

നാലു
പ്രാണ
ക്രമക്കർ

എ.ബാല തിരുവാളേ

നാല് ഹാസ്യകമകൾ

Nalu Hasyakathakal

Translated by
A. Balakrishna Pillai

First Impression--October, 1958
One Thousand Copies

† Publishers:
THE MANGALODAYAM (Private) LTD.,
TRICHUR.

(Rights Reserved)

Price: Re. 1-50,

നാലു റാസ്യക്രമകൾ

പരിഭാഷകൻ:

എ. റാലപത്നി^{ഡാക്ടർ}

പ്രസാധകരാർ:

മംഗളോദ്ധീശ (പ്രേവററ്റ്) ലീമിററ്റഡ്
അഴീവ്യോത്ര

മന്മാംപാതി^{ഡി}:

1958 ക്രോഡ്

കോടി: 1000

തൃശ്ശൂരിലെ
മംഗലോദയം പ്രസ്തിൽ
അച്ചടിച്ചത്തു

[പക്ഷ്പത്വകാണ്ഡം]

കവർ:

കൃഷ്ണ ടീ കമ്പനി

തൃശ്ശൂർ

മുഖ്യവർ

“മുന്ന മാസ്യകമകൾ” എന്ന പേരിൽ ഞാൻ 1949-ന് മുമ്പ് പരിഭ്രാഷ്ടപ്പെട്ടതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മാസ്യകമാസമാധാരത്താട്ട മററായ ഇംഗ്ലീഷ് മാസ്യകമയും കൂടിച്ചേരുത്താണ് അക്കുത്തതി. നാലുമാത്രത്തോളം മാസ്യകമയും കൂടിച്ചേരുത്തിയിരുന്നതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘ഹാംഗ്രാഫ്’-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിയിരുന്നതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘ഹാൻ’ എന്നും ‘ഹൗസ്’ എന്നും പേരുകളിൽ മാസ്യതരങ്ങളിൽപ്പെട്ടവയായിരുന്നു.

എൻ സാക്കേതികഗ്രന്ഥമാണിതുപണികൾ, സീതാരാമൻ കുറഞ്ഞ ‘മാസ്യലചരി’-യുടെ അവതാരിക എന്നാണിവയിൽ, മാസ്യത്തിന്റെ പല വകുങ്കേജുകൾ തമിച്ചു വൃത്യാസങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രസ്തുതത്തി, അവസ്യം വേണ്ട തേച്ചുമിറക്കുകളിലും മിറക്കുപണികളിലും ചെയ്തു “അച്ചടിക്ക പകർത്തിത്തന്നതിനും”, ശ്രീ. പറവുർ രൈവനോട് എന്നിക്കുള്ള കൂത്തജ്ഞത രേഖപ്പെട്ടതിലേക്കാണ്.

പറവുർ,
29—7—1958 } }

എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള

കാമകിരി

	വേദം
1) തൊനോയ മണ്ഡൻപ്രളവായിങ്ങനൊക്കിൽ	1
2) ക്രൈസ്തവിലക്ഷ്യപ്പെട്ട കാര്യകൾ	43
3) മഹാ ഉവദാവി	67
4) റോറന്റോക്കം	103

(1)

ഞാനോര്മ്മ

മണിക്കൂർപ്പളവായിതന്നെങ്ങിൽ

ലൈവേല്യൻ ഹൃഷി

[ഇങ്ങപതാംഗതാബുദ്ധിലെ കര വെയിസു
കാരനായ കമാക്തതാണോ ലെവെല്പുൻ യു
സോ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രക്തകമയിൽ,
‘ഹണ്ട്’ എന്നോ ഇംഗ്ലീഷിൽ പേരുള്ളതറം
ഹാസ്യം കാണാവുന്നതാണോ.]

“തൊന്തരായ മണംപ്രളവായിരുന്നുകൂടി, ചാർല്ലി, എനിക്കെന്നപ്പറ്റിത്തന്നു കിട്ടില്ല തോന്തമായി അന്ന്; വാസ്തവമായും കിട്ടില്ല തോന്തമായിരുന്നു.”

തന്റെ ജീറ്റിച്ച കാബുവണ്ടിയുടെ കൊച്ചുവെട്ടി അലിക്കന്നാം, ലഭനിലെ അന്തമില്ലാത്ത തെങ്ങവുകളിലും, തന്നേയും തന്റെ പഴങ്ങൾ വാഹനങ്ങളെയും വലിച്ച കൊണ്ടപോയിരുന്ന അസ്ഥിമാത്രമായ കതിരയോട് രാജ്ഞി മീമാംസ സംസാരിക്കായിരുന്ന ജോസ്പാൻ.

കാബും, ഗുംബഡിൽനിന്നും ബഹിപ്പിള്ളരിക്കപ്പെട്ടു; അതു യുനികവാഹനമായ ടാസ്സിയാൽ പഴങ്ങുന്നായി പുറത്തുള്ള പെട്ടു. അതിനാൽ കെന്ദ്രസിദ്ധംറഹ സമീപത്തുള്ള അവവെ ലോൻ റോധിന്റെ മുലയിൽ, ജോസ്പാൻറെ കാബുവണ്ടിക്ക് നില്ലേണ്ടതായി വന്നതുടി. ഇന്തത്തിരക്കില്ലാത്തനായ മുല! അല്ലെങ്കിലും, ജോ ഇവിടെ പതിവായി നില്ക്കും. പിന്നെ തന്റെ കതിരയെ കെട്ടുന്നതും, വാടകയും കതിരകളും കിരണ്ടതത്തുമായ ലായം സ്ഥിതിചെയ്യിരുന്നു. തേതില്ലോ— കുവെന്ററ ശാർഡനിലേല്ലോ—നടക്കാളും. അതിന്റെ മുറരത്തെ ഒരു മുലയിൽ വണ്ടി സ്ഥാപിക്കം. എന്നിട്ടും, ബുഷുക്കുവാർസിലെയിനിലെ സാമാന്തര്യനും, കാറു കേരുന്നതുമായ ഒരു മുറിയിലേല്ലോ പോവുകയും ചെയ്യും. അയാളുടെ വസതിയാണതും.

ജോ തുടന്ന്:

“അതേ ചാർല്ലി, ഞാൻ പ്രശ്നങ്ങളായിരുന്നുകൂടി, തൊഴിലാളിയോട് കരേഴ്ചയിട്ടിക്കുന്നയോടെ പെരുമാം ചരയുമായിരുന്നു.”

കൂടിനായിട്ടാണ് ജോ ചാർലിയോട് സംഭാഷണം ചെയ്തിരുന്നതു്. പകലോട് പകലും, രാവോട് രാവും അഥവാപംക്ക സംഭാഷണാത്മം മറാത്തമണ്ഡായിരുന്നില്ല.

പുരുഷ കാണന്നതുവോലെ ചാർലി അതു മുക്കനായിരുന്നോ? അല്ലോ. ചെവി പിരങ്കോട്ടനാക്കുക; കത്രിച്ച വാലിട്ടടിക്കുക; കണ്ണിച്ച കനത്ത കളിപ്പ പോക്കു—ഈങ്ങനെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ മറുപടി അതു നല്ലിയിരുന്നു.

“പ്രിസ്റ്റിൽക്കൂട്ടി ഇംഗ്ലീഷിനു് അക്കിടിപരാാൻ പോണ്ണനു തൊൻ തുറന്നവരയുനു, ചാർലി. വിധവക കൂടേയും അനാമശിത്രക്കൂടേയും ബില്ലു്, ദായിത്രവേതനാ ശിലാളിബില്ലു്, ലൈസൻസും ബില്ലു്— ഇവയോടെല്ലാം അവരുടെനു പെരുമാറിയെനു നോക്കു. കീഴവൻറ്റായുംപുണംബായിരുന്നുകിൽ, തന്നെല്ലാ ടന്റെനു പെരുമാറാൻ അന്തേരവരെ അനുബദ്ധിക്കില്ലായിരുന്നു. ഡിസ്റ്റ്രിബിയും, പാർമേറ്റുണും അന്തേനു പെരുമാറാൻ സമർത്തിക്കില്ലായിരുന്നു. തൊനൊരു മണിക്കൂർ പ്രിവാസിരുന്നുകിൽ, തൊനുമത്ര സമർത്തിക്കുമായിരുന്നില്ല, ചാർലി. കനാറണ്ട് കാര്യം, തൊനുവരോട് തുറന്നവരയും.”

കണ്ണത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട നേരിയോരു സ്വന്തത്തിലും, ധാതോരു വിരോധംമുണ്ടാതെയുമാണു് ജോ സംസാരിച്ചതു്. അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളും, രാജ്ഞിയകാര്യം വെറും രാജ്ഞിയകാര്യംമാത്രമായിരുന്നു. ‘അതിൽ ലേണ്ടവോലും വെറപ്പെട്ട പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല; കേവലം അഭിപ്രായവുത്തുണ്ടാണും!

ജോ നീവൻറീതിനും. അധ്യാർഹങ്ങൾ വീട്ടിലെഴു പോകാനുള്ള സമയമട്ടത്തു. നേരം ചാതിരായാകാരായി.

“പെപുമേ! കാലത്തെ ചായസമയംമുതൽക്കിടിട കാത്തുനിന്നിട്ടും, ഒരാറു വഴിപ്പോക്കനേഞ്ഞും കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഇന്നുവലയാണുകിൽ, ഒരു ഷില്പിയുമാത്രം കിട്ടി! അതുകൊണ്ടാണമായിപ്പു. എന്നിക്കും ചാർലിക്കും ഓട്ട് സും.....ഇല്ലോ! ഒരു കതിരയേപ്പുബെ തോന്ത്രിക്കാൻ.....നോക്കും, ചാർലീ! ദീരു വഴിപ്പോക്കരക്കാണുന്നു!”

പട്ടംവാറുകൾ, ഹാപ്പറേസ്റ്റുക്കൾ, സപ്ലിം കെട്ടിച്ചു ചുരുക്കൾ എന്നീവ ധരിച്ചിരുന്ന മുന്ന യുദ്ധാക്കണ്ണാർ! അവരാണു വഴിപ്പോകൾ. അവർ ചിരിക്കാം. നോരുപ്പുകൾ പറയുന്നു. പൊരുമ്പുരാക്കണ്ണം.

“അവരു മാനുരാണും. ഒരു മെത്ത ദീരുവെച്ചു കണ്ടാലും, എന്നിക്കവരെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. മാനുർ, വാസ്തവത്തിൽ മാനുർ! വല്ലിടത്തും അവരെ കൊണ്ടുവിടാൻ സാധിച്ചുകിൽ, നമ്മക്കും ഓട്ട് സു കിട്ടും, ചാർലീ....കാബും! മാനുരേ! കാബും!”

വണ്ടിയുടെ എറാവുമട്ടത്തെത്തിയ യുദ്ധം അച്ചിട റിനും. അധ്യാർഹ തന്റെ ചുരുക്ക. ചുംഗിക്കാണിമുള്ള പറമ്പത്തു: “കാബോ! നാശം! ഈ നോമഞ്ചുടെ പെട്ടുകും നോക്കണം, ദൈറ്റീ! കാ, നോക്കണം, ടർലീ!”

റൈറ്റി പറമ്പത്തു: “ഈ സുന്ദരൻ കുറഞ്ഞക്കതിരയേയും നോക്കണം!” *

“എന്തിനാണു താനിതിനെ പട്ടിനിയിട്ടുന്നതും?”

“തൊൻ തീരംബണ്ടോ, സാറേ. ഈന്ന കാലത്തു വയ്ക്കാൽ കൊടുത്തു സാറേ.”

“പയ്യോലോ? ഓട്ട്‌സും തവിട്ടമാണോ കൊടുക്കേണ്ടതു?”

“കാരെ കസ്തൂർഡ്യുച്ചായസവും.” രംഗീ തുടക്കിച്ചുത്തു. അനന്തരം ചണാതിരെ അറിയിച്ചു:

“ഈയാളുടെ പ്രേക്ഷം മേൽവിലാസവും മറ്റും കാരിച്ചേക്കി, ഫൂഡ്, ഫീഷ്. വണ്ടിജുടെ മുന്നിലെ കോലുകളില്ലെങ്കിൽ, വീണാപ്പോയേന്നെന്നിതു്.”

ഫീഷ്, തന്റെ ചുരുക്ക അമത്തിക്കേത്തി നില്ക്കയായിരുന്നു. അയാൾ കടക്കിയുണ്ടോ. “തൊൻ കിട്ടുന്ന ചണ ചെല്ലാം ബീയർ കടക്കാൻ ചെലവാക്കുന്നു, ഇല്ലോ?” അദ്ദേഹം വികി വികി ചോദിച്ചു.

“ഹാ, ഈ ചെറുപ്പുകാരായ മാനുൾ! എനിക്കിവരെ അറിയാം. ഈക്കും നേരപ്പോക്കു തുടക്കിയേ തീരു. കണ്ണാൽ കൊള്ളാവുന്ന നല്ല തുട്ടതു ചെറുപ്പുകാർ! തമാശയ്ക്കായി സവാരി ചെയ്യാനോവരു്.” ജോ വിചാരിച്ചു.

“ബീയരോ, സാറേ? കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമാസക്കാലമായി എനിക്കുണ്ടായ ദ്രാസ്സു ബീയറു കടക്കാൻപോലും പോകി പ്ലായിരുന്നു. ഈതാണോ സാറേ, നേരും.” അയാൾ ധരിപ്പിച്ചു.

“തൊൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല; വാന്നുവാ! നോക്കു, ഫീഷ്! ഈയാശേപ്പറാക്കുന്ന കിഴക്ക്—പേരു തൊൻ ഓക്കുന്നില്ല—അയാളേടു റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നോ.” രംഗീ അംഗിപ്പായപ്പെട്ടു.

“ജന്മക്കണ്ണാട്ടള്ള ക്രൂരത തടയുന്ന സൊസൈറ്റി കാരണംം.” ഫിഷ് ബുദ്ധിപൂർണ്ണം വരഞ്ഞു.

“അതേ, ഇയാൾ ബീയർ കടക്കാൻ പണം മുഴുവൻ ചെലവാക്കിയിട്ടു കതിരയെ പട്ടിണിയിട്ടുണ്ട്.”

ജോ, അവരെ നോക്കി പുതിരിയിട്ടുകൊണ്ടു നിന്നു. “കാബു്, മാനൃംഗേ! നല്ല സുവമുള്ള കാബു്, മാനൃംഗേ!” അയാൾ അനന്തരക്ഷണത്തിൽ, ദയനീയമായി വിളിച്ചു ശ്രദ്ധകയായി.

ഫിഷ്, അയാളിടെ മുഖത്തു മിച്ചിച്ചുനോക്കുകയായിരുന്നു. “ഹാ, ടർലി! ഇന്നോടു കൂടും, ഒരും ഇതൊരു ത്രഞ്ഞാനം!” അദ്ദേഹം എന്തോക്കണ്ണപീടിച്ചു.

തന്നെ കടക്കിലാക്കാൻ പോകുകയാണെന്നു ജോ വിചാരിച്ചു.

“നോക്കവിൻ! ഈ മനഃപ്രാണം, മാർവ്വിൻപ്പുള്ളി കുറര തസ്പത്രവം!” അദ്ദേഹം തുടന്നു അഭിപ്രായ പ്പെട്ടു.

“ഇംഗ്ലീഷ്യൻ, അതെ.....കരംഘു്.....” റോളി അതു സ്ഥാതിച്ചു.

“കരംഘു! ഇയാൾ മേൽമീശഡ്ഡു ചായമിട്ടകയും, നല്ല വസ്തും ധരിക്കയും ചെയ്യാതെ—നിങ്ങൾ കാണുന്നീ ല്ലേ? മാർവ്വികുറര അതേ ത്രവം! മുഖമൊന്നു കൈ വരുത്തുക്കു തിരിക്കു, വണ്ടിക്കാരാ.”

ജോ, അതുപോലെ ചെയ്തു.

കൈ സാമ്രാജ്യവാദിയായിക്കന്ന മാർവ്വിൻപ്പുള്ളി. റോളി ദ്രോഢം ഒപ്പായ്ത്തിനും അദ്ദേഹം കീത്തിനേടിയിരുന്നു.

അ. പ്രളസഭയിൽവെച്ചു തൊഴിലാളിക്കൂട്ടിയെ അതി കംനമായി അദ്ദേഹം എതിർക്കാറുമണ്ഡായിരുന്നു.

ജോയും അരാഖീത്തിരുന്നു, അദ്ദേഹത്രൈതാട് തനിക്ക്^o അല്ലെങ്കിലും സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നും. മാർവിൻപ്രളവിന്റെ മേൽമീശ കുത്തതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം, തന്റെത്തിനേക്കാൾ മാംസളമായിരുന്നുവെന്നുണ്ട്.

ചൊക്കമേറിയ കലീനനായ ടർബി നിശ്ചയിച്ചു: “അംസംവസ്യം! കരിക്കലുമല്ലെ, അദ്ദേഹത്തപ്പോലെ ഇയാൾ. വരണ്ണം, നമ്മൾ പോകാം.”

ആ യുവാക്കന്മാർ പോകാൻ പോകുന്നു. ചാർലിയുടെ അന്നത്തേയും അടുത്ത ദിവസത്തേയും കാട്ടുസ് വെള്ളത്തിലാക്കാൻ പോകുന്നു. അതു തന്റെ കരത്തിൽനിന്നു ചോന്നപോകാതിരിക്കാനാണോ എന്ന തോന്നമാറ്റും, ജോ കതിരവാറുകൾ മുറ്കിപ്പിടിച്ചു.

അയാൾ യാച്ചിച്ചു: “കാബു”, മാനും! നിങ്ങൾ പരയുന്നിട്ടു നിങ്ങളെ കൊണ്ടുവിടാം; വെറുതെ കൊണ്ടുവിടാം. കാളി^oപോർഡിലെ ചെറുപ്പുകാരായ മാനും ഒരു വണ്ടിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ എന്നിക്കേ പ്രത്യേകമായോരു സന്ദേഹമുണ്ടും?”

ടർബി തിരിത്തുനിന്നു. “കാളി^oപോർഡി! താനെ ഒരു അരാഖീതു അതു^o? അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ഹാ, ഞാനോ? അവരുടെക്കണ്ണാൽ എന്നിക്കരിയാം, സാരേ. അതിന്റെ ഒരു മുട്ട അവരിൽക്കാണും. മാനും മുക്കണ്ണാൽ എവിടെവെച്ചും തിരിച്ചറിയാം, സാരേ.”

ബാളി ചുന്നു: “മാനുംരാ? ദേശം! മുന്ന ചീ യേർസും!”

ഹിഷ് പറത്തു: “ജന്മക്കമേഖലയിൽ കൂടരു! എന്നിക്കിയാണെ പിടിച്ചിപ്പി. മാർവിൻപ്രളവിനോട് സാദ്ധ്യ വുഡണ്ട്. നൊന്നും പറയാമണ്ണോ, മാർവിൻപ്രളവിനെ എന്നിക്കിപ്പുമണ്ണു. ഒരു നശിച്ച കീഴടക്കമണിന്ന്!”

ടർലി, ഹിഷിന്റെ കരം പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു: “എത്തായാലും വത്ര, വണ്ണിയിൽ കേരു; കേരു, രാധീ.”

ജോ കുമ്പിട്ട്. “സാരേ, ഇങ്ങനെയാണ് പ്രബന്ധത്തു്.” അയാൾക്ക് സന്ദേശാഷ്മായി.

അതു മുന്നു യുവാക്കന്നും വണ്ണിയിൽ കേരീയപ്പോൾ, അതു റാത്രംചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

“എന്നോടേക്കില്ലോ! എന്നോടേക്കില്ലോ?!” ജോ അതു മാത്രതു.

“ആക്കും ടോസ് വെന്നർത്ഥക്കുവിലേക്കില്ലോ; പിന്നീടും അഡിയൽഹിഗ്രോറിലേക്കില്ലോ. ഒട്ടകം വേവർലിസ് കപ്പയരില്ലും എന്നെന്ന വീട്ടിൽ എന്നെന്ന കൊണ്ടവിട്ടുകയും വേണും.”

ജോ, കുതിരവാദു പിടിച്ചുകൂട്ടാൻ. അയാൾ പറയുകയായി: “ഒരു കുതിരയെപ്പോലെ ഓട്ട, ചാർലി. കാട്ട് സ് കീട്ടും; കണ്ണത്ത, കാട്ട് സും! കഴിഞ്ഞനീട്ടേതാണും വേഗത്തിലോടു, ചാർലി! കാട്ടും മോഡ്യൂക്കാരെ തന്നതിനു തേവേ തേതാടം നന്ദിപറയുകയും ചെയ്യും.”

ആക്കും, രാധീ വണ്ണിയിൽനിന്നിരഞ്ഞി; അനാന്തരം ഹിഷ്. ഒട്ടവിൽ, വേവർലിസ് കപ്പയരില്ലും ഒരു മാളികയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്ന നിന്നു വണ്ണി! ടർലി താഴെ ഇര

അഡിയിട്ടു്, ജോഡ്സു് അഞ്ചു ഷിപ്പിംഗു് എടത്തു കൊടുക്കാക്കായും ചെയ്തു.

“വന്നനം, സാറേ, വന്നനം!”

“താൻ നല്ലപോലെ വണ്ടീതേച്ചുകളുകാത്തതെന്നു്?!”

“തേച്ചുകളുകാരുണ്ടോ”, സാർ. അതു യിലോരിക്കാൽ തേച്ചുകളും. അതിനായി തൊന്ത്രയോഗിക്കാറുള്ള സോ. പ്ലിന്റർ നാറമാണ്ടു സാറേ.”

“മോ, ഭയക്കരമായ സോപ്പുതന്നെന്നു്!”

“അതേ, പ്ലിന്റർ പ്രലഭവേ. താൻ നദിപരാജ്യം. പ്രലഭവേ! ഇന്നനിക്കു് അതുകൂടായി കിട്ടിയ പണമാണിതു്.”

“നിങ്ങളെല്ലാവക്കും പറയാറുണ്ടോ.”

ജോ പുണ്ണിരിത്തുകി. അതു സൗന്ദര്യായ യുവാവു താൻ പറഞ്ഞതു വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടോ; അതു നേരപോകാം! ഹാസ്സു് മോസ്കാരായ ഇം ബാലന്നാക്കടയല്ലാം പതിവിത്താണോ. അവക്ക് നേരപോകാക്ക തുടിയേ തീരു. തനിക്കാം ബാലൻ അഞ്ചു ഷിപ്പിംഗു് തന്നു! ഒക്കെ രാജക്കമാരൻതന്നെ അഭ്രമാം!

“ക്ഷമിക്കണം, പ്രലഭവേ! നേരങ്ങിപ്പോഴുതെന്തു ടർലിംഗു് ടണ്ണപ്രലഭവ്വോ?”

“അതേ; അതാണന്തർ പേരു്.”

“തൊന്ത്ര വിചാരിക്കാതിരിക്കാണ്ടു്, പ്രലഭവേ. കുടം ബഹുംഖായ! അദ്ദേഹം അപ്പുന്തർ കതിരം ഡാർബി, രണ്ടാമതായി കതിരപ്പുന്തയത്തിൽ ഒരിച്ചു ദിവസമുണ്ടല്ലോ, താൻ എവ്വോസമിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കഴിത്തയാണ്ടിലീ

സമയത്തു് അത്തോ ഇററണ്ടിന്റെ സ്ഥലക്കാക്ഷവേണ്ടി ഹാരേ കാരെ കുിക്കരുകളിയിൽ തോല്പിച്ചേപ്പോഴം, തൊൻ ലോ ഡുസിനവെളിയിൽ നിന്നുതനു.”

തന്നെ ഈ വിജയത്തല്ലുംവസിച്ചുള്ള സംസാരം കേടുപ്പോർ ആ യുവാവു മുഖിയുകാണീച്ചു. “തന്നെ കാ ബുദ്ധാൻഡു എവിടെയാണോ?” അദ്ദേഹം അനേപ ശ്വിച്ചു.

“പതിവായി അങ്ങീനോ” എന്ന കണ്ണ അവു ലോണ്ടരോധുമുലയിൽത്തന്നു, പ്രഭാവം.”

“ശരി.” ആ യുവാവു ജോഡൈ സുക്ഷിച്ചുനോക്കു. “ഇംഗ്ലെഷ്യൻ, തനിക്കു മാർവിൻപ്രളവിനോട് വളരെ സാദ്ധ്യമണ്ടു്, വളരെ, തീച്ച്.”

അഞ്ചു ശ്വിപ്പിംഗു്! ജോഡൈ തു വലിയ സഹായ മായി. എന്നാലും, വീടുവാടക, ചാർലിയുടെ തീറാക്കം കതിരലായത്തിനും കൊടക്കാരളിള്ള പന്നം, എന്നിവയ്ക്കു ചീലവായിപ്പോകും. നിംബാഗ്രമനു വരയട്ടു, അപ്പോർ അയാളു പിടിക്കുടിയ നടക്കവേദന, ജോലിക്കു പോകാൻ അയാളു അനവദിച്ചിപ്പി; ശയ്യയിൽ പിടിച്ചുകിടത്തി.

ഈ വീടുമസ്തനിൽ അനക്കന്ന ജനിപ്പിച്ചിപ്പി കനാകിൽ വാടക, അപ്പെടുകിൽ വീടൊഴിയുക എന്ന യാർ ശരിച്ചു. കതിരലായത്തിനെന്നു ഉടമസ്ഥനും ഈ നിലതന്നു കൈകൊണ്ടു. നനിയാഴ്ചയും പന്നം കിട്ടി യിപ്പെടുകിൽ, കതിരയേയും വണ്ടിയേയും കിട്ടുന്ന വില്ലു വില്ലുമനും അയാൾ ജോയോടു വരത്തുകളിൽത്തു.

ഈ സമയത്തു ലഭിന്നനശരം അതിനെന്ന ജപരിത ജീവിതം തുടന്നുകൊണ്ടു പോയിക്കുന്നു. കുിക്കരുകളിനുമു

ലമായ ലോർഡ്‌സ് ആയിരന്ന അപ്പോഴത്തെ അക്കഷം സാക്കേറും. ഒരു പ്രധാനസംഘം ഇവിടെവെച്ചു നടന്നു. ഇംഗ്രേസ്സ് കാരം, മാരോസ്സ് കാരം തമിലുള്ള വാഷ്കിമത്സരകളും! ഇതു പത്രക്കാരന്മാരുടെയും മത്സരകളുണ്ടിയിൽ താല്പര്യമുള്ള പൊതുജനങ്ങളുടെയും, ഉന്നതസമുദായവിഭാഗക്കാരന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയെ അക്കഷിക്കുകയും ചെയ്യിരുന്നു.

*

*

*

*

ജോയുടെയും അധികാരിയുടെ കാബുവണ്ടിയുടെയും സാന്നിദ്ധ്യം തുടാതെതന്നെ വിജനമായിരുന്ന അവവലോൺ റോധൂലു, ഇക്കാലത്തു തീരെ വിജനമായിരുന്നോ? ആയിരുന്നുനും പാഠത്താൽ സുക്ഷ്മമാക്കുന്നതല്ല. ആ മുന്നു കലീനരാലു ചെറുപ്പുകാർ ഒരു ഗൃഹത്വണി അതു സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. റാവേന്നില്ല, പകലെന്നില്ല, എത്ര സമയത്തും അവവവിടെ ചെല്ലും. അവിടെ കുമക്കേടാട്ടകൂടി കാത്തരാില്ലോ; അവസാനം പീറുപിറുത്തുകൊണ്ട് പോകുകയും ചെയ്യും.

“സജുളിയാഴ്ച രാത്രി. മീഷിന മുഷിവുതോന്തി. “ആ മനസ്സും, കട്ടിച്ചുകൊണ്ട് ചല്ലുയിടത്തും കിടക്കുയാണോ”, വല്ല കട്ടിലില്ലോ.” അദ്ദേഹം പാഠത്തു.

“അപകാഞ്ചുവേക്ഷിക്കാൻ വാടില്ല. ഏതുനേയും അഥാഞ്ചു കണക്കിടിച്ചേരു തിരു. മേ റെറ്റി, നീങ്ങെള്ളെന്നു കാറിൽ കോടി, കൈമന്സിഓട്ടണിലുള്ള സകലലായങ്ങളും തിരക്കണം. മീഷം, നീങ്ങെള്ളും രായിൽവേഗ്ഗും കണികയുംപശിക്കണം. ചാരിഓട്ടേരും കുംബം മുറും ചെയ്യിരുന്നു.

നാ 'തൃടങ്ങുക. അല്ലെങ്കിലും താൻ ഇവിടെ കാത്തുനി സ്ഥാപിച്ചും ചെയ്യാം.' " ടർലി ഒരു പൂർണ്ണ നിദ്രയിച്ചതാണ്.

ഈററൻകാത്തടേയും ഹാരോകാത്തടേയും കുടിക്കാറുക ഉം അവസാനിച്ച ശനിയാഴ്ച. അനുച്ചതിരിഞ്ഞപ്പോൾ, അതു മുന്ന കലീനരായ യുവാക്കന്മാരും നെന്നരാശുകളിൽ നിമിശരായി. അവക്കുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇപ്പോൾ മാരി തോററിരിക്കുന്നു. ഈ ടർലിംഗാർഡൻപ്പുലിവും, റൈറ്റി നോർട്ട്‌ഹം, ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രദ്ധയിൽ വെച്ചേം പ്രാഥമ്യം ഫോർട്ട് ഹാരിസും—ഈ പ്രേക്ഷകളുടെ അതൃപ്യക്കൾ ഒള്ളിൽനിന്നാണ് ഇത്രേമത്തിനു മീഡ് എന്ന നാമം ലഭിച്ചതു—സമതിക്കുകയാണെന്നു. ഇതുവരെത്താനു വയ സ്ഥാപിച്ചു തികയാത്ത യുവാക്കന്മാർക്ക് പരാജയം ഗൗരവമേറിയ ഒരു കാഞ്ഞമാണതാനും.

സന്ധ്യാസമയം ആറുമണി. വാടിയ മുഖത്തൊട്ട് നാട്ടുവേദനയോടുംതുടർന്നു ജോ തന്റെ കാബുവണ്ടി, അവവു ലോറോസ്യൂലയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. തന്റെയും ചാർഡിയുടേയും ദൈയന്തരം ചോന്നപ്പോകാതിരിക്കാൻ അയാൾ വേദനയുണ്ടായിരുന്നുടുക്കി മുളിപ്പുട്ട് വാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അയാൾ ചാർഡിയോടു പരംതു: “ക്കു കത്തിരയെ പ്രോലൈ നോക്കു, ചാർഡി. അല്ലെങ്കിലും നമ്മൾ കാട്ടുസിനും വീട്ടിനും പണ്ടുണ്ടാക്കുന്നും. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കമ്മ കഴിയും.”

അഞ്ചു മിനിട്ട് പാനപ്പോയി. പെട്ടെന്നും, ഒരു കൊട്ടകാറിന്റെ ബഹുമാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടും, ഒരു കാർ ജോയും ടെലിഫോൺ മുമ്പിൽ വന്നതിനും. സാധാരണവേഷവും

മിനന്ന ഹാറുകളിൽ ധരിച്ചിരുന്ന മുന്ന ചെറുപ്പ് കാരെ പദിച്ചിരുന്ന അതു കാറും, യൂണിഫാറമിട്ട് കൂടെ ശ്രദ്ധവരാണോ കാടിച്ചിരുന്നതും.

എത്തിയയ്യടനെ അതു യുഖക്കനാർ ബഹുജാത്തി. ജോഡുടെ വണ്ണി പിടിച്ചുകൂട്ടുകാണി. ചാർലിയും ഭയനാ പോയി.

രാധീ പറഞ്ഞു: “എംബോ, അതുനമണം! എന്തെങ്കിലും തന്നെതെടി ഇംഗ്ലാൻഡ് മുഴവറും കാടി നടക്കയായിരുന്നു.”

ജോ, അവവരെ നോക്കി മന്ദമസിച്ചു. ഇത്തരം യുദ്ധമാനുന്നാർ വരായാറുള്ള ‘അതുനമണം’ മുതലായ പാടങ്ങൾ, സ്നേഹത്തിൽനിന്നും ജനിക്കാനവയാണോ. എന്തും അവവർ പാതയുകൊള്ളിട്ടുണ്ട്. അതാൽക്കാവരോടും ഇപ്പോൾ തോന്തിയിരുന്നു.

ചർലിഷ്ടണ്ടല്ലവായിരുന്ന അവവരുടെ നായകൻ. തന്റെ വാച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “വാ ദപ്പത്തിവാദം നടത്താൻ സമയമില്ല. രാധീ, നിങ്ങൾ എ നോട്ടുട്ടി വരണ്ണം. മുക്കാൽമണിക്രിഡാണും. കാബിൽ കേടു, ഫീഷും. ഇയാളോട്ടുട്ടി ഇയാഴ്ചട വീടിലേജ്ജു പോകണോ.”

ഫീഷും വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: “മേൽവിലാസമോ? വാ സ്രൂവമായി എവിടെ വരണ്ണമെന്ന രാധീ അറിഞ്ഞിരിക്കണമ്പോ.”

ചർലി തിരിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം തിരക്കാി: “അതേ, താനെവിടെയാണോ പാക്കുതും, വണ്ണിക്കാരാജും”

“ബുദ്ധിക്കവാദിസൗല്യയിൽ, പതിനാലര നമ്പറിൽ, പ്രളവേ; കവൻഡുഗാർധൻ കരം ദ്വാര.”

“ശരീ, വണ്ടി വേഗമോടിക്കണം, ഫീഷ്. ഒരു കാൽ മണിച്ചരിനകം രാളി അവിടെയെത്തും.”

“മുഖ്യായ മരക്കുതെ!” ഫീഷ് വിളിച്ചുപറത്തു.

അവിടെനിന്ന പോയി ടർലിഓട്ടണ്ടപ്രളവിന്റെ കാർ, ഒരു പതിനെട്ടിഞ്ചു ഷണ്ടുവിന്റെ ശ്രദ്ധയേതാട്ടുടി. ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രദ്ധയിൽക്കു എറുവോർ ഷാൽബേര്ട്ടും— മാരീസ്, ജോയുടെ വണ്ടിയിൽ ചാടിക്കോറി. എന്നിട്ട് ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറത്തു: “അതിവേഗമോടിക്ക. കവി ബുഡി, ആ കിഴുക്കതിരയിൽ നല്ലവന്നും പ്രയോഗിച്ചു.”

ജോഡ്സ് കരെ അസ്പാസ്യും തോന്ത്രാതിരുന്നില്ല. ഈ ചെറുപ്പക്കാർഷ് എത്തും ചെയ്യാൻ മടികാണകയില്ല. അര വരകെ ഇട്ടു താൻ നിന്നുമായായനാണോന്നും അയാൾ മ നല്ലിലാക്കിയിരുന്നു.

“എവിടെ, സാറേ?”

“തന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്ക്”; എടോ, കിഴുക്കടിയാ! താൻ പാക്കനിടത്തേയ്ക്ക്— തന്റെ മാളിത്തിലേയ്ക്ക്! കാടിക്ക, കാടിക്ക വേഗം!”

എന്തോ ആവഛ്നുരമായ പ്രസ്തതിക്കാണവർ ഒരു നേരംതും. ജോഡ്സ്റ്റുതും ഇഷ്ടമായില്ല. എന്നാലും, കണ്ണാരനേഡാ ഷില്പിയും കിട്ടിയാലോ. വീട്ടിവാടകയും ലായംവാടകയും കൊടുക്കാം. അയാൾ ചാർലിയോട് പറത്തു: “കയു കതിരയെപ്പാലെ കാട്, ചാർലി. നമ്മൾ വല്ലതും

കിട്ടും. എന്താജീനനു ഒപ്പവത്തിനമാത്രമറിയാം. വേഗം മോട്ട്, ചാർല്ലി! വേഗം.”

ചാർല്ലിക്കും അരതിവേഗമോടാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല.

* * * * *

വണ്ണി ലായത്തിൽ കൊണ്ടവന്നിട്ട്. ഫിഷിനെ റണ്ട് കോൺപ്രൈട്ടികൾ കേരളി തന്നെ മറിയിൽപ്പാട്ട് ആ നയിച്ചു. ഇതുമായപ്പോഴേങ്കും, കാസ്റ്റ്‌ഫോസ്റ്റ്‌കാരനായ ആ യുവാവിന്നു ക്ഷമ അററിയുന്നു. അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“എടോ, വണ്ണിക്കാരി! തന്നു കോട്ടു കൊള്ളുന്നതി യിട്ട് മുഖം ക്ഷുഭരംചെയ്തു. വേഗമാക്കു, വേഗം!”

“തൊൻ മുഖക്ഷുഭരം ചെയ്യണമെന്നാണോ സാദു പരയുന്നതു?”

“മുഖക്ഷുഭരം ചെയ്യാതെ തനിക്കൊരു ഡിന്നാറിനു പോകാനെന്നുണ്ടെനെ സാധ്യിക്കും?” അദ്ദോപ്പാർ എന്തോ ഓ തുടക്കാണ്ടു് അദ്ദേഹം തുടക്കകയായി: “മോ! തൊൻ ത നോട്ട് പറഞ്ഞതില്ല, കാഞ്ഞുമെന്താണുന്നും; പറഞ്ഞെന്താം?”

“ഇല്ലോ, സാറോ.”

ഫിഷു് കിത്തച്ചുകൊണ്ടു തുടന്നു: “കേരംകുളി! ടർലി— അതായതു ടർലിംഗ് സ്റ്റുപ്പിൾ— ഒരു ഡിന്നാർ കഴിക്കുന്നു, ഇണ്ടറണിലെ പിഞ്ജുക്കായിട്ടു്. അവരിൽ മിക്കവയും ഞെങ്ങളിടെ ധാരുകളായിരുന്നും, ഒരുപയംംനുണ്ടു്.”

“ധാരുകളോടു്”

“അതേ; ധാരു എന്നാവെച്ചാൽ, സ്കൂളിൽ തെങ്ങളിടെ വിറകെ സദാ നടക്കുന്നവർ. നല്ല കട്ടികളാണവർ.

അവക്കെട പിതാക്കമാർ പ്രളക്കമാരാണ്; പ്രളസഭയിലെ അരംഗങ്ങൾമാം.”

“മനസ്സിലായി സാരേ, മനസ്സിലായി.”

“കൊള്ളിം. അവക്ക് ടർച്ചി ഡിനർ കൊട്ടക്കുന്ന.. ഇംഗ്രാൻഡ്‌കാതടേയും, മാരോക്കാതടേയും മത്സരക്കുള്ളി അവസാനിച്ചതിനെന്നസുംഖ്യായിച്ചും. അവരെ മാവിന്പ്രളവുമായി തൈദിക്കുക വരിച്ചെപ്പട്ടത്തണം.”

ജോയുടെ നേരെ ചുണ്ടിക്കാണ്ട് ഫീഷ് തുടന്ത്: “താനാണ് മാവിന്പ്രളവാക്കാൻ പ്രോക്കന്തും. ഇനി, ദൈവത്തെ വിചാരിച്ചു വേഗമാക്കുക; എഴുമണിക്കാണ് ഡിനർ. ആ പിള്ളേക്ക് കമ്പതുമണിക്കു മുമ്പായി തൈജിടുടെ വീട്ടകളിലെത്തി കിടന്നരഞ്ഞുകയും ചെയ്യുന്നം. തന്നെ മാവിന്പ്രളവിനെപ്പോലെയാക്കുതിനും, തന്റെ മേൽമീറെ ചായമിടന്നം; സാധാരണവസ്തുവും വച്ചരാം കാമറും തന്നെ ധരിപ്പിക്കുന്നം.”

“അരയോ, ദൈവമേ!” ഒരു കണ്ണേരയിൽ പിടിച്ചു, കൊണ്ടു നിന്നിരയ്യ ജോ ശബ്ദിച്ചുപോയി.

“തന്റെ കത്തിയെവിടെ?” ഫീഷ് അതവിടെ തേടിനടന്നു.

“കത്തിയോ? എന്നിക്കതില്ല, സാരേ! ഒരു കത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു കാലത്തു തൊന്തരു പണയംവെച്ചു, സാരേ; എന്നെന്നു ചാർലിക്കതിരഞ്ഞു വയ്ക്കും വാദ്ദിക്കൊടുക്കാൻ.”

ഫീഷ് ഇതികത്തവ്യതാമുഖനായി. “പണയംവെച്ചു! എക്കിൽ തൊൻ പരയുന്നതു കേപ്പാക്കു, വണ്ടിക്കാരാ..

തനിക്കീ തമാശയിൽ പങ്കെടുത്താൻ മനസ്സുണ്ടോ? അത് തു വിജയത്തിൽ കലാർപ്പിക്കാൻ തൊണ്ടപ്പു ശ്രീരംപു യതാം ചെയ്തുവക്കയാണ്. താൻ ചെയ്തുണ്ടതു് എന്നെ ഫ്ലാമാബോ മുള്ളുട്ടി പാർപ്പിക്കാൻ തൊണ്ടപ്പു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തിനും സമയമില്ല. കഴിയുന്നിടത്തോ തും വെടപ്പായി നടത്തബുമെന്നമാത്രം വരയാം.”

ജോയെ സമീപിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തുടങ്കയായി: “വണ്ണിക്കാരാ, വേണ്ടതുവോലെ താൻ പ്രവത്തിക്കും ആലോ. തൊണ്ടിലും ഈ അവസാനനിമിഷത്തിൽ തോല്പും കുറുക്കുന്നുണ്ടോ! അതു ഇന്റെന്നുവീണും അതതുട്ടപ്പുട്ടതും. തനിക്കാതിൽനിന്നു കരു പണ്ഡും കീടും.”

ക്ഷോഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്ന ജോ. എന്നാലും അദ്ദേഹം വരഞ്ഞു: “എന്നാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം, വേണ്ടതെ പ്ലാം ചെയ്യാം, സാരേ. കരിക്കൽ തോന്നുമെങ്കിലും കുട്ടിയായിരുന്നു.....പക്ഷേ, വലിയ ചുമതലയുള്ള ജോലിയാണോ, അല്ലെങ്കിലും സാരേ?”

“ഉം, വേഗമാകട്ടെ. തോൻ പോയി ഒരു കത്തിവാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരാം.”

മീഷു്, ശീമും കോൺപ്പട്ടിയിറങ്കുകയായി.

“കാ, മീഷു്, മേയ്! മീഷു്!” താഴെ ഒരു വിള്ളി. റെസ്റ്റീ അവിടെനിന്നു വിളിക്കുകയായിരുന്നു.

“ഇവിടെ, റെസ്റ്റീ; ഇതിലെ കേരു. അതെല്ലാം ശരിയായി.....കാ, നാശം! തോൻ ഒരു കത്തി വാങ്ങാൻ പോകയാണോ. അതു കീഴടക്കുകഴുത്തു കത്തിയില്ല! വേഗം വരുന്ന

ശ്വാം. അയാളെ ഉട്ടുടിക്കിൽ. ക്ഷുരം പിന്നീടാകാം.”
അദ്ദേഹം ക്ഷണം അവചിതനിന്ന പോയി.

കരത്തിൽ കര വസ്തുങ്ങളുമായി രജിനാർധം
നോർട്ടൻ കോൺപ്രടി കേരുകയും ചെയ്തു.

“വേഗത്തിൽ ഈ ഉട്ടും മറുമിട്ടു, വണികാരം.
ഈതാ ഷർട്ട്; സൂഡംബും മറും അതിലുണ്ട്. ഈ തൊ
പ്പിയൊന്നു വെച്ചുനോക്കി.....നാശം! കര ചെരുതായി
പ്പോയി. സാരമില്ല. ഇതുകൊണ്ടതനു ശരിയാക്കണം.”

തന്റെ കുറിത്തു ശരായികൾ ഉണ്ടിയപ്പോൾ,
ജോയുടെ കാലുകൾ വിറയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

“തൊൻ പറയാൻ തുടങ്ങുന്നോപ്പം, തൊൻ മാവിൻ
പ്രഭ്രാവല്ലുന്നവരു മനസ്സിലാക്കം, സാരേ.”

“അതെല്ലാം തെങ്ങൾ ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാം. തനി
ക്ക തൊണ്ടവേദനയാണെന്നു തെങ്ങൾ പറയും. തൊഴിലാ
ളിക്കുക്കിയെ എതിര്ത്തു് ഈയിടെ അനവധി പ്രസംഗ
ങ്ങൾ ചൊടിപോടിച്ചതുകൊണ്ടു മാവിൻപ്രഭവിനു തൊ
ണ്ടവേദന! ‘അതേ, അതേ’ എന്നും, ‘അല്ല, അല്ല’ എ
ന്നും എപ്പോഴും താൻ പറത്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതി. ആ
കീഴവൻ സാധാരണയായി ഇങ്ങനെ പറയാറണ്ടു്.”

ജോ, ഇടരിയ സ്വന്തത്തിൽ പറത്തു: “അതേ, അ
തേ, അതേ; ശരി സാരേ. എന്നാൽ കഴിയുന്നതും തൊൻ
ചെയ്യാം.....മാ! എത്ര ഭേദായിരിക്കുന്നാം!” ചുമരിൽ
ആശിയിൽ തുക്കിയിരുന്ന ഒരു മുഖശ്രൂഢിയിൽ നോ
ക്കിക്കൊണ്ടാണു് ജോ ഇങ്ങനെ പറത്തതു്.

“വെള്ളേ! എൻ്റെ മാറ്റു നോക്കുണ്ടാം; ഒരു ടോ പുംഗാറ്റുവെച്ച ജോസ്റ്റാനു നോക്കുണ്ടാം.”

“ഉം, വേഗമാകട്ടു! ഇപ്പോൾ തന്ത്രങ്ങൾ സമയം കഴിഞ്ഞിരിക്കുണ്ടാം.”

“എന്തെന്നുണ്ടോ” പെത്രമാരേണ്ടതെന്നോ എന്നിക്കു പറഞ്ഞുതുകയമല്ലോ, സാരേ.....കോഴിടും ടെട്ടുമെവിടെ? ഇംഗ്ലീഷ് മിന്നന്ന ചീസു നോക്കുണ്ടാം. ഇതെന്നിക്കു കരെ ചെറു തായിപ്പോയി. വലുതാണെൻ്റെ കാലുകൾ, വളരെ വലു തു സാരേ.”

രാധീ, മീശയിൽ തേള്ളാൻഈ ചായം തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഫീഷ് കത്തിയുമായി വന്നുചേന്നു.

ആ രണ്ടു യുവക്കുമായായംകൂട്ടി ജോഡേ കൊണ്ടുവരും, മേൽമീശയിൽ ചായംതെച്ചു, വസ്തുംയരിപ്പിച്ചു; വെള്ളം കുടുതെ കെട്ടു. അങ്ങനെ അവർ വളരെ സന്തൃപ്തരായി.

“ഹോ! ഇംഗ്ലീഷ്യാനേ, ഭേഷായിരിക്കുണ്ടാം! മുഖം കരെ ശോഷിച്ചുവോയി. കൈ ദേഹം! ഇവബെ വിശ്വാസിച്ചാൽ, ഇയാൾ മാവിന്റെപ്പുള്ളതെന്നു. നീങ്ങൾ എന്തു പായുന്നു, ഫീഷ്?”

“മുലേ ഷേഷ്! അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അന്തേ തുപാം കോട്ടും മാറ്റും കരേക്കൂട്ടി ചേന്നിരുന്നുകുണ്ടിൽ!”

“മാവിന്റെപ്പുള്ള വേഷത്തിൽ അലപസന്നാണെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഉം, വരണ്ണം; നമുക്കു പോകാം.”

അപ്പോൾ, മായാമാവിന്റെപ്പുള്ള ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. “പ്രസംഗം! പ്രസംഗം! എന്നും ഉംപ്പുടെ

അതിലുള്ള മണിപ്പുലയോമണിക്കേളിയും അക്കദ്ദും നീറു താലാക്കവാൻമുള്ള ഒരു ബില്ലു്, ഞാന്മാരുടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു നോട്ടീസു തരാനാണു് ഈ പ്രോസ്റ്റ് ഞാൻ എഴുന്നോറുനില്ലെന്നതു്. ഈ മണിപ്പുലയോമണിക്കളിൽവെച്ചു് എറാറവും വലിയ മണിപ്പുല ഞാനാണുതന്നെ. എന്നപ്പോരി, എനിക്കുതന്നെ കരച്ചില്ല തോന്നാണുണ്ടെന്നു ഞാൻ തുറന്നാവരയുന്നു.....”

ഈതുമായപ്പോൾ അരു യുവാക്കന്മാർ, ജോലി കു പുറത്തു പിടിച്ചതുള്ളി കോൺപ്രടിയിൽനാട്ടിക്കൊണ്ട് പോയി.

ശ്രീ പരാത്മ: “എഡോ, കേട്ടോളി. തന്റെ വായ് തുറന്നാഘോക്കയ്ക്കുള്ളു്; തുറന്നാൽ കള്ളി പുറത്താക്കം. ഈ ഷ്ടീടു ചുമഞ്ഞണം. വിവേകമുണ്ടെന്നുള്ള ഭാവം നടക്കുണ്ടും. പക്ഷേ, കനം മിണ്ടിപ്പോക്കയ്ക്കുള്ളു്.....കൈ ടാങ്കി വിളിക്കു, ഫീഷു്.”

ടാങ്കി വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഫീഷു് തെരവിലുടെ നടക്കയായി.

ശ്രീ തുടന്ന്: “ഞാൻ തന്റെ ഇടത്തുവശത്തിലിക്കും; തന്റെ അതിമേയനായ ടർബിനു് ടണ്ട്രുല വലത്തുവശത്തും. താൻ എന്നെതക്കിലും വേണ്ടാത്തതു ചെയ്യോം, തെന്നേപ്പോൾ തന്റെ കാലിൽച്ചുവിടും. മറ്റു വിവരങ്ങൾ ഈന്നീ വഴിക്കുവെച്ചു ധാരണയുള്ളതാംു്.”

അരു സമയം ഫീഷിനോട്ടുടി കൈ ടാങ്കി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

“കേരളോ, വണ്ടിക്കാരാ. എന്നിട്ട് തെങ്ങപം പരയും നീതെല്ലാം ശുഭിച്ചു കേൾക്കും.” റംഭീ വിളിച്ചറിച്ചു.

* * * *

വിളക്കകൾക്കാണ് പ്രകാശിക്കുന്ന, വേവർലിത്തെ ക്കവിലെ മാളിക.

കരു താമസിച്ചപോയിരുന്നു, പ്രധാനാതിമി. അതു യതിനാൽ, അതു ഇരുപതിൽപ്പും ഇണറബ്ദവിദ്യാത്മികൾ അരങ്ങേയതെന്നും, തന്ത്രജ്ഞനു അരത്താഴതെന്നും അതു കാപുപ്പും കാത്തുനില്ലെങ്കയായിരുന്നു. അരക്കണവക്കനരായി ക്കഴിത്തിരുന്നു അതു ഇരുപതിൽപ്പും വിദ്യാത്മികൾ!

എഴുമൺകിക്ക കണ്ണിശ്ശമായി മാവിൻപുള അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കോവശീലനായ അതു കീഴവൻ യാമാ സ്ഥിതിക്കനു, ഇണറബ്ദസ്തുളിലെ രണ്ടു പ്രസിദ്ധരായ ക്രിക്കറുകളിക്കാരും, അപ്പോൾ കാട്ടുപോസ്തുസ്തുകലും ശാലയിലെ പ്രാരംഭസ്തുസ്തുരിൽ ചേന്നിരുന്നവക്കമായ റജി നോർഡും നോർത്തുനും, ബഹുമാനപ്പെട്ട മൃഡാക്കണ്ണും വൈവോർ ഷാൽവൈവർട്ടും മാരിസ്സും അക്കവടി സേവിച്ചുണ്ടിരുന്നു.

അതു ഇണറബ്ദവിദ്യാത്മികൾ തുള്ളിയടങ്കു. “നോട്ടുനേയും ഫിഷിനേയും നോക്കവിൻ! അതേപോറി ചിന്തിപ്പിൻ! ഇണറബ്ദസ്തുപം വിട്ടിട്ടും ഒരു വഷ്ഠമാറുമേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. എക്കിലുമവർ മാവിൻപുളവിനേപ്പോലുള്ള പ്രസിദ്ധരായ ചങ്ങാതിമാരായിത്തീന്റൊരിക്കുന്നും!”

മഹാനായ തന്റെ അതു അതിമിരൈ സപാഗതം ചെങ്ങുൻ, ചെമനു കമ്പിളി വിരിച്ചുണ്ടുന്ന കോൺപ്രൈട്ടി

യുടെ മുകൾഭാഗത്തു ടർലി നിന്നീരുന്നു. ഔഷധവായി നിന്നീരുന്ന ഭത്യർ, അതിമിരൈ അമാവസ്യാ ഉച്ചരിച്ചു. ഇംഗ്രീജിസ്റ്റുക്കിലെ എറാവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മത്സരക്കളിലെ വിഭാഗങ്ങായ ടർലി, അതിമിരൈ വളരെ താഴെ കുപിട്ടു കൊണ്ട് പറത്തു:

“അരിയെയെ വളരെ സന്തോഷപൂർവ്വം തൊൻ ഇവിടെ സ്വാഗതംചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. എനിക്കു ലഭിച്ചും വിലപ്പെട്ട ബഹുമതിയാണീതും. ഇതിനും എനിക്കുന്നും ഫും അതിയായ കുതജ്ജത്തെയുണ്ടു്.”

കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് ദിവസമായി ലോഡിംഗിലെ കുട്ടികൾക്കും സ്ഥലത്തുവച്ചുണ്ടായ അപ്പുവിളിനിമിത്തം, അവിദ്യാത്മികളുടെ ഒരു വല്ലാതെ അടഞ്ഞതിരുന്നു. എങ്കിലും അപ്പോൾ അവക്കും ഉച്ചത്തിൽ അപ്പുടിനാൾ മോഹം തോന്നു. “എന്തു ഭംഗിയായി ടർലി കാഞ്ഞുന്നും നിന്ത്യും കണ്ണു! അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുനോക്കവിന്നു! മഹാനായ മാവിനും, ടർലിയുടെ പീടിൽ ഡിന്തിരി വന്നുവീം കണ്ണു!

ജോ കന്ന ചുമച്ചു.

അവർ അദ്ദേഹത്തെ കു മരിയിലേജ്ജു നയിച്ചു, വലിയെങ്കാക മരിയിലേജ്ജും. അതു ക്ഷേണമരിയായിരുന്നു. അവിടെയാണെന്നുകിലോ, കരയാറു തീരിക്കേശവിരുപ്പും, വെള്ളിയും കട്ടിറ്റാന്നുംകൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ, പുശ്ചങ്ങൾ!

തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച ഭാഗ്യമോത്തു കൊച്ചുംടന്നുക്കും തുല്യം ആ വിദ്യാത്മികൾ തീരിക്കേശങ്ങൾ ചുറവുള്ള തങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നുന്നുണ്ട്.

ടർലി, അവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “മാനും, പ്രളിസയൈലെ ഗവമൺറൂപക്ഷത്തിന്റെ നേതാവായ മാവിൻപ്രളിവിനെ തൊൻ അതിസന്ദേഹം പും നീങ്ങെഴു പരിചയപ്പെട്ടത്തിക്കൊള്ളുന്നു!”

ഉടനെ, അപ്പുവിളി!

“അതേപ്പുറാറി അലോചിച്ചുനോക്കിൻ! മഹാനായ മാവിൻപ്രളിനോടുള്ളി, നാം ഡിനർ കഴിക്കാൻ വോ കനാ! എത്ര നല്ല കമകളാണോ വീട്ടിൽചെച്ചപ്പുണ്ടോ ച രാജാനുള്ളതും!”

ജോഡ്സ്, എല്ലാം കയ ദിസ്പ്രസ്റ്റംവോലെ തോന്തി. താനെന്താണോ ചെയ്യുന്നതെന്നോ അയാളിന്തതില്ല. എല്ലാം വാസ്തവമായും, തത്സമയംതന്നെ സപ്രസ്ഥമായുമാണോ അയാൾക്കു തോന്തിയതും.

തീററിമേശജ്ജു കീഴിൽ ജോയുടെ ജാനക്കപ്പം ത മിൽ ത്രിമുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞതില്ല, അതു തടയാൻ.

അയാൾ മുവരുത്തി നോക്കി. കട്ടിക്കപ്പം! ട്രാഡിഷൻ യും പതിനാറു വയസ്സുള്ളവർ.

അയാൾക്കും അപ്പും അശ്രദ്ധാസം തോന്തി. തനിക്കു വരുത്തു മുത്തുപ്പുനാക്കാൻ പ്രായമുണ്ടെല്ലാ! ഒരുപമേ! അവരെപ്പാലോയ മകൻ തനിക്കണ്ണായിരുന്നുകും! നല്ല അരോഗ്യമുള്ള ബാലന്മാർ! മാനുരായ ബാലന്മാർ! പ്രി ക്രമാരന്മാർ!!

“സ്വാരാറാമദ്ദും, പ്രിവേ?”

ജോ തിരിഞ്ഞെന്നുകൂടി.

ബട്ടുലരാണോ.

“അതേ, അതേ, അതേ!” ജോ ശ്രദ്ധിച്ചു.

സിനാർ മാജ്ജ തുടൻ.

നോർട്ടറം, ടർലിയും, ജോയോട് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ജോ, അതൊന്നും കേടുതേയില്ല. വളരെ നന്നായിരിക്കുന്ന സ്വദൃപ്പം! മുമ്പുംരിക്കലും താൻ അതുരം സ്വദൃപ്പകടിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ കൂറരും! അതുള്ളതുകരംതന്നെ!

ടർലി, അയാഴ്ചട കാലിൽ ചവിട്ടി. “അരങ്ങേഴ്ജ്ജ പ്രസംഗിക്കാൻ തീരെ നിംബാമമില്ല, അല്ലെങ്കിലും അതുള്ള ചൊണ്ടിച്ചു.

അതിനെപ്പറ്റാറി ജോയെ അവർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. “ഈല്ല, ഈല്ല, ഈല്ല,” അയാൾ ഉത്തരം നാള്ക്കി.

“തൊണ്ടജ്ജ വേദനയധികം, അല്ലോ?”

“അതേ, അതേ, അതേ!”

ജോയുടെ ഇടത്തേ കാലിൽ ഒരു നല്ല ചവിട്ടുകൊണ്ട്.

“മുള്ള്” എന്ന നെല്ലി അയാഴ്ചട കൂൺത്തിൽ മരുംചു.

“അതേ, അതേ, അതേ” എന്ന ജോ ഉയ്യവിട്ടു. അനന്തരം, നെല്ലി ധരിപ്പിച്ചതുപുകാരം, കത്തി പുറരിന്നുസമീചം ചെച്ചിട്ടു മുള്ളുട്ടതു.

“ഈ വഹസൻറുവക്കിയിംച്ചു നന്നായിരിക്കുന്നു!” അരതു വഹസൻറാണുന്നും അവർ പരഞ്ഞതു് അയാൾ ഫേക്ക്.

“ഹാ, വൈവദേശു്!”

പാതി തിന്നതീരെ മുമ്പ് ബട്ടംല്ലർ അതെത്തുന്തു കൊണ്ടുപോയി.

“ഷൈനേയിൻ, പ്രിയവേ?” എന്ന പറഞ്ഞത്തീരും അയാൾ തലയാട്ടുകമാറുമെ ചെയ്തുള്ളൂ; അയാൾക്കു സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്തോ, തൊണ്ടയിൽ തടങ്കിരിക്കുന്നതുപോലെ. എന്നാലും ദെയൽമവലംബിക്കണം.

“അതു കൂടി കണ്ണോ, പ്രിയവേ?”

“അവെർസലി നല്ലപോലെ കൂടിച്ചു, അപ്പേ സാരേ?”

“ഹാരോ സ്റ്റൂട്ടുകാർ വക്കന്തു വരട്ടു എന്ന വിചാരിച്ചു കൂടിച്ചു, അങ്ങനെന്നയല്ലോ, പ്രിയവേ?”

ജോ, കണ്ണിനും മറുപടി പറഞ്ഞതില്ല. അവരെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയിടാൻ ശ്രമിക്കുമാറുമെ ചെയ്തുള്ളൂ.

മുട്ടവാണോ ആ ഖാലകനാടുടെ സ്വദം. നല്ല മന്ത്രം ദയവുണ്ട്, സുന്ദരരായ അവക്ഷേം. പുഞ്ചുണ്ടുപോലെ പ്രകാശിച്ചിനും അവകുടെ കണ്ണുകൾ! നീലയും തവിട്ടും കൂപ്പുമായ ആ കണ്ണുകൾ! കവിഴുകൾക്കോ, കത്രപ്പിർംപ്പും തനിന്നെന്നു ചെമ്പും!

ഒദ്ദവമേ! “മാത്തായ്യു കീനം പിടിവെട്ടിക്കുന്നില്ലോ! കിലോ! അവർപ്പം ജീവിച്ചിക്കും” ഇവരെപ്പോലൊരു മകൻ പ്രസവിച്ചിക്കുന്നകിലോ!

ങൈ ക്കുണ്ണവദാത്മം വിളന്തി; അചിയുള്ളായ പുതിയ ക്കുണ്ണവദാത്മം!

ജോ, തിന്നതുടങ്ങി. ഒദ്ദവമേ! എറു നല്ല കട്ടിപ്പാഡം! വായിലിട്ടുയുള്ളൂ, അലിന്തുപോയി! വിളന്തി

തന്ത്രം തൊൻ തിന്നതീക്ഷം. കരേഷ്ടി അവസ്ഥപ്പെട്ടുക
യും ചെയ്യും.....

“മുള്ളു്.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നോർട്ടൻ ജോ
യുടെ ഇടത്തെ കാലിൽ ചവിട്ടി. ജോ, സ്റ്റണ്ട് വൈച്ചിട്ട് ഒ
ക്കൂട്ടത്തു.

ബട്ടുൾ അയാള്ളുടെ മുഖിലിക്കന്ന വായസം ഫീട്
ത്തുകൊണ്ടുപോയി. മാ! അതു വായസം! അതു കരേഷ്ടി
കഴിക്കാൻ തൊന്തരായും കൊടുക്കാൻ സന്നാലുന്നാണ്.

അവിടെ സംഭാഷണശമ്പൂം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു;
കൂടാതെ, ചിരിയും.

ബട്ടുൾമാർ ബലുപ്പെട്ട നടക്കകയായിരുന്നു.

ഷബ്ദയിൽ മദ്യം കമിളിയിരുന്നു. അതു കടിച്ചതി
നാൽ, തലജ്ജപ്പം മത്തുവിടിച്ചേരുന്ന ജോജ്ജു തോന്നാി.

“അരങ്ങേഴ്ജ്ജു വള്ളതും വേണോ?” അരങ്ങനെയിരിക്കു
ന്നോം അതിമെയൻറു കു ചോദ്യം.

ജോ, ഇതികത്തവ്യതാരുഡനായി അദ്ദേഹത്തെ
നോക്കി. “വേണും പ്രിയ; അതു കട്ടിപ്പായസം കിട്ടുകൂ
ടി.” കടക്കം അയാൾ പറഞ്ഞു.

ടർബിസ് ടൺപുലി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “നല്ല നേരനോ
ക്കും! മാർവിൻപുലി, അതു കട്ടിപ്പായസം കിട്ടുകൂടി ചോദി
ക്കുന്നു! ബാലേ ഭേദം!” അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു.

“സാണേഡൻസ്”, അതു ക്രൂപിംബാർ_ലെ_സ്കൂൾ കരേഷ്ടി
ടിക്കൊണ്ടുവരു. മാർവിൻപുലിയിൽ നിന്നു പിടിച്ചു അ
തും!” ഉടനെ അദ്ദേഹം ബട്ടുൾരു വിചിച്ചു പറാത്തു.

“പ്രസംഗം! പ്രസംഗം! പ്രസംഗം!” വിദ്യാത്മികർ വിളിച്ചു തുവി.

അവക്കട വീരനായ അതരാധനാവിഗ്രഹവും, സൂര്യ രണം ദീപ്തകായനമായ ടർലി എഴുന്നോള്ളുകയായി.

കഴിഞ്ഞയാണെങ്കിൽ, തന്റെക്കവേണ്ടി മാറോസ്തു കാരെ ക്രിക്കറുകളിയിൽ തോളിച്ചു വീരൻ! അദ്ദേഹ തെത അക്കവടിസേവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, തന്റെ ചവി ടിയിരുന്ന ടർലി, ഇതാ ഇപ്പോൾ പ്രഭസഭാനായകനമായി അട്ടത്തു പരിചയപ്പെട്ടാൻ തന്റെക്കവസരം നല്കി യിരിക്കുന്നു! ഇക്കാര്യം അപ്പുനോട് പറയുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം വിശ്രസിക്കുന്നീല്ല, തീച്ച്.

ടർലി, ചുണ്ണവിരിസമിതിം പ്രസംഗിക്കയായി:

“മാനൃഥേ, മുനാകാലപ്പങ്ങൾക്കുമുമ്പു നിങ്ങളെ ഡി നാറിന ക്ഷൗംപിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, കരിക്കൽ നിങ്ങളെ അ തുലപ്പെട്ടത്തുമെന്ന തൊൻ പഠനത്തിരുന്നപ്പോ. ലോക തതിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധരായ രാജ്ഞിയുപരിപരിൽ കരാളായ മാർവിന്നപ്രഭ, ഇതാ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സമീപമിരിക്കുന്നു! അല്ല, അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചിരുന്നു ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഡിനാർ കഴിച്ചുവരുന്നു. നിംബാഗ്രമെന്ന പരിയട്ടേ, തൊഴിലാളിക്കൂടിയെ എതിന്തും ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു അസംഖ്യം പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുകൂലം, ഇദ്ദേഹത്തിനെ തൊണ്ടില്ലെന്നുവക്കേടു ചിട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നും. അതു നിമിത്തം, പ്രസംഗിക്കാതിരിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ സദയം ക്ഷമിക്കുന്നും ഇദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാലും, എൻ്റെ നിംബുന്നയംകൊണ്ട് നിങ്ങളോട് നേരന്നോക്കളും കൈ കുമ പറയാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടോ. കൈ കാണുവ

ഡീക്കാരൻറെ കമ! വണ്ടിക്കാങ്ങെട ഭാവത്തിൽ ഇദ്ദേഹം അതു പറയും. വളരെ സസകരമാണോ?''

ടർബി, പ്രധാന അതിമീയുടെ നേക്ക് തിരിത്തു.

“മാർബിൻപ്പുലി!”

ജോ, കട്ടിപ്പായസം തീനു സസിക്കുകയായിരുന്നു.

നോർട്ടൻ അയാളെ ചവിട്ടി.

വിറച്ചുകൊണ്ട് ജോ എഴുന്നേറുന്നുനു.

പിദ്യാത്മികൾ അപ്പുട്ടിട്ട്.

കൊള്ളിം, താനിപ്പോൾ, പ്രഭസയൈൽ നില്ക്കുക യാണെന്ന പറയാം. ഈ പിശേഷരെല്ലാം ഭാവിയിലെ പ്രഭസഭാഗങ്ങളാണോ. താൻ വെറുക്കുന്ന പ്രഭസഭ! ഈശ്വര നാനേ, ഇവരോട് കരേ പച്ചപ്പുമാത്മജ്ഞാ പറയാൻ ണ്ടു്. താന്ത്ര പറയുകയും ചെയ്യും. വിധവകളുടേയും അര നാമശിത്രക്കളുടേയും ബിൽ എന്തായി? ലെസൻസോഡു് ദൈവർമാങ്ങെട ബിപ്പോ?

ജോ, ബലപ്പെട്ട പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങി:—

“മാനൃഥേ,

ഞാനായ മണിപ്പുലവായിക്കനക്കിൽ.....”

അരയാൻ അവരെ നോക്കി. നില്ക്കുപടരായ ബാലാ നാൻ! നില്ക്കുപടമുഖങ്ങൾ! സൗമ്യതയും കനിവുമേറിയ കണ്ണകൾ! ഇററബന്നപ്പുറാം എന്താ പഠയണ്ടതു്? അതിലെ കളിസ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു വാട്ടർലൈഡം ഇയി ചെന്നോ? അതു തനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിത്തു. അതേ, ഇല്ലാണ്ടിന്റെ ഭാവി ഈ ബാലകരുടെ കൈകളിൽ സുരക്ഷിതമായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇല്ലാണ്ടിനവേണ്ടി വ

ചെട്ടി മരിച്ചുവരുന്ന മകളാണിവർ. ചരിത്രത്തിൽ അസിലുനേടിയവരും, വൈസ് റൂചിനിസ്റ്റുംാബി, ശൈഖ്യം പാക്ഷം, സൈൻ പാർശ്വസം എന്നിവിടെ തന്നെഴുന്നു തിമകളുമുള്ളവരുടെ പഞ്ചരൂപങ്ങൾ, പ്രധാനരൂപങ്ങൾ!

അരപ്പൂർണ്ണവലിയ അഭിമാനം തോന്തി ജ്ഞാനിച്ചു. അഭിമാനം കരണ്ണപരം പിരക്കോട്ടു വെച്ചു. അവ തുടക്കപ്പെടിച്ചു. അയാൾ പുണ്ണിരിച്ചു. താൻ പറയണമെന്നും അവർ തന്നെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്ന കമ പോക്കേടു, മറ്റു ചീലതും ഉം വരേടു പറയാണോട്ടു.

“മാനും,

ഞാനൊരു മണംപുലിവായിതന്നെക്കിൽ, എന്നിക്കെന്നപ്പറാി അഭിമാനം തോന്തിയേനേ; വാസ്തവത്തിൽ, അദ്ദേഹ തോന്തം. തൊഴിലാളികളായ തന്നെപരം, എന്നും നിങ്ങളെ സ്കൂൾമാച്ചിട്ടുണ്ടോ, ബഹുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടോ. നിങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ പുക്കളാണോ. നമ്മകളും വരിക്കെവെച്ചു എറബും മിടക്കളുംവർ!”

ആപ്പുവിളികൾ! മുള്ളകൾക്കാണ്ടു റൂസ്സുകളിൽ കോട്ടുകളിൽ, ചിരികളിൽ!

നോർട്ടൻ, അയാളുടെ കോട്ടിനു പിരിക്കിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചു.

“അതേ, മാനും, നിങ്ങൾക്കലിമാനിക്കാവുന്ന ക്കു പാരമ്പര്യമുണ്ടോ. തന്നെപരം നിങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നു; സത്യം! പ്രഭക്കന്നാർ തന്നെഴുന്നു മിടക്ക പ്രത്യുഷപ്പെട്ടത്തി യിട്ടുണ്ടോ. കുക്കാഹരണം പറയാം: ഇക്കഴിവത്തു യുദ്ധത്തിൽ നിങ്ങൾ കാണുന്ന ദെയരും! പണ്ഡമുതല്ലോ നിങ്ങൾ തന്നെഴുന്നു നായകന്നാരായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രം

അതു കാണിക്കേണണ്ടോ. നിങ്ങളിടെ നായകത്പത്തിൻകീഴിലിരിക്കുന്നതു തെങ്ങമാക്കണമെന്നും അഭിമാനമുണ്ടാക്കിത്തുന്നതുണ്ടോ.”

വീണ്ടും അപ്പ്‌വിളികളിൽ, ചിരികളിൽ മറ്റും.

“പക്ഷേ, ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇംഗ്ലീഷിനായി ഒരു മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിക്കുണ്ടി, കാഞ്ഞിപ്പാൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് വർദ്ധവൈരമുണ്ടുന്ന വരുന്നില്ല. ഇപ്പുന്ന തൊൻ പരയുന്നതു നിങ്ങമാക്ക വിഹപസിക്കാം. തെങ്ങളോട് കുറെ കൂത്തണ കാണിക്കേണമെന്നു തെങ്ങപാൾ പരയുന്നാണെന്ന്. തെങ്ങളെ തുടാതെ നിങ്ങമാക്ക ജീവിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല, പ്രിംക്കാമാരേ. തെങ്ങമാക്കം നിങ്ങളെ തുടാതെ ജീവിക്കാൻ വയ്ക്കും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങപാൾ വളരുന്ന പ്രിംസഡയിലെ അംഗങ്ങളുാക്കുന്നും, ബ്രീട്ടീഷ്‌തൊഴിലാളികളാണ് നിങ്ങളെ കേരിക്കുണ്ടവന്ന തെന്ന കാഞ്ഞിലും മറന്നുകൂട്ടുന്നതേ! തെങ്ങളോട് നൃഥ്യമായി ചെയ്യമാറുക; എക്കിൽ തെങ്ങപാൾ നിങ്ങളിടെ നായകത്പാസ്പികരിക്കം; നിങ്ങളിൽ അഭിമാനിക്കം. കാരണം, ഒരു മാനുഷിന്റെപ്പോലെ ഉത്തമമനായ മരാറായ മനഷ്യൻ ലോകത്തിലില്ല. തൊഴിലാളിക്കുണ്ടിക്കാരായ തെങ്ങപാൾ അതുമാനനിട്ടില്ല, തെരിഡിലുംരിക്കുന്നതും അതിനെപ്പറ്റിയാണെന്നുണ്ടാണി.”

അപ്പോൾ നോർട്ടൻ കോട്ടിൽ പിടിച്ചുവലിച്ചതു തടയാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതുകൊണ്ട് ജോ പെട്ടുന്ന കണ്ണരയിൽ ഇരുന്നവോയി.

ഇംഗ്ലീഷ്‌വിദ്യാത്മികൾ അപ്പ്‌വിളിച്ച്; ബഹുമാനിക്കാൻ.

ടർബിഓട്ടൺപ്പുള്ള എഴുന്നേറുന്നിന്. “മാവിൻപുള്ളിന്റോ സഹസ്രായ പ്രസംഗത്തിനിടയ്ക്കും, അദ്ദേഹം ലണ്ടനിലെ ഒരു കാബുവണ്ടിക്കാരന്റെ ഭാവത്തിലാണും മനസ്സും പ്രസംഗിച്ചതെന്ന നിങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേരും മരനാവോയിരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു.” അദ്ദേഹം ആവലാതിപ്പെട്ടു.

അവർ മുകരായിഡിച്ചു.

തന്റെ കട്ടിപ്പായസത്തിരുന്ന തുടരാമോ എന്നാലോ ചീഞ്ഞകൊണ്ടു ജോ അതിൽ നോക്കുകയായിരുന്നു.

ടർബിഓട്ടൺ തുടന്ന്: “ലാളിത്യമറിയാൻ പാടി പ്ലാത്ത് ചില ഇംഗ്രാൻഡ്‌കാരണ്ടനു കണ്ടു മാവിൻപുള്ളി അതുകൊപ്പെട്ടുനണ്ടായിരിക്കും. നിങ്ങൾക്കദ്ദേശം മാപ്പുത്തു ക്കുമ്മന വിചാരിക്കുന്നു.”

“ഹാ, തോൻ മാപ്പുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു!”

ടർബിഓട്ടൺ, ജോയുടെ നേക്ക് തിരിഞ്ഞു പ്രസംഗം തുടങ്കയായി: “എൻ്റെ അതിമിക്രൂഷിവേണ്ടി തോൻ അദ്ദേഹാട്ട സ്ഥാപിത്തു പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുട്ടു. അദ്ദേഹം പ്രസംഗത്തിലെ ഘക്കിയും, അതിന്റെ ഒരു എല്ലാവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹജ്ഞു പല ജോലികളുമണ്ഡനു തെങ്ങൾക്കരിയാം. ഇന്നിയും തു ദൈർഘ്യം അദ്ദേഹം ഇവിടെ പിടിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു അല്ലോ.”

വെട്ടുന്നു അവർ ജോയെ പിടിച്ചെഴുഴുന്നും.

കൈവമേ! തന്നെ അതു കട്ടിപ്പായസം തിന്നാൻ അംവശക്കയില്ലേന്നോ! അവസാനത്തെ ഒരു സ്ഥാനം

പായസം കഴിക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചുകൂട്ടും, നോർട്ട് അയാളെ അതു മറിയിൽനിന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോയി.

ആപ്പുവിളികളിലായി. ആ വിദ്യാത്മികൾ ക്ഷേര രക്ഖിൽ കേരിനിനു പാട്ടപാടിത്രഞ്ഞായി.

* * * *

വെളിയിൽ, മാളിക്കുവെച്ചു ഫീഷം, റെസ്റ്റീയും, ടർബിയും ലഭിച്ചു തന്നെ വിദ്യ ഫലിച്ചതിൽ അനേകാനും അഭിനന്ദിച്ചു.

ടർബി പത്രക്കു പറഞ്ഞു: “വാതിൽവരെ ഇയാളെ കൊണ്ടാക്കി, ഫീഷ്. റെസ്റ്റീ, നിങ്ങളുക്കുത്തുപോയി അവ രെയല്യൂം ശരിയാക്കി. ആയം കളിക്കും കണ്ടപിടിക്കുത്തേ!”

ജോഡേ, “ആ വലിയ കോൺപ്രടിയിലുടെ ഇരകി കൊണ്ടുപോയി. ഒരു ട്രൈൻ അയാളെ പട്ടംമാറ്റും ചൂ രല്ലും കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. വാതിൽ തുംനുകൊടുത്തു, മരൊരായ ട്രൈൻ.

ഫീഷ് പറഞ്ഞു: “വഞ്ഞ; തെരുവുവരെ തൊന്ത്രിട്ടി വരാം. അവർ ഇന്നലിൽക്കൂടി നോക്കുകയാണുകും, കുന്നം സംശയിക്കാതിരിക്കാൻ അലസമായ മട്ടിൽ നാക്കും.”

“മനസ്സിലായി, സാരേ. എന്നിക്കു നല്ല ശാപ്പാട് കുട്ടി. ആ കട്ടിപ്പായസം മഴവനും തിന്നാൻ കഴിഞ്ഞതില്ലോ ആലോ! വലിയ കഷ്ടമായിപ്പോയി. പക്ഷേ സാരമല്ല. ക്ഷമിക്കുന്നും, സാരേ; മറ്റു വല്ലതുംകൂടി കിട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കും.”

ചുിക്കു. എനിക്കാണൊക്കിൽ, വാടക കൊട്ടക്കാൻണ്ട്. ചാർലി, വയ്ക്കാൽ തിനിട്ട് കരേ നാളുമായി.....?”

“ഇതാ, ഈ പിടിച്ചോഴി.” ഫീഷ് കൈ പവൻ ജോഡ്സ് കൊട്ടത്തു.

“ഇനി ഭഗവിയായി നടന്നപ്പോളും.” അദ്ദേഹം തുടർച്ചയാണ്.

“അതുംനുഭവിച്ചു, സാറേ; വന്നനും പറയുന്നു, വന്ന നും! പിന്നെ ഈ കോട്ടം പട്ടയാറും മറ്റും എത്തു ചെയ്യുന്നും, സാറേ?”

“നാലീച്ചപ്പോട്ടു വലിച്ചേരിഞ്ഞുകളില്ല. ടർലീസ് ടൺപ്രൂഫിനും ഇനിയൊന്നും ആവശ്യമില്ല.”

“വന്നനും, സാറേ! ഇവ്വുംനുഭവിച്ചു!”

ചുരത്ത് വീശിക്കാണ്ടും, ഇംറാണ്ട്‌വിദ്യാത്മികളുടെ ചാട്ട ശ്രവിച്ചുക്കാണ്ടും ജോ നടന്നകല്പകയായി.

സ്ക്രയറിന്റെ വലത്തുവശത്തെന്തില്ലോ, അനന്തരം മെഹിയാക്കിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചും അയാൾ നടന്നു. തന്റെ ചെറിയ ചുണ്ണുകൾ ഇനിപ്പിച്ച വേദന വിഗണിച്ചു സംസാരവം നടന്നു. ഒപ്പവമേ! ആ കട്ടിപ്പായസം! ആ ചെസൻറുവക്കിയിരിച്ചു! ആ ഷബ്ദയിൻ! പിന്നെയോ, ശരായിയുടെ പോക്കറിലെലാങ് പവൻ! കൈ കല്പപവൻ! ചാർലിഷ് കാട്ടിനു വാദ്യാം, വാടക കൊട്ടക്കാം, വിളക്കിനും എല്ലാ മുതലായവയും വാദ്യാം. ഒപ്പവം അറാറുമിക്കട്ടു, ഉണ്ടാരുമതിക്കിളായ ആ പ്രഭക്കമാരന്നാരെ!

മാർബിൽഡാന്തച്ചിനെതിരെ എത്തിയപ്പോൾ, കൈ പോലീസുകാരൻ ജോഗെ സലപ്പടച്ചു. “ഹ്യാനെ റീ, പ്രളവേ!”

ഹാ! അയാൾ, മാർബിൽപ്രളവാണെന്നു തെററിലുണ്ട്. ഒപ്പുവേ! അത്രഭംതനെന്നു! താൻ കാററിലൂടെ പറ കുകയാണെന്നു ഒഴായ്ക്കു തോന്തി. അപ്പുസമയത്തെങ്കിലും താൻ ധാരാളം പണം പോകരാംപും, ലണ്ടന്റെവാസികൾ തന്റെ കാല്പ്പാലുമുള്ള കൈ മഹാനായി വീഴ്ത്തിരിക്കുന്നു.

ആരോ തന്റെ പിറകിൽ ബലബലപ്പെട്ട നടന്നവകം നെല്ലും ജോ കേട്ടു. കൈ ശ്രീ! അവൻ അയാളെ സമീചിച്ചു, പറത്തു: “അരങ്ങേയാട്ട സംസാരിക്കാൻ എന്നിക്കേയോഗ്യതയില്ലെന്നറിയാം, പ്രളവേ. മാപ്പുതരണം! ഏ നാല്ലും തന്റെ ചെങ്കാതിരിക്കാനെന്നിക്കേ കഴിയുന്നില്ല പ്രളവേ.”

വീഴ്ത്തി ശോഷിച്ച മുവമുള്ള കൈ യുവതിയായിരുന്നു അവൻ. കൈ പഴങ്ങൾ ചൂം അവൻ പുതച്ചിരുന്നു. നെന്നരാജും നിരന്തര സ്ഥാനത്തിലാണു സംസാരം. അവൻ തുടന്നു:

“എന്റെ കെട്ടിയാൻ മരിച്ചപോയി, പ്രളവേ. മുന്നു കട്ടിക്കണ്ണ എന്നിക്കേ വളത്താനമുണ്ടോ. ഇന്നേന്നിവസം ഇതുവരെ കനാം അവർ കഴിച്ചിട്ടില്ല, പ്രളവേ. അങ്ങു ദരി ദ്രശ്രാട്ട വളരെ കയഞ്ഞ കാണിക്കുന്ന എന്നെന്നിക്കരിയാം, പ്രളവേ. എപ്പോഴുമ്പോൾ ദരിദ്രരെ സഹായിക്കായും ചെയ്യ

നാ. അദ്ദേഹം സഹായമപേക്ഷിക്കാതിരിക്കാൻ നിഷ്ട
ക്കിയുമില്ല, പ്രളിവേ.”

അവർ കരഞ്ഞതുടങ്ങി. തന്റെ മെലിഞ്ഞ, വെള്ളി
തു കരഞ്ഞ അവർ ജ്ഞായുടെ നേക്ക് നീട്ടി. അവ വിശ്വാസാണായിരുന്നു.

കയ പ്രോലീസ്കാരൻ വെച്ചുനോ അവിടെ കാടിവ
നാ. “അദ്ദേഹ ഇം സ്കീ ഉപദ്രവിക്കുന്ന, ഇല്ലെ പ്രളിവേ?
നോക്ക! നടന്നവോ; ഉം, നടന്നവോ!” അധാർ അവക്കു
ശോകാരിച്ചു.

“ഇല്ല, ഇല്ല, ഇല്ല; ഇവക്കുന്ന ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല,
കോൺറൈഡുബിൽ.”

സകല മനസ്യരോചനം കയ ശാഖമായ അനന്തര
ജ്ഞാജ്ഞും അപ്പോൾ തോന്ത്രിയിരുന്നു. അതു സ്വന്നം കുറഞ്ഞിര
തത്തിൽ അധാരാളെ ഉയര്ത്തുകയും, അധാരാളിൽ ആനന്ദം
നീറ്റുകയും ചെയ്തു. അവക്കും അധാർ പറഞ്ഞു:—
“ഇതോ, ഇതു വാങ്ങിച്ചോളി.”

“മാ, ഒരുവം അദ്ദേഹ അനന്തരവിക്കം, പ്രളിവേ;
എന്നം അദ്ദേഹ അനന്തരവിക്കം!”

“മിണ്ണാതിരിക്കുന്നം! മിണ്ണാതിരിക്കുന്നം!” ജ്ഞാ തട
തന്തു. താനപ്പോൾ മാർവിന്റല്ലപ്രളിവാണുനോ അധാർക്കു
തോന്ത്രി. അധാർ തുടങ്ങാൻ:—“കൂടുതൽ തഹസ്സ കഴിയാ
തത്തിൽ തൊൻ വ്യസനിക്കുന്നു. ഇധിനെന്നും!”

ജ്ഞാ, അനന്തരം കാസ്സും ഫോഡും സംഭീറ്റും, റീജൻറും
സംഭീറ്റും എന്നീ തെരവുകളിലൂടെ പിക്കവല്ലു സക്ക്

സ്ത്രീലേജ്ജ് പോയി. പോലീസുകാർ അധാരെ സല്ലുക്ക് ചെയ്തു. കാബുവണ്ടിക്കാർ തങ്ങളുടെ ഞാപ്പികൾ തൊട്ടു അഭിപ്രായിച്ചു. വഴിപോകൾ തല തിരിച്ചു നോക്കി.

പത്രമണിക്കം, അധാരം നടന്ന ക്ഷീണിച്ച തന്റെ കതിരലായത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു.

“ഹല്ലോ, ചാർലി! കിഴുക്കതിരേ! നീ എന്നെങ്കണ്ടിട്ടും ആളുറിഞ്ഞതില്ല, ഈല്ലോ? കൊഞ്ഞാം! ഞാൻ മാർവിൻ പ്രഥമാണോ ചാർലി; മാർവിൻപുലും! ഞാൻ കരിക്കലും സുവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ സുവിച്ചു. എൻ്റെ മാറ്റു നോക്കു! പ്രഥക്കനാരോടൊന്നിച്ചുകുന്ന ഞാൻ ഡിനർ കഴിച്ച വന്നിരിക്കുയാണോ?”

ഈ കേടപ്പോൾ ചാർലി, പുല്ലില്ലാത്ത തന്റെ പുത്തിട്ടു മണത്തു.

ജോ തുടന്നു:—“കാഞ്ഞം മനസ്സിലായി ചാർലി, മനസ്സിലായി. നീ കാലത്തുമതഞ്ചേം കനം കഴിച്ചിട്ടില്ല; അതെന്നിക്കരിയാം ചാർലി. എന്നിക്കു വൃസന്മുഖം. നീനു ഒരു വേണ്ട ഓട്ടും വാങ്ങിക്കാനുള്ള പണം എൻ്റെ പോകരിലുണ്ടായിരുന്നു; വാന്നുവും; അതു ഞാൻ ഒരു പാപ പെട്ടു ചെറുപ്പുകാരിക്കു കൊടുത്തുപോയി. അങ്ങിനൊച്ചേ യേജുവണ്ണം, ചാർലി. അവർമ്മ, ഞാൻ മാർവിൻപുലുക്കാവാണെന്നു തെരംിലുരിച്ചു. അതുകൊണ്ടുങ്ങുന്ന ചെയ്യുണ്ടിവന്നു. എന്നിങ്ങനാലും, നീ നിരാഗപ്പേടേണ്ട, ചാർലി! ലായംചുമരിനോടോ മറ്റു വല്ലതിനോടോ, ചാർലി നില്ലും. ഞാൻ ഇം കോട്ടും മറ്റും അഴിച്ചുവെച്ചിട്ടും വരാം. അപ്പോൾ ഞാൻ പഴയ ജോസപ്പാനാക്കം. ഇതു പണയും

വെച്ചു നീനക്കു് ഓട്ടോം വാദിച്ചുതരാം, ചാർലി. ഈ ഹാറ്റു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ എന്നീങ്ങ മോഹമുണ്ടു്, കോട്ടിരം വെസും ദക്ഷിംബളം പത്തു ഷിപ്പിൽക്കു കിട്ടമെ കുഠി. എതായാലും ബെയ്തുപ്പേട്ടു, ചാർലി. ഞാനയികും താമസിക്കുന്നില്ല.”

ജോ, ഉടൻ ബുള്ളാക്കു് വാപാസു് ലൈനിലുള്ള തന്റെ വീടിലേയ്ക്കു ബലിപ്പേട്ടു നടന്നവോയി. അയാൾ കു മും മെഴുക്കതിരി കത്തിച്ചുവെച്ചിട്ടു്, തന്റെ പട്ടലൈനി സൗഖ്യം സാധാരണക്കൊടുരി മടക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കു കുലാസ്സു മടങ്ങുന്ന ശ്രദ്ധം! അതിനെന്ന് നെഞ്ചുവോക്കു റാഡി, മേൽവിലുസമുച്ചാത്ത കു കവറു്! അതോടീച്ചിക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ളിൽ അഞ്ചു പത്തുപവർഗ്ഗങ്ങാട്ടുകർ!

അരത്തുപുറ്റു് അയാൾ നോക്കിക്കൊണ്ടു നീനു. ഒപ്പവമേ! ഇവിത്തതിൽ മുന്നോരിക്കല്ലും ഇതു പണം കണിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. അഞ്ചു പത്തുപവർഗ്ഗങ്ങാട്ടുകർ! അ സതു പവൻ! കു വിധി! ആ പ്രഥ ഇതിനെന്ന് കായ്ക്കും മം നാഭവായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇത്തോറ്റം എല്ലായിടത്തും തെട്ടനബാധിരിക്കും.

എടുത്ത പോകരാഡിത്തനെ അതിട്ടുണ്ടോ, ആ കോട്ട വീണ്ടും ധരിച്ചുകൊണ്ടു ജോ ലായത്തിലേയ്ക്കു ബലി പ്പേട്ടു ചെന്നു. അയാൾ കുതിരയോട് പറഞ്ഞു: — “കാട്ടു് തിന്നില്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ല; നീനക്കു വണ്ണിവലിക്കാതെ നിറ്റത്തിയില്ലെന്ന വന്നിരിക്കുന്നു, ചാർലി. ഉടനെത്തന്നു നമ്മക്കു ടർബിംഗിൾസ്പ്രൈം കാണേണ്ടിയിരിക്കും

സാ. നിന്നു ഉപദ്രവിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വ്യസനമണ്ടണ്ട്. പ്രക്ഷേപം, അല്ലോതെ മരാറായ വഴിയുമില്ല. വാ, ചാർലി. കൈ കുതിരയെപ്പാലെ നോക്കണം!”

ചാർലിക്കു സമ്മതമണ്ണുന്ന തോന്തി. കൈപ്രക്ഷേപം, അതിനു പട്ടിണിനിനിമിത്തം നിശ്ചയിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും വരാം. എന്നാലും, ക്ഷീണിച്ച ഭാവിച്ച ആ കതിരതന്നാണ് ആ വണ്ടി മുറംതുന്നിനു വ. ലിച്ചിച്ചുതു. തന്റെ മനോഹരമായ വേഷത്തെ തന്റെ പഴയ ശ്രദ്ധയിൽ കോട്ടുകൊണ്ട് മരച്ചിട്ടും അയാൾ വ. സെന്റയോട്ടിച്ച പോയി.

*

*

*

ഹാളിലുള്ള കരവിളക്കല്ലോതെ മരാനംതന്നു ടർബിൺമൺപ്രലവിന്റെ മാളികയിൽ കത്തിയിരുന്നില്ല. ജോ, കോച്ചുചെട്ടിയിൽനിന്നിരുന്നി, പടികേരി; മനിയ ടിച്ച്. ഒരു ഭത്യനും വന്ന വാതിൽ തുറന്നു.

“എനിക്കു പ്രലവിനെ കാണുണ്ടാം. ഒരു മിനിട്ടിലും അദ്ദേഹത്തെ താമസിപ്പിക്കയില്ല.” ജോ, കാര്യം പറഞ്ഞു.

“എംഗോ, താൻ തന്റെ പാട്ടിനാ പോകും.” ഭത്യനു ഗജ്ജിച്ച്.

“കൈ പ്രധാനകാര്യമാണ്, സാറേ. എനിക്കദ്ദേശ തന്ത്ര കണ്ണെ തീരു. കൈ മിനിട്ടിനേരത്തെങ്കിലും മാത്രം!”

“ഉം, ചുറ്റു പോകണം!” ഭത്യനു വാതിലടയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

“തൊനൊരു സാധനം കണ്ടെടുത്തു, സാറേ. അദ്ദേഹമെന്നിൽക്കു തന്ന കോട്ടിൽ.....നീംപെഡൈനു കാംഖിക്കുന്നില്ലോ?” തന്റെ വായുവിൽ കോട്ടിച്ചു അതിനടപാടിയില്ലെങ്കിലും സാധാരണവസ്തു കാണിക്കാൻ ജോ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

“കൈ രണ്ടുമന്ത്രിക്കൂറിനമുമ്പു തൊൻ ഇവിടെ പ്രതിവിന്ദുവിനോടൊന്നിച്ചുകൊണ്ടു വിന്നൻ കഴിക്കുവായി.”

“അതേ, അതേ; ഇന്തിയും കള്ളിങ്ങപം തട്ടിവിട്ടു. താൻ പോകണോ? ഇല്ലെങ്കിൽ, പോലീസ്സിനെ വിളിച്ചു തന്ന അറല്ലോ ചെയ്യിക്കിം.”

അക്കത്തു കടക്കാൻ ജോ യത്രീച്ചു. “എന്നിക്കുദ്ദേശ തന്ത കണ്ണേ തീരു. തൊന്തരാ പണം കട്ടുന്നോ അദ്ദേഹം വിചാരിക്കും. അങ്ങനെ വിചാരിക്കാൻ തൊനൊരിക്കല്ലോ ഇംകൊട്ടക്കയില്ല. ഒക്കെ മിന്നിട്ടമാത്രം മതി എന്നിക്കും. ദയവുചെയ്യും, സാറേ, ദയവുചെയ്യും.....”

“എന്താണോ ഈ ബഹുമാനം, തോമ് സഞ്ചാരി?”

ടർബിംഗ് ടൺപ്രുഡ്, ഡ്രസ്സും ഗൗണിലും വിജമാസിലുമായി കോണ്ടിപ്പടി ഇംബൈവനു.

“ഇതാ, കടിച്ച മത്തു പിടിച്ച ഒക്കെ കാബുവണ്ടിക്കാൻ! അങ്ങെയെ കണ്ണേ തീരു എന്ന പരയുന്നുാം!”

ടർബി പരാത്തു:—“ഹാ, ഹല്ലോ! താൻ തന്തേഴ്ച വിദ്യ താരുമാരാക്കാൻ നോക്കി. എന്നാലും തന്റെ അസംഗം ജോരായി! ഭേഷായി! താൻ മാർവിൻപ്രുഡ്വാനുണ്ടാ വിസ്പസിച്ചുകൊണ്ടാണോ അവർ പോയിരിക്കുന്നതും.”

അരവരതും ഏപ്രിലിന്റെ വരുമാനം പാശ്ചാത്യം. അരഞ്ഞനെ ഒരു വലിയ ശനിരന്മ്പോക്ക് നടക്കുന്നു.”

ജോ, പണമടച്ചിക്കന്നുക പഠാത്തു.

“അരഞ്ഞുടെ കോട്ടിന്റെ പ്രോക്കാറിൽ ഈ കണ്ണ്, പ്രിയേ! അഞ്ചു പത്രപ്പവൻഡാട്ടകൾ! ഞാൻ.....ഞാൻ.....” അധികാരിക്കുന്ന ശാസനമുട്ട് തോന്തിയതിനാൽ കൂടുതലാനം പായാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല.

പുണ്ണിരിയോടെ ടർലി ചോദിച്ചു:—“ഈ കൊണ്ണാണോ എന്നാ താൻ ഈ അസാമയത്തു തിരിച്ചുവന്നതും? എന്നോ, കിഴുക്കുഴുതേ! തനിക്കായിട്ടാണോ താൻ അതവിടെ വെച്ചിക്കന്നതും. അതു തങ്കൾതാണോ, കുകിഴുമണ്ണാ! ഈ കു പോകണം. താൻ കരു ഉറങ്ങുന്നു.”

ജോ, വായ് പൊളിച്ചു നിന്നപോയി. “ഹാ, ഒപ്പവ മേ! ഇതെല്ലാമന്നുംതോ!”

“അടുത്തഭാളി താനെന്നു പറഞ്ഞ കാണണം. എന്നു കണ്ണു ലായത്തിൽ കൂട്ടജോലി താമോ എന്ന നോക്കാം.”

“കാ.....കാ.....” ജോ എന്നോ പായാൻ താവിച്ചു.

“ഇല്ലാം എന്നും! ’ തന്റെ പ്രസംഗത്തിനു താൻ ആതജ്ഞതാണോ!”

ടർലി ഒരു കോട്ടവായിട്ട്.

“തോംസൺ! മാർവിന്റെ പ്രിയുടെ പുരത്തുകൊണ്ട് വിട്ടു. എന്നിക്കു കരച്ചുന്നുണ്ടോ. മാർവിന്റെ പ്രിയും അഃട്ടു ഹത്തിന്റെ വണ്ണിയും എപ്പോഴേക്കിലും ഇച്ചിടെ വരക്കു

യാണെങ്കിൽ, അരദ്ദേധരത്താട് മന്ത്രാദ കാണിക്കാൻ മറന്ന
പോകുമ്പോൾ, തോംസിൻ.” അരദ്ദേധം ഭര്യുനെ ധരിപ്പിച്ച്.

തലകർക്കുതേതാട്ടുടിയാണോ” ജോ പടിയിരാദിയ
തും. എന്നാലും അയാൾ വണ്ണിയിൽ കേരി കാടിച്ചുപോ
യി. പാർലമെൻറുമന്റിരം കടക്കുന്നതുവരെ ആ തലക്
രക്കം വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരന്നില്ല. അതു കണ്ണനേരം അയാൾ
നിവന്നിക്കു പാതയും—

“ചാർലി, കിഴുക്കതിരേ! ഇനി നീയും ഞാൻം ഫ്രെ
ഡ്രക്കുമാക്കുതിരായി കുറ വാക്കപോലും വായാതിരിക്കാൻ
സൃഷ്ടിക്കണം. ലോകത്തിൽ പ്രഭക്കുമാരേക്കാളിയീകാം
നല്ല മനസ്സുള്ളവരായമില്ല, ചാർലി. നീ ഈ മറന്നകളു
ഡാക്കുതും!”

(2)

രൈ ട്രീപിലക്കൂട്ട് കാമകൾ

ബാറി ചെയിൻ

[ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ സാത്പീകരണസ
(ഹൃമർ)ചെറുകമാക്കാനാണ് ബാറി ചെ
യിൻ. ഇങ്ങവതാം ശതകത്തിന്റെ പ്രാരംഭ
തീയിൽ ഇങ്കേധം ജീവിച്ചിരുന്നു. 1865-ൽ ഒ
നിച്ചു, 1928-ൽ ലോകയവനികയുള്ളിൽ
തിരോട്ടുനന്നായി. പ്രസ്തുതകമായിൽ, ‘ഹൃമർ’
എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ നാമമുള്ള റാസ്യം
കാണാം.]

“ഈ വലിയ കായലിന്റെ നടക്കളും ഈ മനോധ രമായ ചെറിയ പീപിൽ, നിങ്ങളും തൊനം മാത്രം എന്നും കനിച്ചു പാക്കണ്ടതു് എത്ര നന്നായിരിക്കും, വില്ലീ! ” ഈ സോബവൽ പറഞ്ഞു.

“ഡീനാർ എഴുമൺിക്കും; അതിനുമുക്കു നമ്മക്ക തിരിച്ചവോക്കും. ധാന്യ ക്ഷേത്രമണിവരെ കനിച്ചു തുടാൻ സമയം കിട്ടുകയില്ലു. അതുതനെ നാം കനിച്ചു തോട്ടത്തിൽ നടക്കാൻ പ്രോയ്യാൽമാത്രമേ സാധ്യിക്കയുമില്ല. കഴിഞ്ഞതവണ്ണ അദ്ദേഹം ചെയ്യപ്പോൾ നാം സ്വന്തമാണെന്നും അവർ കുറംപാരത്തു. അതേ, നാം സ്വന്തമാണെന്നു. പക്ഷേ, സ്വന്തമാണില്ലിക്കല്ലോതെ മരാറന്തിനാണും ശ്രഷ്ടിച്ച മനസ്യം സ്വയ്യിച്ചതെന്നും എന്തുക്കും മനസ്സിലാക്കാില്ലു.” വിഷാദപൂർണ്ണം വില്പന മറവടി നില്ക്കും.

ഡാസ്റ്റുവത്തിൽ, അതോടു മനോധരമായ പീപായി കുന്നു. അതിലെ ഉന്നതപുക്കൾക്കും മേരോണ്ടപക്ഷികൾ തുടക്കട്ടിയിരുന്നു. ലജ്ജാശീലങ്ങം, വിചിത്രമായ പല്ലികൾ, അവിടെ പാറകളിൽ കിടന്ന വെയിലുകാഞ്ഞിരുന്നു, ചാരനിറമിയുന്നതും പായൽ പിടിച്ചുത്തുമായ പാറകളിൽ കിടന്നും, വേണ്ടബേടകികൾ തിങ്കിന്നിന്നായാണ് ഡാസ്റ്റുവത്തിൽ സ്ഥലങ്ങൾ അവിടെ കാണാമായിരുന്നു.

അവരിൽവരും തനിച്ചു വിജഗമായ ആ പീപിൽ കൈ മണിക്കൂർന്നേരം കഴിച്ചുത്തുട്ടി. മണി അഞ്ചായി. രണ്ട് മണിക്കൂറോളം വേണ്ടും, വെറുപ്പിക്കും, പരിപ്പുതമായ

ലോകത്തിൽ തിരിച്ചെത്താൻ. അതു പരിഷുദ്ധതലോകം അഥവരെ കണ്ണിശ്രമായി അവധ്യപ്പേട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന.

ഇംഗ്ലീഷാഭ്യർഥം വരാത്രു്:—“ചെറിയ തിരകൾ, പ്രീപിനൊ ചുറാറിസ്സുഖവരിച്ചു് അസംഖ്യംവുലന്തുന്ന; നിറ്റുഖ്യതയോടെ പ്രണയാഘ്രത്മന ചെയ്യുന്ന — കേൾക്കണം! മാ! ഇതു തുല്യ, വിജനമായ, പ്രക്തതിതന്നു! പ്രക്തതിയെ അതിനേറ്റെ വാട്ടിനവിട്ടുബോൾ, അതെല്ലാ ത്രേണും മധുരമായിത്തന്നെയിരിക്കും, ഇതുപോലെ.”

വില്യു വരാത്രു്:—“ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു സ്ട്രീറംസർ ലഭ്യകാരനേരു മേൽനോട്ടത്തിൽ, കരാനാംസ്കാസ്സു ഫഹാ ട്രിനേറു വേഷമണിഞ്ചിട്ടുള്ള അതു ഗ്രാമിനങ്ങളുംഡും, അതു നീം ശ്രദ്ധമായിടത്തേങ്കു നമ്മക്ക തിരിച്ചുപോകും എന്നും. അവിടെ സോംമത്സ്യമെന്ന കുളുപ്പേരു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രൈസ്മത്സ്യം, കോഴിക്കരിയെന്ന കുളുപ്പേരുള്ള മാട്ടിച്ചിക്കരി, മഞ്ഞകട്ടിയിൽ സുക്ഷിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള അട്ടിച്ചു്—ഇങ്ങനെ ചിലതുമാറ്റുമെ കിട്ടുകയുള്ളു; അല്ലെങ്കിൽ, തകരത്തിലാക്കിയ പയറുമണ്ഡാക്കം..... ഇന്നി, നമ്മുടെ തീരാറിമേജ്ഞു സമീപമുള്ള മേശയിൽ അതുഭേദ്യാധിഭാക്കംമെന്നോ? അജീറ്റം പിടിച്ച വന്നുനായ പാതിരി; വായാടിയായ മധുവയസ്കു; ഇം രാജ്യത്തെ വിലങ്ങു വാങ്ങിയശേഷം, ദ്വിനെതല്ലാം പരിഞ്ഞാരന്നുപാം ഈ തിൽ വക്കത്തുമെന്ന വരാത്രുകാണ്ടിരിക്കുന്ന അതുമസം ത്രേണായ അമേരിക്കക്കാരനും.”

ഇംഗ്ലീഷുനിനും വരായാണഭായിയെന്നു:—“എന്നിക്കും പിടിച്ചിട്ടില്ല, മോട്ടുലിലെ അഴിക്കലും. ഇതുതന്നു

അരമയുടെ കമയും. ചുംമേ കാണുന്നതുപോലെ അതു നിലത്തുമല്ല ഡിന്നാലും, നിങ്ങൾ തീരിയെപ്പറ്റി വേണ്ടതെല്ലാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദേശത്തിനു തന്മ സ്കൂളിലോ ദീപ്പിക്കാണം.”

വില്യും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: —“പുതുതു അതിലുണ്ടാത്മീ കത്തപ്പാണം എന്നിലധികമായിട്ടുള്ളതും. ഡിന്നർസമയ തന്തും അതുവാരച്ചാത്മകമായിട്ടുള്ളതും കാഞ്ഞും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നു. അവയെപ്പറ്റിയുള്ള കാപട്ടുണ്ടോടും ഒരു സ്ത്രീസന്ദര്ഭായ മനഷ്യനു തോന്നാറുള്ള വെറുപ്പും എന്നിക്കും അവവെള്ളുപ്പെടുന്നു, അഭ്യന്തരയുള്ളിട്ടും. സാധാരണനായായി മിതമാണം, എന്നർ അതുവശ്യമല്ലോ. ഒരു റാട്ടി, ഒരു റേണ്ടി യോ ക്രൂപ്പിയോ നീറച്ച വീണ്ടും, പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾ—ഇതുവുമാണുകുറിൽ, ഞാൻ മഹാരാജാവാൻവേണ്ടി അതിരേയും ഉപദ്രവിക്കുവായില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, റാട്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽപ്പോലും എന്നിക്കു വലിയ നിംഫും സ്ഥാപിയില്ല. അതും.....എന്നർ മെറവമേ!”

അവർ ഒരു മുലതിരിഞ്ഞു, അതു പ്രീപിൽ വന്നില്ലെന്നു സ്ഥലത്തും അപ്പോൾ എന്തിയിക്കുന്നു. ഉടൻതന്നെ, താൻ അവിടെ ഇസാബാബുഡ്വിനെ കൊണ്ടുവന്നു വണ്ണി കാണാനില്ലെന്നു വസ്തുത വില്യും മനസ്സിലാക്കി.

“വണ്ണി പോയി!” ഇസാബാബുഡ്വി വിഷാദപുർണ്ണം മൊഴിഞ്ഞു.

“ഞാനാമതരിഞ്ഞതു. എന്നർ കരിമാണുന്നു തോന്നാണു. പ്രക്ഷേപി, എങ്ങെന്നെ സംഭവിച്ചു എന്നാണം എന്നി

കൈ മനസ്സിലാക്കാത്തതു്. തൊൻ കെട്ടിയിരുന്ന കെട്ട വഴി തിപ്പോകാനിടയില്ല. വദ്ദേവി അർക്കനാതുടങ്ങേബാൾ കെട്ട മറുക്കയേയുള്ളപ്പോ. നമ്മുടാതെ മറ്റാരക്കിലും ഈ പ്രീപിപ്പിളണ്ണായിരുന്നുകും, ആ മരജ്ഞൻ നമ്മുടെ വരാനി ആ എന്ന തൊൻ വരയുമായിരുന്നു.”

“ഹാ, വില്ലീ! തൊനിപ്പോണോമ്പിച്ചു. എനിക്കു മാല്ലു ആകുമോ?”

“എത്തു്? എന്തിനാണു് മാല്ലു തരേണ്ടതു്? തൊനെ ഒന്നെന്നയരിയുമതു്! നിങ്ങൾ വരയുകയാണുകുംഠിൽ.....”

“എൻ്റെ കരാമാണു്; എൻ്റെ കരം; മുഴുവൻം, എൻ്റെ കരംതന്നെ! നിങ്ങളിവിടെ ചായ തിളപ്പി കാൻ തീയിണ്ണാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോളാണ്ടുണ്ടായതു്. കൂടയെടുക്കാൻ, തൊൻ വദ്ദേവിയിൽ കയറി. അങ്ങേ തല കൂലായിരുന്ന അതു്. തൊൻ കെട്ടഴിച്ചു വദ്ദേവിവിടിച്ചു തിരിച്ചു. പിന്നെ കെട്ടിയിട്ടോ. ഇതായിരിക്കണം കാരണംു്.”

“ഹാ, സാരമില്ല,” വില്പം സമാധാനിപ്പിച്ചു.

“പാക്കു, മറുള്ളവരെപ്പാമെന്തു വിചാരിക്കണം? എത്തു ചെയ്യുംു്”

“കൊള്ളാം! നമ്മുക്കു പതിവുള്ള കൂലിച്ചുവെയ്യുണ്ടോ, അതനുസരിച്ചു് എവിടെ പോകയാണുന്ന തൊൻ, ആരോടും വരഞ്ഞതിട്ടില്ല. ഒരു ടീ ബാംഗ്ലൂറും ഒരു കന്ധി കൂലിയും നാം മുടുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നാമാറുമേ അവ ക്രിയാപൂശിയും”

അരുദേശം വധിച്ചിരുന്ന ആ വസ്തുക്കൾ അപ്പോൾ താഴെവെച്ചുകൊണ്ടു് അരുദേശം തുടന്നും—“ഇതും മാത്രം,

മേ അവക്കറയാവു. ജനത്തുന്നുമായ ഈ പ്രദേശത്തെങ്ങ്കിലും സമ്പാദിക്കുന്ന അക്കഷിക്കനു, ചല മഹാവർത്തന്മാരി ലോന്നിൽ നാം കേരിയിരിക്കുമെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചേ ങ്ങാം. അവിടെയുള്ള ജീന്നിച്ച സന്ധാസിമം സന്ദർഭി കാൻ പ്രോഡേനും ധരിച്ചേങ്ങാം. മോട്ടലിൽനിന്നു രണ്ടുന്നു മെത്ത കുരെയാണീ കായൽ.. അതുകൊണ്ട് നാം ഇത്തോടു പോന്നതായി അവർ സംഗയിക്കാനിടയില്ല. എടുത്തമനിശ്ചോ കുപതിനോ അവർ നമ്മുള്ള കണ്ണപിടി കാൻ അഴുകുളെ അയച്ചുത്തുടന്നും. പക്ഷേ, എവിടെയാണു് നാമെന്നു ധാതോരം ഗന്ധവുമണ്ണാകയുമില്ല. നാം ആ വണ്ണി വാടകളുംബന്ധത്തിൽനാതെകുംിൽ, അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ നമ്മു രക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. അതു ഒരു ഫേർസന്റെ സ്വന്തം വണ്ണിയാണു്. അദ്ദേഹം അതുപയോഗിക്കാൻ എന്നും അനുവാദം തന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മൾ വണ്ണിയഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു് അതുമൊടു കണ്ണിട്ടുണ്ടും തോനുന്നില്ല. അതു നാം മോജുച്ചിയിൽനാകും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഴുകുപരം ഇപ്പോൾ നമ്മു നേരീവന്നേനു. ഈ സംഗതിക്കുള്ളും പരിഗണിച്ചുനോക്കുപാൾ, നമ്മു കുട്ടിക്കും രക്ഷപ്പെട്ടത്തും — പക്ഷേ, നാളെ രാവിലെവരെ അതുണ്ണാകയില്ല — എന്നവേണും വിചാരിക്കേണ്ടതു്.”

“അതു വഴിരെ ദയകരംതന്നു! പക്ഷേ, അതിനെ നേരു വല്ലവയുമിവിടെ വരുമെന്നാണു് എന്നും തോനുന്നതു്. വൃസന്നിക്കുതേ, വില്ലു! ഡിനർ, കേന്നോ രണ്ണോ മണ്ണിക്കൂടു കഴിഞ്ഞെത നടക്കിയുള്ള എന്നു ഇതിനു

തമ്മുള്ള. ഞാനിൽ ത്രിക്കാക്കയുമില്ല. സാഹസികവും എങ്ങനെയും അഭിരാഷമായ ഒരു സംഭവവോ!”

“അതെ, പക്ഷേ, രാത്രി മഴവൻ ഇവിടെ താമസിക്കേണ്ടിപ്പെന്നതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾക്കും ദോഷമെന്നാഭ്യർദ്ദന ഞാൻ ഡേപ്പുട്ടണാല്ലേം.”

“എതായാലും അധികനേരം ഇവിടെ താമസിക്കേണ്ടിവരുകയില്ല. മറ്റൊരു വശവും വന്നേയ്ക്കും.”

“ഈതിനാലും സമയം കഴിഞ്ഞുവോയി.”

“എന്നാലും എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കാതിരിക്കുമെന്നുണ്ട്. വിജനങ്ങളായ പ്രീപുകളിൽ അതുകൊണ്ടുണ്ടോ. ഇനി എന്താണോ നാം ചെയ്യണമെന്തും?”

“ഇണ കായലിൽ വിചിത്രമായ, അതേഞ്ചാട്ടമിനേം കൂടില്ല കുക്കുള്ളണ്ടെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വണ്ണി തിരിച്ചവനിട്ടണ്ടെന്നും വന്നേയ്ക്കാം. നമ്മുൾക്കാണ പ്രീപു ചുറ്റിനോക്കാം. നിങ്ങൾക്കു ക്ഷീണമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ തനിച്ചു വോയ്ക്കാല്ലോം.”

“ക്ഷീണമോ? കനാമില്ല. ഞാൻ ഒരു വശവശത്തെയ്ക്കു വോകാം; നിങ്ങൾ മറ്റൊരു വശത്തും. അതുകൊണ്ടുണ്ടോ വരുന്നോ വരുന്നോ നാം തമ്മിൽ ത്രിക്കിമട്ടും. തന്നെയാലും, പക്തതിസമയംകൊണ്ടും അതു ചെയ്തുകൊണ്ടും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൽ.”

അതു പ്രീപു മഴവൻ ചുറാൻ പത്തിക്കയറ്റു മിനിട്ട് വേണ്ടിവരും. അവക്കു ചുമ്മാതിരിക്കേണ്ടിവരുന്ന സമയം ധാരാളമായിരുന്നതാണോ. എന്നാൽ സമയം അപ്പുംബാത്രവും പ്രയോജനാത്മകവുമായിരുന്നാലും, അതു മിച്ചും വരുത്തുന്നതിൽ മറ്റൊരു താൽപര്യം കാണാംകൊണ്ടുണ്ട്. മുന്നു മിനിട്ടിടവിട്ട് തിരിക്കുന്ന രണ്ട് ഫ്രെഞ്ച് ഡേഡിനീസ്

കഴുള്ളപ്പോറ്റം, ചീല തടിച്ച മരംപുർ ആദ്യത്തെ ഒരു കുന്നിൽത്തന്നെന്ന കേരാനായോടുന്നതും, തന്മുളം കാര്യക്രമരണങ്ങൾക്ക് സംഭവിക്കുന്നതും നാം കാണാറുണ്ടോ.

പില്ലവും ഇസാബവപ്പും അതു പ്രീപി ചുററിനടക്കക്കായായി. എന്നാൽ, വശ്വിയൈക്കാറിച്ചു് കു തൃപ്പുമുണ്ടായിപ്പോൾ, ഇതുകൊണ്ടാണും മതിയാകയില്ലെന്നും ആദ്യമേതന്നെന്ന തരിക്കരിയാമായിരുന്നുണ്ടോ ഇസാബവത്തു പറഞ്ഞു.

“എന്നിക്കരിയാം, ഇന്നീ ചെയ്യേണ്ടതെന്നതാണോ?”

“എത്രും?”

“നാം അഗ്നിക്കണ്ണങ്ങൾം കത്തിക്കണം. അതു തുടിഞ്ഞുതായ ഇത്തരമടയാളങ്ങൾം, നാട്ടകാർ കാട്ടാറുണ്ടും നിങ്ങൾക്കരിയാമല്ലോ.”

“എവിടത്തെ നാട്ടകാർഡും?”

“അതെന്നിക്കുങ്ങുന്നയരിയാം! സഖ്യാരക്തികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗ്രംഖനാട്ടകാർഡും!”

“ഹാ, മോ!” പില്ലവും സഗഞ്ഞവം പച്ചിച്ചു.

അങ്ങൻ അവൻ അഗ്നിക്കണ്ണമുണ്ടാക്കാനായി, ഹേഠൻചെടികൾ ശേഖരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജൈഹേർസ് നീറു തോട്ടക്കാരിലാരെക്കിലും തീ കണ്ണു സഹായത്തിനും ആളിയപ്പുമെന്നും ഇസാബവത്തു വിചാരിച്ചു. അതിൽ അവർക്കു നല്ല നിശ്ചയവുമുണ്ടായിരുന്നു.

‘സഖ്യാരക്തികൾ’ എന്ന തന്നെ വാക്കും, ഹേഠൻ ചെടി ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവളിൽ ചീറ്റാവീച്ചികൾ ജനനിപ്പിക്കുന്നായി.

അവർ പെട്ടുന പാത്രങ്ങൾ—“പ്രീയപ്പെട്ട വിഘ്നി, നമ്മാണ കടൽവെള്ളംകൊണ്ട് ചീതയാകാത്ത കയ ഉള്ളിട്ട് പന്നിയിരുച്ചിപ്പീപ്പു വേണ്ടതാണ്. വിജനദപീപ്പകളിലുകപ്പെട്ടുന്നവക്കുട പക്കൽ അതുണ്ടായിരിക്കും.”

“അതേ, ഉടൻത കപ്പലിൽനിന്നു കരുളിച്ചുകൊരിയതായിരിക്കുമതു”. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്നാർ കപ്പലോട്ടുടികടലിൽ താണവോയായിരിക്കും. മരിച്ചവോയ മാതാപിതാക്കന്നാരെപ്പറ്റാറി ചിന്തിക്കാതെ അവർ, സംശ അതു പീപ്പുകണ്ണുവിടിക്കേണ്ടതെങ്ങിന്നെന്നാണെന്നു ചീനതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതെങ്ങിന്നെന്നാണ്യാലും ശരി, ഒപ്പു സനിച്ചിട്ടിനി കാരുമില്ല. നമ്മാണ് ഉള്ളിട്ട പന്നിയിരുച്ചിയില്ല; അതു ചീതയാക്കുന്ന കടൽവെള്ളവുമില്ല.”

“നമ്മുടെ കപ്പൽ മുങ്ങിപ്പോയി. അതാണാധൈതെ തെററു. മനഷ്യർ വിജനമായ പെട്ടിപ്പിൽ ചെന്ന കേരു ബോർഡ് സമീപമുള്ള പവിഴപ്പറ്റാറിൽ അവരുടെ ഉടൻത കപ്പൽ കട്ടണിയിരിക്കും. ഇങ്ങനെന്നാണ് കമാപ്പുക്കുങ്ങിൽ കാണുന്നതു. അതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമ്പോൾ; എന്നെന്നാൽ, അതിൽ ഉള്ളിട്ട പന്നിയിരുച്ചി മാത്രമല്ല, ഉണ്ടായിരിക്കുക. കയ സൗംകര്യിന്ത്യതാട്ടു, പല്ലിടതോണിവരെയുള്ള സകല സാധനങ്ങളും, പിറോന്ന രാവിലെ കപ്പിത്താൻറെ മുറിയിൽനിന്നു കരുളിച്ചുകൊരിയിരിക്കും.”

“അവത; അത്തരം ഉടൻത കപ്പലുക്കെള്ളക്കാഡിച്ച താൻ കേട്ടിട്ടണ്ടു. അതു വാടകയില്ലാതെ കിട്ടുന്ന വിറംബിയുടെ സാമാനവാഹനങ്ങളാണ്; അതിലെ വണ്ടികൾ അരം അരംകളും.”

“ആ വിജനപ്പീപുകളിൽ കാണാറുള്ള മുഗദ്ദമം ഈ പിടെയുണ്ടാ എന്നറിതുള്ളും. അവയെപ്പുറാറി നിങ്ങൾ വായിച്ചിരിക്കും. അവ കാട്ടമുഗദ്ദമുണ്ടാണെങ്കിലും, തീരെ ഇണക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയായിരിക്കയില്ല. ജാഞ്ചിം, ആ വിജനപ്പീപിലിന്തീയ കുടംബത്തിലെ മറുവല്ല അംഗങ്ങളോ, അവയെ പിടിക്കുവോൻ അവ വേഗം ഈ സ്ഥലിക്കാലും. ജാഞ്ചിം കു റിപ്പോപ്പോട്ടാമസ്സിനെ പിടിച്ചും അതിനോട് ദയാപൂർവ്വം ചെത്തമാറുന്നു. അടക്കത ദിവസം അത്യും ലഭിക്കുന്ന കാണിക്കും. എന്നാൽ, ആ ആ കൂദയുടെ അന്ത്യത്തിൽ, ഉടന്തത ക്ഷുപ്പിൽത്തനിനും അടി ഞ്ഞക്കേറിയ കു ചെറിയ വണ്ണിയിൽ അതിനേയും, കു ഉടന്പിനേയും കെട്ടിയോടിച്ചു പോകാൻ ജാഞ്ചിം സാധിക്കും.”

“ഉടനോ! അതെന്തും?”

“അറിയില്ലാ! വിജനപ്പീപുകളിലുണ്ടായുള്ള കമക കു അതിനെപ്പുറാറി വരഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഞാൻ വായിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലുള്ളായ ഒരു മുഹിടുവയില്ല. കുരങ്ങുമാർ ഉണ്ടതാലാടുന്ന യുക്കാലിപ്പോടും, ഒപ്പോധേരംയോക്കും എന്നീ മുക്കണ്ണളിം, കടച്ചക്കമരങ്ങളിം, പേരച്ചേടികളിം, എത്തവാഴകളിം റാറഞ്ഞത വലിയ മുരുങ്ങുകാടും ഇവിടെ കാണാനില്ല. കു വിജനപ്പീപേ അല്ലിതും. അതിനാൽ എനിക്കിവിടുന്നിനു പോയാൽ മരി, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ.”

“എന്നും സുരീകൾ ചവലകളിം അസ്ഥിരമതികളിലും ധിരിക്കുമെന്നാണും ചൊല്ലും. കു മണിച്ചുരു മുച്ചും, ഏ രേക്കാലം മുഹിടു താമസിക്കാനുള്ള മോഹം നിങ്ങൾ മുകടിപ്പിച്ചതല്ലും?”

“അരതെ. താമസിക്കാറെള്ളെ അതുല്യമാക്കാണ്ടു താമസിക്കണമ്പെന്നം, വോകാൻ വഴിയില്ലായ്യാൽ താമസിക്കണമ്പെന്നം തമ്മിൽ വ്യത്യാസമാണ്°.....തീ കത്തിക്കാൻ വേണ്ട ചെടിക്കുപുകൾ നമ്മക്കിപ്പോൾ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞ ദ്ദോ.”

ങ്ങ തീപ്പുട്ടിക്കോലുരച്ചു ചില്ലു. ഒരു ഉണ്ണണ്ണിയ ഫേണ്ടചില്ലശ്ശിട്ടും കത്തിക്കാഴ്ചകയായി. ഒക്ക പൊന്തുക യായി.

അക്കരെന്നീനു യാതൊരു മറുപടിയടയാളവുമുണ്ടായില്ല. തീക്കണ്ണഡെത്തെ അക്കരെയെള്ളുവർക്ക് കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും, കണ്ടിക്കുന്നാലും അതിനേറ്റെ അത്മം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നും കുമേണ അവക്ക് ബോധ്യം വന്നു.

വന്നുവി വല്ലതും വരുന്നാണോയെന്നും, ഇണ്ണാബെൽക്കോക്കിക്കാണ്ടിയെന്നും. പക്ഷേ, എവിടെ വരുന്നു!

അവയഴ്തട ക്ഷമയറ്റു. അവർമ്മ പാതയും:—“അസ മൃംതനു, മനിയാണെങ്കിൽ എഴാകാറായി. വല്ലാത്ത പിശയ്ക്കും ക്ഷീണവും! എന്നിക്കു വല്ലാതാക്കും.”

“നിങ്ങളെ ഫേണ്ടചെടി ശേഖരിച്ചു ക്ഷീണിക്കാനു നവദിച്ചതുനു എന്നേരു മണ്ണത്തരമാണും. എതായാലും ഞാൻ കുപിഷ്ടിയും, ചായബാന്ധരുമെടുത്തു കൊണ്ടു വരുടെ. ഉള്ളിതുകൊണ്ടു നാം ത്രഞ്ഞിപ്പുട്ടുണ്ടും. കയപക്ഷേ നിങ്ങൾ തുട്ടിയ തീച്ചും അവർ കണ്ടിരിക്കാം; ഇങ്ങോടു തീരിച്ചിട്ടണായിരിക്കാം.”

“ഇങ്ങോടു തീരിച്ചുനോ? എക്കിലീ സമയംകൊണ്ടും ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കണം, നാട്ടു രാവിലെവരെ ഇവി

ടെനിന വോകാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഫ്ലോ. അപ്പോൾ വോലും ഇവിടെനിന വോകാൻ സാധിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്തനില്ല. വലിയ തണ്ടപ്പുണ്ടായിരിക്കും രാത്രി. ഒ, സാരമില്ല. ഒരു നിപുത്തിയുമില്ലഫ്ലോ! മണ്ഡത്തരമായിപ്പോയി, നിങ്ങളെ കാൽഞ്ഞുണ്ടോ നടത്തുന്ന ജോലിയേല്ലിച്ചതു്; അതുവും.”

വിശദ്ധും, ക്ഷേണവും ഇസാമുഖിക്കണ്ടായിരുന്നു. പരമാത്മത്തിൽ ഇഷ്ടാംഗവും അവളെ ബാധിച്ചിരുന്നു. അതവുണ്ടു് കവിതയാകി.

പാലുകപ്പുണ്ടെന്ന അടപ്പു തിരിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു വില്യും. അതെടുത്തു മാറിയശേഷം അയാൾ ചാത്തു്: “ഭാഗ്യവരാൽ, സവാരിക്കു പോകുന്നവർ വേണ്ടതിലധികം പാലു കൊണ്ടുപോകാറണ്ടു്. ആ പാലു വഴിരു ഉപകാരപ്പരമായിത്തീരും. ഒരു നല്ല അത്മാരസാധനമാണു് പാലുന്നുപ്പോൾ, കരിക്കും കരാർക്കും പട്ടിനാിക്കിടക്കേണ്ടിവരുകയില്ലു്.”

“അതു ചാത്തു, പാലുരു നല്ല അത്മാരസാധനമാണു്?”

“ഡാക്കിർമാർ.”

“കൊള്ളിം. തൊൻ പറയുന്നു, അതെതാരു നല്ല ആ മാരമില്ലെന്നു്. ഒരു പാനീയമാണു് പാൽ. നാമതു കടിക്കുന്നു; തിനാകയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് എന്തെന്നയാണതൊരു നല്ല അത്മാരസാധനമാക്കുക?”

വില്യും, ഡാക്കിർമാക്ക് തെററിപ്പോയിരിക്കുമെന്നും, അവൻ പലപ്പോഴും തെററായ അഴിപ്പോയണ്ണൽ പാസാ

കണ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ട്. ദയാൾവനും ഭീതവുമായ വില്യം!

ഇസാബവൽ അററിയിച്ചു: “ക്കു ടൈക്കഹ്പ് വാലേയുള്ളപ്പോം!”

വില്യം ക്കു കളിയിട്ടു: “ഞാൻ ചായയിലോ ശിച്ചപ്പാതെ വാലു കടക്കാറില്ല! തനി വാലു കടിച്ചാൽ ചട്ടിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ളവരാണോ” പുതഞ്ചനാർ പലതം.

“ഹോ, നിങ്ങൾ വാലു കടക്കിക്കൊന്തു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതായോക്കണാം!”

“കരിഞ്ഞുമില്ല. നിംഭാഗ്യവശാൽ, തേയില മഴവൻം മുന്നു ചായയുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുകൂട്ടുത്തു. അതുതന്നെ, മറ്റു സാധനങ്ങളുടെ കമയും. എത്താറം ബിസ്കൂട്ടു ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഹാ! വെള്ള ധാരാളമാണപ്പോം.”

“എത്ര ബിസ്കൂട്ടുവീതം കുട്ടം ഓരോക്കത്തക്കണ്ടോ?”

“ഹാ, ഇപ്പോൾ ബിസ്കൂട്ടുവീതു തിന്നാൽ പിന്നെ, ഡിനർക്കഴിക്കാൻ ഏറ്റവും വിശദപ്പെടാക്കായില്ലോ.”

കൊട്ടിയ വിഷാദപ്പുറ്റം ഇസാബവൽ പറത്തു: “ഡിനർക്കഴിക്കാൻ സാധിക്കില്ലോ.”

“അതിനു രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂർ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോ. പക്കി എന്നിക്കറപ്പുണ്ടോ, ഡിനർക്കഴിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നോ. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ നശില്പ പീപിൽനിന്നു പോയാൽമതി. വ്യസനിക്കുതേ ഇല്ലോ!”

ഇസാബവൽ കൊ പുഞ്ചിരിയിടാൻ ശ്രമിച്ചു.

ആ വാലു മഴവൻ കടക്കാൻ, ആ ബിസ്കൂട്ടുകൾ മഴവൻ തിന്നാറം ഒട്ടകം അവർപ്പാ സമ്മതിക്കയും അപ്പുകാരം ചെങ്കുയും ചെങ്കു. ഇതിനും അവളുടെ മനസ്സാം

ക്ഷീ അവന്റെ കരിപ്പേട്ടതാതിങ്ങനില്ല. വളരെ നല്ലോ ത യുവതിയായിരുന്ന അവർം. തന്നിമിൽക്കും അവളിടെ മനസ്സാക്കിക്കും ഹിക്കപ്പോഴം തൊഴിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. തൊഴിലു ലഭിക്കുന്ന അപൂർവ്വാവസരങ്ങളാക്കുവോശാക്കുട്ട്, അതു ഉത്തമമായ റീതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നമില്ല. ഉംഗ മരണമായി, താനിപ്പോൾ ചെയ്തു ശരിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ അതവശേഷ പ്രോപ്പീക്കയായി.

“എന്നിക്കു വലിയ കോപം തോന്നുണ്ടെങ്കാണ നി അപം വിചാരിക്കുന്നതായെന്നറിയാം, വില്ലീ.” അവർ പാതയും.

വില്ലും ചിരിച്ചു. “ഈല്ല, സപാഡാവികമായി ഇതിൽ നിങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചതും തോന്നുന്നതല്ലേല്ലോ.” അയാൾ ധരിപ്പിച്ചു.

കു ക്രീന്റുന്നരക്കുസാക്കിയുടെ ഭാവം അവർക്കു സംബന്ധിയി. “എന്നപുറരിയല്ല എന്ന വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു; സാധു അമ്മയേയും മറ്റുള്ളവരേയും പറഞ്ഞി. ആശങ്കകൊണ്ടു് അവർ വളരെ കുഴപ്പേട്ടും. നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചിട്ടേണ്ടോ, ഇതിനെക്കാറിച്ചു്?” അവർ അതാത്തു.

“ഉണ്ടോ. പക്ഷേ, ഈ സമയംവരെ ആശങ്ക ഇന്നിച്ചിരിക്കയില്ല. അതും കമ്പതുമന്നിവരെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുമില്ല. നാം മനും ഡിന്നറിറ താമസിച്ചപോയിട്ടുണ്ടോ.”

“പാതേ, അതിനൊ പ്രതിശ്രദ്ധിച്ചു് അവർ സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഇന്നിഡാരിക്കപ്പും വൈകിഞ്ഞുന്നതെല്ലും നാം പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ്.”

“ഇത്തവണ നമ്മുടെ കരാഡല്ലോ!”

“നമുക്കതറിയാം, നമുടെയാളികളിൽ സത്യമരിയും പോർ വിശ്രസിക്കും. പക്ഷേ, മോട്ടലിലുള്ളവയെട കൂരുമാണോ, നാം മനഃപൂർണ്ണം വൈകിയതാണെന്നല്ലോ അഥവർ വിശ്രസിക്കാനിടയുള്ളോ? ദയകരംതന്നെ! ഇത്തവാം ഒരു ഇനിപ്പിക്കയും ചെയ്യും.”

“നമുടെ വിഖാഹപ്രതിജ്ഞ കഴിഞ്ഞതിട്ടും ഒരു വഷ്ടി മായല്ലോ. അട്ടത്തമാസം വിഖാഹം നടക്കുന്നതുമാണോ.”

“എന്നാവെച്ചും അളളികളിൽ വായ് മുടിക്കൊന്ന് കഴിയുമോ?”

“അതിനു മറ്റൊപ്പു വഴികളിലുണ്ടോ.”

ഈ സമയം കൊണ്ടു തന്നെ നില ശരിയാണെന്നും, പരാതിപരയാൻ തന്നീക്കു വ്യായമായ കാരണമുണ്ടെന്നും ഇസാബെൽ വിശ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അവർ പറഞ്ഞു: “ഇത്തന്നുമുണ്ടോ. സ്പാഡാവി കമായി എല്ലാം നടത്തേണ്ട ഭാരം തന്നെ നിങ്ങളെ ഏപ്പിച്ചു. പുതിയനാട്ടാണെല്ലോ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ വിട്ടു കൊടുക്കാറുള്ളതും. എന്നിട്ട് നിങ്ങളെന്നു ഈ ദയകരമായ സഹായത്തു ശ്രദ്ധിക്കാണുവരുകയും, വഞ്ചിയഴിച്ചു വിട്ടു യും ചെയ്യും. ഇവിടെനിന്നു രഘുപുടാർഥുള്ള ക്രയവായം പോലും റാണ്ടം ചീതിക്കുന്നതുമില്ല. ഒരു പരീക്ഷയാണോ ഇതുപോലുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ. അതിൽ നിങ്ങൾ ഇയിച്ചിട്ടില്ല. അതു നിങ്ങളിലുള്ള വിശ്രാസം നശിപ്പിക്കും. ജീവിതത്തിലെ ദിശാവേഗം കൂലിലാത്രയിക്കാൻ കൊള്ളും വുന്നവന്നു നിങ്ങളെന്നും അതു സ്ഥാപിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കീവിടെയിരുന്നു ചപ്പാച്ചി പാഡാൻമാത്രമേ കഴിക്കുംഡിം?

എത്ര പ്രീപിനെന്നുംവാണിച്ചു് ഒരു ക്രൂരമായ വിമർശനം! കരേ മുമ്പ് ‘ഗ്രൗണ്ടവിജനമായ പ്രക്തി’യായിരുന്നു വരെ അതും! ഇപ്പോഴാക്കട്ടേ, ‘ഭയകരമായ സ്ഥലു്’മായി തന്നീൻ്റെരിക്കുന്നു! വില്യൂമിനെന്നുംവാണിച്ചു് ഇതുായുള്ള രഹായ വിമർശനമാണു്. എന്നെന്നാൽ, അദ്ദേഹമല്ലെ, ഇസാബെല്ലാണു്, വഞ്ചിയുടെ ഏകദശിച്ചതും. അദ്ദേഹമൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്നെങ്കിൽ, അതിനു കാരണമൊന്നുമല്ലെന്നതിട്ടാണു്.

விலூம் பரவது: “எனிக்க வலிய மாண்பாடு
எடு. நினைக்கிறோ அஸையுமாயிரிக்கென்றாகிறீ
யா. வேரொட அறைக்கென்றதின் வேள் தொடரிக்கொ
கரு எான் வோயி ஶேவரிசூக்காள்குவரா. ஒப்பாறு
ஒக்குக்காய்துகொள்கு மடுக்கரையுல்வர் எழிப்பும் கீளைல்லோ.”

“பரீக்ஷிடுவோகால்.” வியிக்க கீழ்த்தெயில்கள் என்னவோலை இஸாவெற்ற அரிஞ்சுலிடி.

“ഇസു!! എല്ലാം ശരിയായി. ഈതോടു വരു.” പി
ല്യാം വിളിച്ചപറഞ്ഞു.

അവപരം കാടിച്ചേന്ന. അദ്ദേഹം വണ്ണി ചുണ്ടിക്കാണിച്ച.

“സഞ്ചാരിയുടെ തിരിച്ചവരവും!” അദ്ദേഹം തുടർത്തെന്ന് പറഞ്ഞു.

“അതേ, പക്ഷേ, അക്കന്നകന്ന പ്രോജൈണ്ടിരിക്കണമ്പോ! ഇപ്പോൾത്തെന്ന് അക്കലെയായിരിക്കുന്നും!”

“അക്കലെയാള്ളുന്ന തൊൻ ഒറ്റ പവൻ വാതുവെയ്യും. ദയവുചെയ്തു” എന്നർക്കോട്ടുന്ന പിടിച്ചേര്ത്തു.

അദ്ദേഹം കായലിലേയ്ക്കുന്നേ. കുറേ നേരം വെള്ളം തിലുടെ നടന്ന. അതിൽപ്പിനെ നീതുകയായി. അങ്ങനെ വണ്ണി പിടിച്ചേട്ടതു.

കിതപ്പോടെ അദ്ദേഹം കരിഞ്ഞ കയറി. വന്നും വിഴിയുകയായി. അപ്പോൾ ഇബ്സാമെല്ലിന്നർക്ക് മനസ്സാക്കി വീണ്ടും അവശേഷ വീഡിപ്പിച്ചതുണ്ടെന്നു. ആ പീഡ നം, ഇത്തവണ ക്രൊക്കിപ്പോയി.

“പിള്ളി! വന്നുമുഴുവൻ നന്നത്തല്ലോ! ഇലപോഴം പിടിക്കിം.”

“ഇല്ല. തണ്ടവലിക്കുന്നോപരം ദേഹത്തിന് ചുട്ട കിട്ടം. നീഞ്ഞപരം വണ്ണിച്ചെന്ന പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാമോ? തൊൻ പ്രോഡി ചായബാന്നുറു, കുപിളിയുമെട്ടതുകൊണ്ട് വരാം.”

*

*

*

*

അവപരം മറ്റൊരുക്കളിക്കുന്നതുപോലെ ആവത്തിച്ച പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന. “തൊനോരു മുഗമാണോ; മുഗം! കര പന്നിയാണോ; പന്നി! തൊൻതെന്ന എന്നിക്കു മാപ്പുകൊട്ടക്കയില്ല—ഇല്ല, കരിക്കലുമില്ല—കരിക്കലും.”

“ഹംഗ്രോ! കാര്യമെന്തു്?!”

“എന്നിക്കേ ലജ്ജ തോന്നന്ന; വലിയ മനസ്സാവവും. വേണമെങ്കിൽ എന്നു നിങ്ങൾക്കുവേക്കിക്കാം. അതെ നിക്കേ കിട്ടേണ്ട ശീക്ഷയായിരിക്കയും ചെയ്യും.”

“അതെന്നീക്കേ സാധ്യമല്ല. കനാമതായി സമയമില്ല. വബ്ദിയിൽ കേരു, കാമനേ!.....ഇങ്ങനോ ഒരിയായി? എങ്കിൽ നമ്മക്ക് തിരിക്കാം.”

അദ്ദേഹം വബ്ദപ്പെട്ട തണ്ട് പിടിക്കുകയായി.

അവർ പറഞ്ഞു: “വബ്ദി പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു വളരെ നന്നായി. അതുപോലൊരു ധീരക്കുത്തും മുമ്പ് തോൻ കണ്ണിട്ടേയില്ല. കേമമായി, കൈകേമം! കയ മണ്ണിയും, ഭീഷ്യവും, മുക്കിൻറെ തുന്പിൽ കോപമുള്ളവള്ളമായ എന്നിക്കുവേണ്ടിയാണുപ്പോ നിങ്ങളിൽ ചെയ്യുതു്!”

“ഓരംബ പരായാതിരിക്കണം. തോൻ ചീരിച്ച പോകം. ചീരിച്ചാൽ, തണ്ട്‌പിടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരും.....നമ്മുടെ ഫോട്ടുകൾമാനേജരെ ആക്കേപ്പിച്ചതു കുറ്റമായിപ്പോയി! അവിടെയെന്തുനോപാദം, അയാളുടെ ചീതയെക്കാലിലും ചുട്ടുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ തോൻ അത്യാർത്ഥിയോടെ തിന്നാം.”

“വെള്ളത്തിലിറിന്നേണ്ടതില്ലായിരുന്ന നിങ്ങൾം.”

“അതുകൊണ്ടന്നീക്കേ ദോഷമൊന്നാമുണ്ടാകയില്ല; ഒരിച്ചും, നമ്മക്കുപ്പാവക്കണം മുണ്ണംചെയ്യുന്നതുമാണും. വബ്ദി കരയിൽനിന്നും” അകന്നപോയിരുന്നെന്നും അതു സ്ഥാപിക്കും.”

“നിങ്ങളെല്ലാത്ത ദിവ്യൻതന്നെ! ദിവ്യൻ!”

ചീനോയും ഭാഗ്യം അവരെ സഹായിച്ചു. വഞ്ചി, കുട്ടിക്കാൻ സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടു് അവർ മെ യിൻരോധിപ്പിടുന്ന നടന്നതുടങ്ങി. ഉടനെ, ഒരു ക്രതിരു കാടിവരുന്ന ശ്രദ്ധാ!

“അതു വോയാണോ?” വില്പം പറഞ്ഞു.

ക്രതിരവണ്ടി മുലകടന്നോ് അവരുടെ മുഖിൽ പ്രത്യക്ഷിപ്പിച്ചു.

“അതേ, വോതനെന്ന. ഗോക്കു! ദോം”.....വില്പം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

മോട്ടബുട്ടമന്യമണ്ണൻ ക്രതിരയാണോ് വേദ. നല്ലോരു പെണ്ണക്ക്രതിരു! അതു ബുദ്ധിമാനായ സ്വന്തരാംസർലഭണ്ടകാ റം അതിനെ മോഴ്ചിച്ചു സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു വില്പം പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഏതെന്നൊരു, അതു നല്ലോരു ക്രതിരയെ അയാൾ കരിക്കലും വിലക്കാ ടത്തു വാങ്ങുകയില്ല. അതു നല്ല ക്രതിരയെ അയാൾക്കു മ ചീരാങ്കത്തിൽ കൊടുക്കയുമില്ല.

വണ്ണിക്കാരൻ വണ്ണി നീറുത്തി. ഇസാബെല്ലിനെ വില്പം പിടിച്ചു കേരാറി.

“കാൽമന്നിക്കുറക്കാണ്ടുനിങ്ങൾക്കെത്താം.” വില്പം അവശ്രീം പറഞ്ഞു.

“നീങ്ങളിലും വരുന്നില്ലോ?”

“തൊൻ നന്നത്തു കഴഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. കാടിവന്നാകും എം തൊൻ, നീങ്ങളുവിടെയെത്തി അധികസമയമാക്കം മുമ്പും.”

*

*

*

തന്നെ അവർം ഒരു വീരനും ബുദ്ധിമാനമാക്കിയും

ചുഡന്ന എന്ന വില്പം മനസ്സിലാക്കി. വസ്തുതേ ചുള്ളി കര ദ്രം റൈറ്റിയതും കതിരയുടെ ശമ്പം കേട്ട തിരിച്ച് റിംഗത്തും മാത്രമാണോ തന്റെ വീഴ്ക്കുതൃഞ്ഞെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനാരിയാം. അക്കയാൽ, തനിക്കോ ഇംഗ്ലീഷാവുൽ നേച്ചിത്തുന്ന കീത്തിക്കു താൻ അർഹന്മല്ലെന്നോ അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തു.

മോട്ടലിലെ ഡിനർ കഴിത്തിങ്ങനും, എന്നാലും, ബുദ്ധിമാനായ ആ സ്പീറം സർലണ്ടുകാരൻ ഇംഗ്ലീഷ്യൻ സെംഗ്രംഡും, അവളുടെ പിതാവിൻ്റെ പണസ്സുണ്ടിച്ചുടെ വലിപ്പവും കണ്ട് മേച്ചിക്കുതിനാൽ, അവക്കുവേണ്ടി അയാൾ അതുതന്നേമാത്രനു ചെയ്തുകൊട്ടു.

അവർ ഇംഗ്ലീഷ്യിൻ്റെ കുടംബത്തിന്റെ മധ്യ തത്തിലിങ്ങനും ഡിനർ കഴിച്ചു—സവിശേഷമായ ഡിനർ! കു വിശേഷതരം വീഞ്ഞും ആ സ്പീറം സർലണ്ടുകാരൻ കൊണ്ടുവെച്ചു. അയാൾ വില്പമിനോട് വരഞ്ഞു:—

“ഈ സാധാരണയായി മോട്ടലിലെ അതിമിക്ക കുർക്ക കൊടുക്കാറുള്ള വീഞ്ഞപ്പു; വളരെ നല്ലതരം വീഞ്ഞും! എന്ന കടച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ?”

റയിൽവെ അവകടമോ, വനിയവകടമോ, കുപ്പതു മുദ്രയോ, ഭ്രക്കുമുഖം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ, വില്പം തന്റെ അടക്കല്ലേണ്ടക്കിൽ തനിക്കാവത്താനമുണ്ടാക്കുതമല്ലെന്നോ, ഇംഗ്ലീഷാവുൽ സ്പന്നം മാതാവിനെ പറഞ്ഞു കേൾക്കുച്ചു. “ഈനു മറ്റുവല്ലവരുമാണോ എന്നോടുള്ളിച്ചുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ, എന്ന ഈ സമയത്തു ഡിനർ കഴിക്കാ

തെ അതു ചെറുപ്പീപിൽത്തനെന ഇരിക്കശായിരുന്നു.” അവൻ വർഷ തുടർന്ന് പറഞ്ഞു.

സമയം ചെല്ലുവേണ്ടും, വില്പം നീന്തിയ കൂരം വ അഭിച്ഛുവഖ്സിച്ചു വന്നു. ഡിനാർ അവസ്ഥാനിച്ചപ്പോൾ, വില്പം കായലിബന്ന് വീതിയിൽ പക്കതിയും കൂരം നീന്തി യെന്നു വന്നു. വില്പം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, തന്നെ വാഴു വേഗം മോട്ടലിൽ കൊണ്ടുവീടു കത്തിരവണ്ടി തനിക്കു കിട്ടുമായിരുന്നില്ലെന്നും ഇരുപ്പാവുൽ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി.

എന്തിനെന്നാണ് “അവർപ്പം ഇതു സ്ഥാപിച്ചതു്”? അതു വായാൻ സാധ്യമല്ല. എന്തിനെ വന്നാലും, അതു വണ്ടി അവളുടെ മുഹിൽക്കൂട്ടി കടന്നപോകമായിരുന്നു. അതു കുതിരയെ അവർപ്പം തിരിച്ചുറിത്തിരുന്നില്ല. എന്നാലും വണ്ടിക്കാരൻ—ടോം—അവശേഷ നിശ്ചയമായും തിരിച്ചുറി തെരു വണ്ടി നിറുത്തുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്, അവ ഒരിത്തംനെന്ന സ്ഥാപിച്ചെന്നു് എന്നിക്കു വിചരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന പറഞ്ഞതു്.

എന്തുമാകട്ടേ, അവർപ്പംക്കരു സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിച്ചു. വില്പമൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അതു വിശ്രദിപ്പിക്കുവേം ചെയ്യു.

അതിനെ അദ്ദേഹം പ്രതിശ്വയിക്കാതിരുന്നില്ല. ഈ പ്രതിശ്വയങ്ങൾക്കൊണ്ടു താൻ അധികമായ വിനായ തനിനുത്തുടികീത്തിനോടും എന്ന കാണപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അതു നിറുത്തുകയും ചെയ്യു. എന്നാലും, തന്നെ പ്രിയത മഴുടെ പ്രേക്ഷണ തനിക്കു വീണ്ടെടുക്കാൻ സാധിച്ചുണ്ടോ! അതുനിമിത്തം വില്പമിനു വളരെ സംസ്താഷം തോന്നു.

ഇസ്സാമൊത്ത് ഉറങ്ങാൻ പോയി.

വില്പമാക്കേ, അരനോക്കം സിഗരറുകൾ വലിച്ചു
തീരുത്തു, ഫോട്ടോലിലെ പുകവലിക്കുന്ന മുരിയിലിക്കും. അം
അം വള്ളരെ നേരമായിട്ടും ഒരു പുല്ലുനായ ചുണ്ടക്കാര
നീറ സംസാരം അവിക്കുയായിരുന്നു.

കു മനഷ്യവിദ്യേപ്പിയായിരുന്നു, അതു ചുണ്ടക്കാ
രൻ. പക്ഷേ, അതിൽ അത്തുപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ചു
ണ്ടയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോ കു ചുണ്ടക്കാരൻ ചിന്തി
ക്കാൻ ധാരാളം സമയം കുട്ടി. മത്സ്യം ചുണ്ടയിൽ കു
ത്തായ്ക്കാർ, അതായ്ക്കുട ചിന്താഗതി കയ്യു കലന്തായി
രിക്കാറും ഇടയുണ്ട്. പക്ഷേ, എപ്പോഴും മനഷ്യവിദ്യേപ്പിക്ക
ഡിം സ്കൂളിക്കുള്ള ഭാഷിച്ചു വരയാറുണ്ട്. ഇതിനു കാരണമെ
ത്തു? അതാണെന്നുണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിട്ടില്ലോ
തത്തു?. എനിക്കൊട്ടു തോന്നുന്നമില്ലോ, കാരണമുണ്ടെന്നും.

വന്നുനായ പാതിരി എന്ന വില്പവും ഇസ്സാമൈ
ല്ലോ പേരിട്ടിരുന്നു കു വൈദികരണഭായിരുന്നു; അജീബന്നം
പിടിച്ചു കു വൈദികൻ! അദ്ദേഹമാണോ വാദപ്രതിഭാ
ദത്തിൽ അതു വയസ്സും ചുണ്ടക്കാരനീറ പ്രധാനമാരു.
അം റാറ്റിയാക്കേ, ഏസിട്ട് പായസം രണ്ടാമത്തും വാ
ദങ്കിക്കിച്ചുത്തു അവിവേകമായിപ്പോയില്ലെയെന്ന ശക്തിച്ചു
കൊണ്ടും, അദ്ദേഹം റോറത്തെ ഉറങ്ങാൻ പോയിരുന്നു.
അംങ്ങനെ അതു ചുണ്ടക്കാരൻ വൈണ്ണണ്ണം ഭാഷിച്ചു പ്രസം
ഗ്രിക്കാൻ നല്ല തക്കം കുട്ടി.

ചുണ്ടക്കാരൻ സബ്രയ്യും പറഞ്ഞു: — “അമാത്മമാ
യ സത്യവോധവും ന്യായവോധവും, ഭരിക്കലും കു സ്കൂലി*

യില്ലോ നിങ്ങൾക്ക് കാണാൻ സാധ്യമല്ല; ഉത്തമകളായ സ്രൂകളിൽപ്പോലും. അമാത്മത്തിൽ നിഭാഗ്യരക്കാണ്ട് സംഖിച്ച ഒരു കാഞ്ഞത്തിനും ഉത്തമഭാഞ്ഞമാർപ്പേഡം ദേശത്താക്കന്നാരെ കരാപ്പേട്ടതും. അവർ സഖ്യരിക്കണ്ണ തീവണ്ടിക്ക് കേടുപറി എന്നിരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം കരാ മണിക്കൂർ കാത്തുനിഛ്റുണ്ടിവന്നാൽ, അതിനാത്തര വാദി എറിയഞ്ഞും ഭർത്താവാന്നുന്ന ഭാവത്തിൽ അവർ പെടുമാറിക്കളിയും.”

“പക്ഷേ, ധാരാളികമായി ഭർത്താവിനു വരുന്ന അഗ്രത്തിനാത്തരവാദി, അധാരാളാബന്നനംഞ്ചടി ഒരു ദാന്തം വരയാറുണ്ടോ. കരന്മായം മരാനാന്നിനെ റജീചപ്പേക്കുള്ള യുന്ന. അതുക്കാണ്ട് രണ്ടം ഇല്ലാതാക്കം. തന്നിമിത്തം, പ്രാശമൊന്നാമുണ്ടാക്കുന്നതുമല്ല.” വില്യും എതിന്ത്ര.

“നിങ്ങളിൽവന്നെന്നാണോ പരമാത്മത്തിൽ വിചാരിക്കുന്നതും?”

“അതേതു.”

“എങ്കിൽ എന്നിക്ക് പരായാനുള്ളതു നിങ്ങൾക്കും നൃംഖവാധിമില്ലെന്നാണോ?”

“ആരയിരിക്കാം. അതിനെന്ന് കരവും, രാത്രി ഇരുദോതിരിക്കാൻ എന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നില്ല. മൂഡ് കെന്നറബും വില്യും പോയി.

“അദ്ദേഹമട്ടത്തെന്ന കല്പനാം കഴിക്കാൻപോക്കാണുമെങ്കിന്നാണെന്നുംബിക്കുന്നും. സാധു യുവാവും!” മുണ്ടക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

(3)

മഹാ ഉപദേവി

അതുൽബഹർട്ട് പെയ്സൻ ടെക്നോളജി

[ഇം കമ ചീച്ചിട്ടുള്ള ഓ. വി. ടെറ്റുൻ,
കയ അമേരിക്കക്കാരനാണ്. ഇങ്ങവതാംനുറരാ
ണ്ടിലെ കയ പത്രപ്രസ്ത്രക്കന്നം ചെറുകമാക്കാ
ന്നും. പട്ടികക്കെട്ടുററിയുള്ള ഹാസ്യാത്മകകമ
കക്കിഴതാൻ, വീഡിയോഗാനിദ്ദേശം. ഇതിൽ
'ഫാൻ' കാണാനു.]

ബഹുസങ്കരജാതനായ ചില്ലിൻറെ കന്നത്തരംനി മിത്തം, ഗ്രേക്കുംബവത്തിൽ ആ ദൈക്ഷരസംഭവം നടന്ന പ്രോപ്പം, തന്റൊരായ പാർശ്വഗ്രേഡോട് എത്തൽമെന്തു ഉറുമായ ഉപശാസ്ത്രിമുദ്ധം പറഞ്ഞു:

“കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷമായി, എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോയി കൂട്ടുന്നതുമെന്ന നീങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന പട്ടിയാണെന്നു.”

മറുപടിയൊന്നാമുണ്ടായില്ല. നമ്മോ, നീന്തയോ ഉപാക്കാളിന്ന ഒരു മറുപടി ഇതിനു രാല്ലാൻ സാധിക്കുമോ? ഇല്ലതന്നെ. വിവാഹക്ക്ഷപ്തര്യാത്രക്കാർ അക്ക്ഷപ്ത ടാറ്റുള്ള കൊട്ടക്കാറുവേഷകളിൽ, തക്കത്തരം ഒരു നല്ല നീളമാണ്; പക്ഷേ, ക്ഷപ്തര്യ കടലിൽ താഴുന്നപോയിട്ടാണുകൊണ്ടുവരുന്നതു പ്രയോജനം?

ഗ്രേക്കുംബവക്കാരുടെ വിവാഹക്ക്ഷപ്തര്, കൊട്ടക്കാറാറിലക്ഷ്യച്ച കടലിൽ താണാംപോയിരുന്നു. ഇതിനു കാരണം ക്കാരൻ ചില്ലു—പാർശ്വഗ്രേ കൊണ്ടുകൂട്ടാതിരുന്ന ആ പാട്ടപ്പട്ടി—ആയിരുന്നതാണോ.

തന്നെ നൃായീകരിക്കാൻ പാർശ്വം, കനം പറഞ്ഞു. എക്കിലും, എത്തൽ, ചില്ലിബാ ‘എൻറെ കാമന്തപ്പ പ്പീ! എന്ന വിളിമുടിയുണ്ട് ഒരു കാലം അഭ്യേഷം അണുന്ന രം കാംമിച്ച്. കാരേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്രോപ്പം അതിനെ, രം

‘എടാ, മഹാ ഉപദേവീ! എന്നോ അവർംതനെ വിളിച്ച്
തന്തി. ഇപ്പോൾ.....

* * * *

ലാഡംടൻഗരത്തിന്റെ പരീസരങ്ങളിൽ, മഹോ
മരമായ ക്രൈസ്തവാശം. അവിടെത്തെ ക്രൈസ്തവും.
അതിലെ ക്രൈസ്തവത്തിലാണോ ഗ്രേക്കടംബരക്കാർ പാത്തി
ക്കൊത്തും.

പാളിൽ നല്ല ശമ്പളമായിരുന്നു. സമൃദ്ധായത്തിൽ
നിലയും വിലയുള്ളിവരോടാണോ, പാളിൽ ഭാംഗം സ
മ്പക്കമുണ്ടായിരുന്നതും. തങ്ങളേക്കാൾ അല്ലെങ്കിലും വ
ണ്ണമുള്ള സ്നേഹിതരോട് കീടനിശ്ചവാനായും, തങ്ങളിട
സന്താനങ്ങളിടെ വല്ലമാനമായ ചെലവുകൾ നിർവ്വഹി
ക്കാനായും, ഗ്രേക്കടംബരത്തിൽ ചിലപ്പോൾ പണസംബ
ന്യമായ ഷുഖിമുട്ടുകൾ കടക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു.

മുന്നു സന്താനങ്ങളായിരുന്നു അവക്ക്. മുത്ത
ബാലൻ ജീമീ, വയസ്സ് പത്തും. ഏററവും ഇളയത്തും ക്രൈ
പെണ്ണുകട്ടി. ജീനെറവ എന്നാണവള്ളിടെ പേര്. നാലുവ
യസ്സ് പ്രായം.

ഇടയ്ക്കിട സംഭവിക്കാറുള്ള സാമ്പത്തികമായ ഒപ്പ്
ബിമുട്ടുകൾ, പാളിൽ സാരമായിപ്പോലും വിഷാദാത്മക
തപം ഇനിപ്പുച്ചീതിന്നില്ല. അക്കായമായ പ്രസാദാത്മക
തപമാണോ സദാ അദ്ദേഹത്തിൽ കടിക്കൊണ്ടിരുന്നതും. ഈ
തിനു കാരണവുമായിരുന്നു; നൃായമായ കാരണം!

ഹാംവും ചയറിലെ മിസ്സ് ജീനെവ ശാരോധാണോ
പ്രസ്തുതകാരണം. ഇംഗ്ലീഷിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ ക്രത്തി, ക്ര

അവധിവാഹിത! ഈ ലോകത്തു് അട്ടത്ത രക്തവിന്യാവായി മതമകനായ വാസ്തവമാരുമേ അവക്ഷണായിരുന്ന ഒരു ശശ്രവം വിടാത്തവിധിയ്ക്കിൽ, വാല്പുംധതലേ അവർ ചാളിക്കാ താഴലാലിച്ചു; അതുകൊ അവനാ വഷഷ്ഠാ ക്രിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവക്ക് മനസ്കങ്ങളായിരുന്നു; പക്ഷേ, ശാരീരികമായി അതിവെ പുലഞ്ഞും ദശ്വലയുമായി ചേരിച്ചുപോയി. എന്നായാലും, ഇന്തി അവർ അധിക നാമം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല, തീച്ച്. അനുമാസത്തിലോരി കുൽ അവർ ഗ്രേക്കടംബവത്തെ സന്ദർഖിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അത്തരം വേദ്യക്രിം, അഗ്നിപരൈക്ഷാവസരങ്ങളായിട്ടാണു് അതു ദൗത്യത്തിക്കർക്കു തോന്തിയിരുന്നതു്.

* * *

രണ്ടുകൊല്ലും മുമ്പു് ഒരു ക്രിയ സംഭവമുണ്ടായി. ഗ്രേക്കടം ബാത്തിന്റെ അയൽവീടുകാരിയായ മിസ്റ്റിസ് ഡോറേ യുടെ പരം്പരിൽ, ഒരു തെണ്ടിപ്പുട്ടിക്കെട്ടി പ്രവേശിച്ചു; പത്രിക്കാണ്ട് വലഞ്ഞിരുന്ന വളരെ പുത്രികെട്ട് ഒരു പത്രിക്കെട്ടി! ലാഡ്‌ടൺ ലാഗർ ത്തിലെ സമുദായചക്രവർത്തിനായാണു് മിസ്റ്റിസ് ഡോറേ യു. പല യുവറുമന്നായികമായാണെന്നും സാമുദായികഭാവി, അവളുടെ ഇഷ്ടാനീഷ്ടങ്ങളെല്ലാം അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്. അവൻ തന്റെ തോട്ടു തുറിൽ കയറ്റരം ആവശ്യമുണ്ടിക്കർ നടപ്പിക്കാണ്ട് നില്ക്കായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് അതു പട്ടികബന്ധതു് അവളുടെ സമീപത്തേണ്ടി തുള്ളിച്ചുടിച്ചേരുന്നതു്.

അതിന്റെ ഉത്സാഹവും ആകഞ്ചന്നീയതയും കണ്ടു്, അവളുടെ മനസ്സുലിംഞ്ഞു. അതുകൊ അതിനെ കൂട്ടിപ്പും ചുത്തിരിക്കാണ്ട് അതുംതാവിക്കുകയായി. മനസ്സിലും

പ്രാമണ്ഡ്യം വേലക്കാരി അതിനെ കൊണ്ടുപോയി. ഇവയത്രൂമിനിട്ടോളം തേച്ചുതേച്ചു കഴിപ്പിച്ചിട്ടും, അതിനും ഒരു ക്രി നല്ല പട്ടിക്കൂട്ടിയുടെ ഭാവം വന്നില്ല. അതിനെ എത്തു ചെയ്യണമെന്ന മിസ്സിസ് ഡേയ്‌വേ അരബോംചിച്ചു. തന്റെ ഭവനത്തപ്പോലുള്ള കണ്ണികൾ മുറഞ്ഞു്, ഇതു റീ പട്ടി കരിക്കാരമാകിരിപ്പുന്നു് അവർക്കു മരാപ്പിലായി.

ഈതിനു്, ജീംഗ്രേ എന്നായ ഖാലനാൻു് ഒരു വരിമാരം നിങ്ഗേശിച്ചതു്. അവനപ്പോർ, സ്കൂളിൽനിന്ന് വീട്ടിലേയ്ക്കു വരകയായിരുന്നു. തുള്ളിച്ചാടിക്കൂളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അതു പട്ടിക്കൂട്ടിയെക്കണ്ടു്, വേലിക്കരികിൽ അവൻ നോക്കിനാിനു.

മിസ്സിസ് ഡേയ്‌വേ, വെട്ടെന്നായ തീരമാനത്തിലെത്തി. കൂളിച്ചു തീരിക്കഴിച്ചിരുന്ന അതിനെ അവർപ്പം ജീംഗ്രേയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു.

ജീമീറീ സപ്രീയസുവം തോന്തി. ജയഭാവപൂർണ്ണം അതു സമ്മാനവുംകൊണ്ടു്, അവൻ തന്റെ വീട്ടിനകത്തു കേരിച്ചുനു. മാതാപിണ്ഠിരാമത്തി വേണും.

എത്തെലിനു് അരിവുണ്ടായിരുന്നില്ല, പട്ടികകൂളിപ്പു റാറി അധികമെന്നാം. എന്നാൽ, സമൃദ്ധായത്തിന്റെ ഉന്നതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു അരിവുള്ളവളായിരുന്നതാണും. ഇംഗ്ലീഷ് അഴക്കുള്ളാതെ പട്ടിയായി വളർത്തുവരുമ്പോർ, സ്കൂളിൽത്തെ സന്ദർഭ വേളകളിൽ തന്നിക്കതിനെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കാം. അലാസ മായി പറയുകയും ചെയ്യാം:

“നോക്കു, ഇവന്നായ സുന്ദരമെല്ലോ? എയ്ലിൻ ഓഫ് സ്കൂളുണ്ടാണിവാണും തന്നെപ്പറ്റം സമ്മാനിച്ചതു്. സമ്മാ

നം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കുറ പ്രത്യേകവാസനയുണ്ടവക്ക്⁹. ഞങ്ങളുടെ അധികാരിക്കാരിയാണുവർ. താൻ അതുമാ തമ്മായി സ്നേഹിക്കുന്ന ചിലക്ക്¹⁰, കനാതരം സമ്മാന തുല്യം അവർ കൊടുക്കാറുണ്ട്¹¹. എന്നാവരോട് പരായാറുണ്ട്¹², എന്തിലും! നിങ്ങൾ സമ്മാനത്തിൽ കാണിക്കുന്ന ഒരു തുംബം അതുള്ളതകരംതന്നെ! അതു കണ്ടിട്ടു നിങ്ങളുടെ അതു മഹിത്രമായിരിക്കാൻ എന്നാൽ ലഭിക്കുന്നു¹³”

ഇങ്ങനെയൊക്കെ പരായാമല്ലോ. അതേ, ജിമുനിനു¹⁴ അതു പട്ടിക്കുട്ടിയെ സ്വീകരിക്കാം.

അതു സമ്മാനം നല്കുന്നിയ ഉപാരമതിക്ക്¹⁵ ഉടൻതന്നെ കുറ കുതിജ്ഞതക്കുത്തയ്ക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും മുകളിലേപ്പു പോ യി. അതിനു മാർമ്മിയൻ എന്ന പേരിട്ടാൽ കൊള്ളാമെ നം അവർ അപ്പോൾ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ, അതു പേരു പ്പു അതിനു കിട്ടുകയുണ്ടായതു¹⁶. ഗ്രേക്കുംഖത്തിൽ വന്ന ദിവസംതന്നെ, പുതിയ വസ്തിയെപ്പുറാറി കരന്നേപ്പണം നടത്തിയപ്പോൾ, അവൻ തന്റെ പേരു നേടുകയുണ്ടായി.

മിസ്സിസ്¹⁷ ഗ്രേ, സ്നേഹിതരെ ഉച്ചക്ക്രമാന്വയന്ത്വിനു കൂടു സ്ഥിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ അതു വിലയേറിയ പട്ടിക്കുട്ടിയെ എന്തിലും ഭേദം¹⁸വേ, തങ്ങൾക്കു സമ്മാനിച്ചു കാരും അവർ എന്ന എടുത്തു വിളിപ്പാതിരുന്നു¹⁹. തത്സമയം അതു പട്ടി, മനസ്സുക്കു ഭർത്തരഹമായ എന്തോ കാരണംനിമിത്തം, കുറ വിചിത്രമായ ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കണ്ണയിക്കു വിറക്കുംഖണ്ഡത്തു, വളരെ ചെറുതായി കണ്ടിച്ചുവെച്ചി കുറ പെട്ടിയിൽനിന്നു²⁰ കാരണാന്തി കടിച്ചെടുത്തു²¹, അതിമികളുടെ പുരംക്ഷപ്പായാണും ഉണ്ടിവെച്ചിരുന്ന കട്ടി

ലിൽ കൊണ്ടുചെന്നും അവയുടെ മകളിലും കീഴിലും ചുറ്റു അടക്കിവെച്ചു. അനന്തരം കട്ടിലിൽനിന്നും ഒരു ചുറ്റുപൂയം, അതിനേരു ഫർരോമക്കോളിൽ കടിച്ചവ ലിച്ചു നിലത്തിട്ടു. അതിനു മീതെ, താൻ പ്രധാനപ്പെട്ടു നേടിയ ജയചിഹ്നങ്ങളിടെ സമീപം, അവൻ കിടന്നു സ്ഥൂകയും ചെയ്തു. അതിമികർ തിരിച്ചവോകാൻ സന്ന ഉദ്ദായപ്പോൾ, അവയും അതിമേയിയും ആ വിലയേറിയും പട്ടിയെ ഇംഗ്ലീഷിലാണു് കണ്ടതു്. ആ സമയത്തു് അവൻ തുയിലുണ്ടാം, ചുള്ളി മടങ്ങിയ ആ കുപ്പായത്തിനു മീതയിരുന്നു പേരുത്തിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകളെ പേട്ടുകയായിരുന്നു.

അവമാനം വരുത്തിവെച്ചു ഇംഗ്ലീഷു സംഭവവന്നുന്ന ഭാഷ്യ ഗിൽനിന്നാണു് പാർശ്വ കേട്ടതു്. അപ്പോൾ അയാൾ കുറഞ്ഞായും ചിരിച്ചകൊണ്ടു് ആ പട്ടിക ചില്ലു് (മരക്കുംഡാന്തം) എന്ന പേരിട്ടു. അതുനു ഇതു് അവൻ പേരായി പരിണമിച്ചു.

ചില്ലു് വേഗം വരുന്നവനു. ശരീരവിളിച്ചുയോടൊന്നിച്ചു്, അദ്ദേഹിവസം കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കന്നത്തരംപോലുള്ള പ്രസ്തതികൾ ചെയ്യാൻമുള്ള വാസനയും അവനിൽ തണ്ടു വനു. അവനമായി കളിക്കാൻ, ജീം വളരെയധികം ഇണ്ണപ്പെട്ടു. ഇതുനു മറ്റു രണ്ടു കട്ടികളിൽ കമയും. അവൻ വന്നു വിചിത്രമായ പ്രസ്തതികളിൽ മാനസികവ്യാവാരങ്ങളിൽ കണ്ടു്, പാർശ്വ രഹസ്യമായി അവനു ബഹുമാനിച്ചുണ്ടു്. എത്തു ആകട്ടു, അവനു വെറുക്കാനുണ്ടു് തുടങ്ങിയതു്.

മിസ്സിസ് ഡോംവേയുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട സമാനമായിപ്പോയി. അല്ലായിരണ്ടുകിൽ, ഒരിം കൊണ്ടുവന്ന ദിവസംതൊട്ടു ഒരു മാസത്തിനകം അവനെ കൂളിത്തുകൂടിക്കൊണ്ടുമണ്ണോ, കൂളിത്തിലിട്ട് മുക്കിക്കൊല്ലുമണ്ണോ എത്തെങ്കിലും ശംകമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാം ചില തടസ്സങ്ങൾ!

സാമുദായികമായി പ്രയോജനമുള്ള കനായിങ്ങനു ചീസ്റ്റ് — താൻ ഡോംവേക്ടിംബവും തമിഖുള്ള അടച്ചപ്പു മേറിയ സന്ധകം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുതക്കന്ന ഒരു തെളിവും! കൂടാതെ, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മിസ്സിസ് ഡോംവേ, ഗ്രേക്ക് ടംബക്കാരിലാരെയൈകിലും തെങ്ങവിൽവെച്ചു കണ്ണമുട്ടു ബോർഡ്, താൻ രക്ഷിച്ചതും ഒരു നല്ല വസതിയുണ്ടാക്കി ക്കൊടുത്തതത്തുമായ ആ പട്ടിക്കട്ടിയുടെ ക്ഷേമത്തെപ്പറ്റാറി അവരോടു വിനോദപ്പുറ്റം അനേപാഷ്ടിക്കാറുമുണ്ടായിരുന്നു.

മിസ്സിസ് ഡോംവേ ഉഭാസീനമായി നല്കിയ സ്ഥാനം, തദ്ദേശം തിരിപ്പുരിച്ചതായി ആ മാനൃയരിയുന്നതു പോഷകരമായിരിക്കും. അവശ്വരൂപ ചെയ്യും, അതരി എത്താൽ? അതെതാഴത്തക്കം നീശ്വയിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനേക്കാൾ നീശ്വാരമായ ചെങ്കമാറാം നീ മിത്തം ലാഡ്‌നിലെ ചില സുക്രിയക്കു മിസ്സിസ് ഡോംവേയുടെ ആത്മരൂപം നശ്വപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എതെല്ലാക്കെട്ട്, സമുദായത്തിനേരു ഉന്നതതലപത്തിലേജ്ജു കേരുകയാണ് ചെയ്യിക്കുന്നതും. പ്രിയപ്പെട്ട ജിബാർവ ശാഖാവും അഭ്യാസി മരിക്കുമ്പോൾ, കാർഡിജിട്ടു കീടപ്പെട്ടില്ലാം ചാട്ടു മാറും. അതുവരെ.....

ഇക്കാലം ചില്ലു്, അതുനീന്തൽത്തിലാണടി ജീവിച്ചുവന്നു. നബ്രായ സൈനികനായി വേശമായിരുന്നു അവൻ. എവിടെനെങ്കിലും സാധനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു്, പീടിലേജ്ജുട്ടുകൊണ്ടുവരാൻ ബഹുവിത്തൻ! പീടിനു കുത്തുള്ള സാധനങ്ങളായാലും, സുക്ഷ്മതയോടെ കരിട്ടുനിന്നു മരറാറിട്ടു മാറ്റിവെങ്കുന്നതിലും അവൻ അതിയായ സമർപ്പം പ്രകടിപ്പിച്ചു. സൈനികഭാഗങ്ങൾ തമിലുള്ള ബന്ധംവെച്ചുകൊണ്ടപോകുന്നതിനും അവയുടെ സങ്ഗങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതിനും അവനെ ഏഴുപ്പും പരിശീലിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, സമാധാനകാലത്തു അവൻറെ അതിസാമർപ്പം പാഴായിപ്പോയിരുന്നു. കൈ ഉണ്ടാക്കാൻ:

ദ്രോക്കംവക്കാർ കൈ രാത്രി, വിങ്ങും റൂത്തവും കനിച്ചുനടത്താൻ കയ്ക്കുന്നു ചെയ്തു. മിസ്സിസ് ഡേവും വേദ്യം തേര്ത്താവും, കയ്ക്കുന്നുള്ളിൽ കൈ പ്രധാനപ്പെട്ടതനെ വഹിച്ചു. അസംഖ്യം കാഞ്ഞങ്ങൾ നിന്തുമ്പിക്കാനുള്ള പ്രോഥി, ചിലതു മരന്നപോകുന്നതു സ്പാഡാവികമാണെന്നു. ഉയൻ ചുറംതിന്നുയായിൽ കേരാനുള്ള പടികളിടെ സമീപത്തെ ഇലക്കടിക്കുവിള്ളുകൂടി സ്പിച്ചുചെയ്യാൻ അവൻ മരന്നപോയി.

കരാക്കേള്ളിടാതുള്ള മററതിമികക്കേള്ളാം വന്നുചേരും. കടവിലായി വന്ന ഈ മരംപുൻ, ഇറ്റുനീൻ സബ്രീസ്കൂഡിയാണു്. കൈ തടിയന്നായ പുലബൻ! പാർശ്വഗ്രായുടെ ജോലിക്കയെ റാത്തിനും, ആ കടവക്കാരുടെ സമുദായക്കയററത്തിനും അദ്ദേഹത്തിനെന്നു സഹായം അപരിത്യാജ്യമായിരുന്നു. അ

തുക്കാണ്ട് അദ്ദേഹം വന്നചേരുന്നതുവരെ സദ്യ അരും ചീളിക്കുന്നില്ല.

സബ്രൂപ്പിഡൈ കാർ ശേററിൽ വന്ന നിന്മ. അദ്ദേഹം പരിപ്പിലെ പാതയിലും പുരംതിണ്ണയിലെ പടികളിലും ചവിട്ടിവരുന്ന ഒഴു അതിമികർക്ക് കേൾക്കാശായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കടത്തിപിടിക്കുത്തിനു മുൻ്നിയുടെ വാതില്ലെങ്കിൽ നിന്മിക്കുന്ന ഭ്രംഗം, സഖ്യാരമ്പിയുടെ കതക തുരക്കുമെന്നും ഒരു ശ്രദ്ധാവും! ഒരു ഉരയുന്ന ശ്രദ്ധവും, തുടർന്ന വീഴുന്ന ശ്രദ്ധവും. അസഭ്യവാക്കക്കും വിളിച്ചുവരായുന്നതോടെ സബ്രൂപ്പിഡൈ പരിപ്പിലെ പാതയിൽ വീണു.

അവധിടെ മുക്തകളിയാടി, അര സൈക്കൽറൂപനേരം മാത്രം. അനന്തരം അസഭ്യവാക്കും തുടങ്കയും ചെയ്തു. മുഖം ക്രമവുമെല്ലാം അതിമികർക്ക് വിസ്തരിച്ചു. ആത്മിമേയനാം ആത്മിമേയിലും, അതിമികളിലും പുരംതിണ്ണയിലേ ഫ്ലോട്ടിച്ചുനു. പാർശ്വേ ആയിരുന്ന ഏറാവും മുമ്പിൽ. അപ്പോളാണും താൻ വിളിക്കു സപ്രിച്ചുചെയ്തിരുന്നില്ലെന്ന വസ്തുത അദ്ദേഹം സൂരിച്ചതും. ഉടനെ അദ്ദേഹം മുട്ടൻ അമർത്തി. മാ! സർവ്വതു നല്ല പ്രകാശം പരന്നൊഴുകി.

പടവുകളിടെ കീഴിൽനിന്മ സബ്രൂപ്പിഡൈ എഴുന്നേറ്റു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ണാൽ അരാഫ്പും ഭയവും തോന്നും. കാലുതോറി വീഴാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, പിടിക്കിട്ടിയ മണ്ണനിറത്തെ പുച്ചട്ടി പേരുത്തിൽ പതിച്ചതുകൊണ്ടും, നിലപത്തെ മണ്ണം ചളിയും വസ്തുങ്ങളിൽ പററിയതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം അഞ്ചെന്ന കാണബുട്ടുക്കുത്തു.

ആ വിയന്നിൽ പങ്കെടുത്താൻ അനാവാദം കിട്ടാതിക്കു ചില്ലും, തന്റെ വധിപ്പിണ്ണംസമയത്തു വെറുതുക്കുന്നില്ല.

തെയിൽനോ? ഇല്ല. വീടിലെ ചപ്പും ചവറുമിടന പീഞ്ഞിടുന്ന മുടി അവൻ കടിച്ച താനു. അതിലുള്ള സാധനങ്ങൾ കാരോനായി പുറതിന്റെയുടെ പടികളിൽ കൊണ്ടവനു നിരത്തി. തുട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തണ്ടിൽ മത്തങ്ങളേക്കാടിൽ ചവിട്ടിയപ്പോൾ ജന്മിംഗ്രീസ് യുടെ കാലു വഴക്കിപ്പോയി. മറുള്ള അതിമിക്രമശബ്ദം അതുനും ചവിട്ടാതെ കേരിപ്പോകാൻ കഴിഞ്ഞതിരിക്കാം. അശ്ലൈക്കിൽ, അവർ കടന്നപോയതിനാശേഷവും, സബ്രിസ്റ്റിയുടെ വരവിനു മുമ്പും ചില്ലു് അവയിൽ അധികവും അവിടെ കൊണ്ടവനുവച്ചിരുന്നില്ലായിരിക്കാം.

എത്തുമാകട്ടേ, അതു പുറതിന്റെ അംപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയായിരുന്ന അതു്. ഇതുതന്നെന്നായിരുന്ന സബ്രിസ്റ്റിയുടെ കമയും. വീണ്ടപ്പോൾ ചില്ലു് കൊണ്ടവനു വെച്ചിരുത്തുപോം അദ്ദേഹവും വഹിച്ചുകൊണ്ടപോയി.

അതു പുലിഞ്ഞിരാഡയോ, വേഷത്തെക്കാം ഭയാനകവും!

തിന്റെയിൽ തിഞ്ചിത്തടിയ അതിമികളിടെ തുടക്കത്തിൽ മിസ്റ്റിസ് ഡേബ്‌വേ ഇല്ലായിരുന്നെന്നുകിൽ, അവിടെവെച്ചതനു ചില്ലും മരണശരിക്കു വിധിക്കുമായിരുന്ന എന്നെതെൽ. അവളിടെ സാന്നിധ്യംനിമിത്തം, പട്ടിക്കുകളിടെ കളിക്കളില്ലാറി പ്രസന്നാവത്തിൽ ഒന്നരണ്ടു വാക്കുകയും, സബ്രിസ്റ്റിക്കു വലിയ പരമക്കൊന്നം പററിയിട്ടിപ്പോന്നുള്ള ഭാവം അകടിപ്പിക്കുകയുംമാത്രമേ അവപ്പെ ചെയ്തിള്ളി.

അന്ന രാത്രിയിലെ ഉറക്കാഴില്ലു് അഞ്ചെന്ന കഴിതെള്ളു. പിംറാനാ് എത്തെൽ, തന്നെ വിധി പാളിക്കുന്ന

അരംഭിച്ചു. ചില്ലുനൊ'എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോയി കൂളിക്കു!

മിസ്സിസ് ദേബ്‌വേജ്ജു കോപമോ, സംശയമോ ഇനിപ്പിക്കാതെ അതു നിഃമിക്കണാം. അതിനൊരു ഉപാധം എത്തെൽക്കുണ്ടും ചില്ലുനൊ അഭിമാനപൂർണ്ണം ഇങ്ങനെ കണ്ണാടിക്കുണ്ടും, പത്താൻപത്തുമെൽക്കുണ്ടും ബക്കലീനഗരംവരെ കാടിച്ചുപോകണാം. അവിടെ എത്തിയാണു ടന്റെ പട്ടിയെ രോഡിൽ എന്തു വിട്ടിട്ടും, അതിവേഗത്തിൽ കാറു രീതിയിൽപ്പോരാണെന്നും, കാറു രീതിയിൽ നിരുത്തിയപ്പോൾ, ചില്ലു' രോഡിൽ ചാടി എവിടെയോ കാടിപ്പോയി എന്ന കമ പറഞ്ഞു പറത്തണാം. അതിനൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഒരു വ്യാജാനേപ്പണം നടത്തുകയും വേണാം. സ്ഥലത്തെ പ്രതിവാരപറത്തിൽ, അതിനൊക്കെ കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നവർക്ക് ലൈമായ തുക സമ്മാനിക്കുന്നതാണെന്നും ഒരു പരസ്യവും കൊടുക്കണാം. ഈ ഗോപി പ്രയതിങ്കൂരിയുപോൾ, മിസ്സിസ് ദേബ്'പേ യാതൊന്നം ശക്കിക്കയില്ലതെന്നു.

പാർശ്വ അതിശ്ചപ്പെട്ടില്ല; മനസ്സില്ലാമനസ്സാടെയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ആ പട്ടിയെ സ്കൂൾമിച്ചിരുന്നു. കൂരെക്കാരോടിച്ചുപോകുന്നതോടും വാങ്ങലാലത്തും ആ രോഡിൽ തന്റെ തുട്ടകാരനെ പട്ടിണിക്കായി വിട്ടുവെച്ചു തിരിച്ചുപോകുന്നതിനുള്ള വൈമനസ്യം അദ്ദേഹത്തിനു വലിച്ചുവന്നു. ബക്കലീകഴിഞ്ഞും ഒരു മെല്ലത്തുടി അദ്ദേഹം കാരോടിച്ചുപോയി. പങ്കി, കാമ്മക്കാവുകൊണ്ടോ, മറ്റു വ

പ്ലി കാരണത്താലോ, വീടിനു കാൽമെൻ കൂർത്തിലെത്തും പര ചിപ്പിനെയെടുത്തു രോധിൽ കൂളിത്തിപ്പി. അന്ന് എറം അദ്ദേഹം, തന്റെ ജോലിസ്ഥലത്തെങ്ങും പോകാൻ കുറവു രെയിൽവെള്ളുഷ്ടിലേണ്ണാണ് കാരോടിച്ചതു്. അന്ന രാത്രി, ചിപ്പ് ഉച്ചജ്ഞമുഖ വീടിൽ തിരിച്ചുവന്ന എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ, പാർശ്വ വിശ്വാസജനകമാംവിധി അതിയായ വിസ്താരം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പത്രിയോട് പാർശ്വ പറഞ്ഞു:—“വീടുകണ്ടപിടിക്കാ എഴു അവക്കുറാ അത്തിനാവഹമായ കഴിവാണിതു കാണി കണ്ണാതു്. വഴിതൊറാതെ ആ പരത്താവത്രം മലും അവ നോടിവന്നപ്പോ! ഇനി ഈ വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു് അവകന കൂളയാൻ നോക്കേണ്ട. കൂളിത്താൽ, പിന്നേയും വരും. അതു കൊണ്ടു് അതിനെക്കറിച്ച ചിന്തിച്ച തല പുണ്ണാക്കേണ്ട തിപ്പി. മരുരാജ വിദ്യ തൊനാലോച്ചിക്കാം, ഓമനേ!”

പറഞ്ഞതുറ്റപോലെ പാർശ്വ പ്രവർത്തിച്ചു. മറ്റു രണ്ടോ മൂന്നോ വിദ്യകൾ എത്തെൽ കണ്ടപിടിക്കുകയും, അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു. പങ്ക്, പ്രമാഘവിദ്യ വരാജയപ്പെട്ടതുപോലെതന്നെ അവയെല്ലാം പരാജയമട യുകയാണാണോയതു്. തുടരേയുണ്ടായ ഈ പരാജയങ്ങൾ മേതുവായി, ഭായ്യി തന്നില്ലെങ്കി വിശ്വാസം അസ്ത്രമീ കാൻ തുടങ്ങിയെന്ന പാർശ്വ സംശയിക്കാതിരുന്നിപ്പി. ഏ നാലും, അദ്ദേഹം ചിപ്പിനെ സ്നേഹിച്ചുപോന്നു.

* * * *

ക്രീസ്തുമസ്തു അടക്കത്തുവനു; അരതോടുകൂടി, മിസ്റ്റ് ജീനന്റെ ശാരോധിക്കുറ സന്ദർഭബിവസ്ഥം—കൊണ്ട്

അതിൽ രണ്ടുവന്ന പതിവായി നടക്കാറെങ്കിലും, ഒരു ഏഷ്യൻ നീണ്ടുവരിപ്പുന്നതുമായ അതു സന്ദർഭം.

II

ചീസ്സ്, ഒരുക്കംബവത്തിൽ വന്നചേന്നാശം, മീസ്സ് ഗാരോധി മുന്ന തവണ സന്ദർഭിച്ചുകഴിത്തു. അതു പുലു പട്ടികകളെ വഴിരെയ്യെടുക്കിക്കും പേടിച്ചിരുന്നു. കാരണം മുണ്ട്; അവക്കുടെ ബാല്യകാലത്താണ്, പട്ടിയിൽക്കേറി കൈടനിക്കുന്ന ഒരു തട്ടിയൻപട്ടിയെ, ഒരു തുടർ ഇങ്ങനു കുപിക്കൊണ്ടു കുത്തിമാറ്റാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതു കൂടു രംഗി അവരെ കടിച്ചു മറിവേല്പിച്ചു. അപ്പേരെ, തന്നെ പേപ്പട്ടി കടക്കിച്ചേരുന്ന വിചാരിച്ചു കുറഞ്ഞുകൂടം അവർ വല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. അതിൽപ്പെടെ പട്ടിയെ കാണാം അപ്പോൾ മീസ്സുറിയ പിടിക്കുന്നതിനും.

മീസ്സ് ഗാരോധിന്റെ സന്ദർഭന്തിനിന്മധ്യും, ലാ ഓട്ടനു രണ്ടു മെണ്ട് അക്കലെയുള്ള ഒരു പട്ടിവളർത്തു സ്ഥാപനത്തിൽ ചീസ്സിനെ എല്ലിക്കാണും പതിവു്. മീസ്സ് ഗാരോധി തിരിച്ചപ്പോയിട്ടു, അതിനെ കൊണ്ടു വരകയുമെങ്കിലും. ഇത്തവണ്ണയും അപ്പേരെന്ന ചെയ്യാൻ പാർപ്പി അതുലോചിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

കുണ്ണംമസുംസമാനമായി മീസ്സ് ഗാരോധി തന്നെ മക്കുന്നം മയമക്കപംക്കംകൂടി ഒരു ചെക്കയച്ചിരുന്നു; ഒരു ചെറിയ തുക്കിയുള്ള ചെക്കും! ധാരാളം പണം ചെലവു ചെയ്യാൻ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇതുപോലെ, മിതി മായ വിലയുള്ള രണ്ടു സമാനങ്ങളാണും അതു കുടംബവത്തിലെ മുത്തു രണ്ടു കട്ടിക്കപ്പെടം അവർ അയച്ചിരുന്നതു്

എന്നാൽ, തന്റെതന്നെ പേരു വഹിക്കുന്ന കൊച്ചുജിനെ പിള്ളയച്ചുകൊടുത്തതോ? അതിമനോഹരമായ ഒരു സമ്മാനം! അവക്കെട വാത്സല്യം അജനമായിരുന്നു അതു ബാലീക. അവർക്കുവേണ്ടി എത്ര പണം ചെലവിടാറം മിസ്റ്റ് ശാരാധിനും കട്ടംതന്നെ മടങ്ങിപ്പായിരുന്നു.

എന്തായിരുന്നു കൊച്ചുജിനുപിള്ള ലഭിച്ച സമ്മാനം? വലിയ വെള്ളനരിരോമക്കോളിരോടും, കമ്പുകളോടും തുടർന്നു ഒരു കുറമെന്നരോമക്കോടു്—വളരെ വിലയുള്ള ഒരു തരം വെള്ളത്തു കോട്ടു്! അതു ധരിച്ചപ്പോൾ, അതണ്ണവ സ്ഥാമുള്ള മുവത്തോടും ലഘുസൗഖ്യക്കേശത്തോടും തുടർന്നിര ഇംഗ്ലൈം, അതിമനോഹരിയായ ഒരു ബാലീകയായി കാണപ്പെട്ടു.

ക്രീസ്തമല്ലിന്റെ പിറോദിവസം രാവിലെ, സമ്മാനങ്ങൾക്കു് അഴിവററ കൂത്തജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് എത്തെന്തു് മിസ്റ്റ് ശാരാധിനും ഒരു കത്തേഴ്ത്തി. അതിന്റെ അടയിൽ, മനസ്സില്ലാതിക്കുന്നകിലും ഇന്നെന്നവയും കൊണ്ടു് അനേകംതവണ അവർക്ക് ചൂണ്ടിപ്പിച്ചു. പിന്നീടുവെം അതു വിലജ്ഞയിൽ കോട്ടു് അതിമിശ്രിയിലുള്ള കട്ടിലിൽ നിവർത്തിയിട്ടു. അന്നച്ചുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന, കട്ടികളിടുന്ന സദ്യങ്ങൾ ഇന്നെന്ന അതു ധരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചുണ്ടു് അങ്ങനെ ചെയ്തു്.

എന്നാൽ ഇന്നെന്നവയുംു് അതു കോട്ട ധരിക്കാൻ സാധിച്ചോ?

കല്ലുരിയിട്ടുന്ന നിലയംയിൽ കുടുമ്പങ്ങിയിട്ടു് ഒരു സവാരിക്കായി ചില്ലു് മുകളിലേജ്ഞു വന്നു. അപ്പോൾ,

കട്ടിലിൽ ആ വെള്ളക്കോട്ട് കിടക്കുന്നു. സകലതരം രോമ കോട്ടക്കളാട്ടം അല്ലെങ്കിൽ ചില്ല് ഒരു പ്രത്യേകതാ ഫും പ്രഭംപ്പിള്ളിച്ചിരുന്നു. പല വളരുത്തുപട്ടികളിൽ ഇങ്ങ നെ കാണിക്കാറുണ്ട്. രണ്ടുവച്ചതിനാമുഖ ചില്ല്, ഒരു പഠരോമപ്പറക്കോട്ട് കട്ടിലിൽനിന്നു വലിച്ചിട്ട് അതിൽ കിടന്നാരങ്ങിയ മിട്കനാണല്ലോ.

ആ മുഴുവായ വെള്ളത്തെ കോട്ടിനൊട്ട് തോന്തിയ വീകാരം മുറിയ പ്രിയം, അനന്വരെയുള്ള തന്റെ ക്ഷതി തിരുത്തം നിരഞ്ഞതെ ജീവിതത്തിൽ ചില്ലിനു മരൊന്തി നോട്ടം തോന്തിയിക്കുന്നില്ല. അതു കണ്ണമാറുതും, തന്റെ വകയാണതെനും, മേലാൽ തനിക്കേറാവും പ്രിയം കരമായ കളിപ്പാട്ടവും ശയ്യമതായിരിക്കണമെന്നും അവൻ തീങ്കമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞതിരുന്നു. അവന്തു മെല്ലേ കട്ടിച്ചുവലിച്ച നിലത്തിട്ട; തുടർന്ന്, വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ട് കീഴും നിലയിലേജ്ജും അവിടെനിന്നു തോട്ടതിലേജ്ജും പോയി.

വഴുവും അരനേപ്പണം നടന്നു. അവസാനം വീടുകാർ ആ കോട്ട പാമ്പിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ണപ്പിടിച്ചു. കല്ലരിപ്പാടിയണിഞ്ഞതിരുന്ന ചില്ല്, അതിന്റെ മീതെ കിടന്ന സുവമായി ഉറന്നുകയായിരുന്നു.

കൊട്ടക്കാററിനമുഖിൽ ചെറിയ മരം കനിയുന്നതു പോലെ, അനന്ന രാത്രി പാർശ്വഗ്രാഫ്സ് ഭാംഗ്യുടെ ദേഹത്രമായ കോപത്തിനു മുമ്പിൽ തലകനിക്കേണ്ടിവന്നു. ചില്ലിനെ കൊണ്ടപോയിക്കുള്ളേതെന്ന അടങ്കു. മിസ്സിസ് ഡോയ് വേയുടെ അപ്രീതി എന്നേങ്ങുമായി നേടിയാൽപ്പോലും, ചില്ലിനെ കൊല്ലുകയോ, എത്രക്കിലുംവിധം കുറഞ്ഞുകൂടിക്കയോ ചെയ്യേ തീരു.

മിസ്സും ശാരാധിന്റെ വരവുപ്രമാണിച്ചും അതിനീ നെ പതിവുപോലെ പട്ടിവളർത്തുസ്ഥാപനത്തിൽ കൊണ്ട് വിടാമെന്നം, അവിടെ ആ പുലി താമസിക്കുന്ന ഒരു ഏ ക്ഷേക്കാലത്തിനുള്ളിൽ അതിനെ കൂളയാരുളു വിദ്യ കണ്ട് പിടിക്കാമെന്നം പറത്തു യാം എത്തെലിനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം സമയം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ നോക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ, ഇപ്പുകാരം കരെ ആരുളു ക്രമാള്ളടി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുവാൻഡായി.

എറാവും നല്ലോരു അലപക്കാരനെ, പല നീഉം ഔദ്യോഗിക്കുള്ളടി അവർ ആ കോട്ടും എല്ലിച്ചു. കരേ ദിവസം കഴിത്തും അതു തിരിച്ചുകൂടിക്കയും ചെയ്തു, ഫ്രായേന ഒരു ഘ്രന്തവത്തിൽത്തന്നെന്.

അതും എത്തെലിനെ കയ്യിൽ കണ്ടതോടെ, അതിനെ സ്നേഹമുപ്പും നോക്കി, അവമാക്ക ചൂറും തുള്ളിച്ചും താൻ തുടങ്ങി ചില്ലും. അപ്പോൾ അവനിൽ നീറിസൗഖ്യം ക്രമം പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അവർ ആ കോട്ട വന്നുംവെള്ളുന്ന അലമാരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി നിക്ഷേപിച്ചു. എന്നിട്ട് പലിയ ശബ്ദത്തോടുള്ളടി വാതിലംടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, കോപാസ്യയായി വഡലപ്പെട്ടു പ്രബത്തിച്ചതിനാൽ, വാതിലിന്റെ കൊള്ളൽത്തും അലമാരിയുടെ പാരത്തിൽ വീഴാതെപോയി.

ആ പട്ടി, അലമാരിയിൽനിന്നും എതാനം അരംഭം അക്കലെ കരിച്ചതു കീടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എത്തെൽ കണ്ടില്ല. അവിടെ ആ കോറുക്കാരനോടൊന്നാണിച്ചു കരേ നേരം നില്ക്കാണക്കിൽ, തന്റെ കോപം മുഖ്യന്തിരി

ലെത്തുമെന്ന മനസ്സിലാക്കി അതിവേഗം അവർ അവി ചെന്നിനാ പ്രോയ്യിക്കുന്നു.

പത്തുമിനിട്ട് കഴിഞ്ഞു എത്തൻ ഉച്ചുക്ക്ഷണത്തിൽ ഒരു പ്രോക്കയായിക്കുന്നു. അവർ ചില്ലിനെ മട്ടി വീഴാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. തനിക്കേരാവും പ്രിയപ്പെട്ട കളിപ്പാട്ടം, സമീപത്തു പരുമ്പരയും കാണിച്ചുകൊണ്ട് തിരിച്ചുവരുകയായിരുന്നു അവൻ. പിന്നിൽ മണ്ണം ചുണ്ണിയും പുരണ്ടും അതു രോമക്കോട്ട് ഇഴയുന്നണായിക്കുന്നു. അവൻ അതു പലിച്ചു നിലത്തിട്ടപ്പോൾ, അതിനെന്ന് കോളിൽ അല്ലെങ്കിലും കീറിപ്പോയിക്കുന്നു.

അനും എത്തൻതന്നെ അതു കോട്ട് ശ്രദ്ധീകരണാജ്ഞാ പ്രിക്കാരൻന്റെ ഷാപ്പിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. മിസ്സ് ഗാരോധിയിൻറെ സന്ദർഭത്തിനോ കരാഴുമാറുമെയുള്ളൂ. അവൻ വർഷംമുമ്പും, കഴിയുന്നതും പുൽസ്യമിതിയിൽ അതവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണോ. തന്റെ വിലയേറിയ സമാനത്തിനുംവേണ്ടേണ്ടിവന്ന കുഴ്ചപ്പാട് അവരറി എത്താലോ?.....

എന്തോ, മിസ്സ് ഗാരോധി അതാണിത്തില്ല. അവൻ ഒരു വരവിന്നും തലേന്നാം, അതു രോമക്കോട്ട് കൈവിയാനന്നാക്കി ശ്രദ്ധീകരണക്കാരൻ അവിടെ എത്തുകൂട്ടു. അതു കൊണ്ടുവന്നതിനും തലേഖിവസം ചില്ലിനെ, രണ്ട് മെരൽ അക്കലെയുള്ള പട്ടിവജ്ഞത്തുസ്ഥാപനത്തിൽകൊണ്ടുവിട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇന്നി എന്തു ദയപ്പെടുന്നും? അതു പ്രധാനസന്ദർഭത്തിനോ—കുസിസ് മസിനോക്കാളിയിക്കും വൃഥതേരുക്കമായ കരക്ക്രമങ്ങൾ വേണ്ടിയി

കന്ന ആ സദർന്നത്തിനോ—എല്ലാം തയ്യാറുചെയ്തുകഴിഞ്ഞേ.

എല്ലാവക്കം സുവം തോന്തി, ചില്ലു് കഴിയ്തു മരാറ്റില്ലാവക്കം. അവൻ പട്ടിവളർത്തുക്കണ്ണാവനത്തെ അരങ്ങേഴശരം വെറുത്തിരുന്നു. അവിടെ ധാക്കേണ്ടിവയ്ക്കന്ന രണ്ടായ്ക്കുള്ളം, വീട്ടിൽ പോകാൻളൂടെ കൊടിയമോഹം അവനു തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നു.

*

*

*

*

തന്റെ ഇപ്പോനിഷ്ടങ്ങളിൽ ഉദ്ഘാഗത്തെ—അല്ലോ, ജീവനെപ്പോലും, അതുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷമതയോ ഫോ, ഗവൺമെന്റോ, വലിയോ് മാത്രാം—അതു—റാഡിോ സദർഖണ്ണവോം, അദ്ദേഹത്തിനോ—അവക്കെതവമായ ഒക്കെമെല്ലാനാഡിക്കു ലഭിക്കുമ്പോ. അതുരം ഒക്കെമെല്ലാ മിസ്സു് ജീവനർവ്വഗാരാധിനി കിട്ടുകയുണ്ടായി, ഗ്രേക്കുടംബത്തിൽനിന്നോ അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ. എത്തെല്ലും, ധാര്ജ്ജം, മുത്ത കണ്ണത്തുങ്ങളിൽവരും, നിസ്സീമമായ സ്വന്തതവചനങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു. പങ്കു അതിൽക്കാക്കപിടിത്തവും, ധിരണ്ണായ നമഃ ജവിക്കൽ ഭാവവും കലരാതിരുന്നില്ല. കൊച്ചുജീവനർവ്വജ്ഞമാത്രം, സേവതുള്ളതു ഇപ്പോൾ മായിരുന്നു. നാഭവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള കാത്തു! അവർ വെറുത്തിരുന്നു, തന്റെ വലിയമായി തന്നീൽ ചൊരിയാറുള്ള ഓമനിക്കലും ശിക്ഷണവും കലാം താലോലങ്ങളും. തന്നെയല്ല, ആ അമ്മായി തന്നു ചുംബിക്കുന്നും പ്രഥമായി പ്രത്യുഷപ്പെടാറുള്ള, ശവകട്ടിരസ്സുംഭാവമവും പൊതിച്ച നില്ക്കുന്നതുമായ അവക്കു

ടെ വലിയ ദന്തനിര അവക്കു വളരെയധികം ദേഹപ്പെട്ട് തനിഷ്ഠമിരഞ്ഞ.

താൻ അർധമിക്കുന്നതുമാത്രമേ തന്നീക്കു ലഭിക്കുന്നഉള്ള എന്ന മട്ടിൽ, പക്ഷമായ പ്രസാദഭാവപും മിസ്സ് ശാരോധ് അവക്കു സ്വന്തത്തെ സ്വന്തമായ സ്വന്തികരിച്ചു. തന്റെ അതിമേയങ്ങടെ മാനസികമായ കമ്പിടലുകൾക്കും ഉന്ന തമായ കൂപാഭാവംമുഖേന അവർ മറുപടി നഷ്ടി. എതെ ലിനേം ഗ്രഹരണരീതിയെ അവർ കരാം പറഞ്ഞു. പാളിനേരു ജോലിയെപ്പുറിയും, എത്ര ശതമാനം സന്ധാരിക്കുന്ന എന്നതിനെക്കുറിച്ചും, അസുവകരമായ ചോദ്യം ഒപ്പം അദ്ദേഹത്തിനേരു നേരെ എറിഞ്ഞു. ഒഴിപ്പും തള്ളിച്ചുയും കാട്ടിയ മുത്തു കുട്ടിക്കളു നിലയ്ക്കിത്തി. പിടിക്കാട്ടകാതിരുന്ന ജിനേർവയോട്, തെന്തമഹിന്തയും, മനമാൻപണ്ടാരകമാണും കലത്തിയാണും അവൻ സംഭാഷണം ചെയ്തു.

മിസ്സ് ശാരോധ് വന്ന ദിവസം രാത്രി, ഗ്രൂപ്പിംഗ് കാർ പതിവിപ്പാത്തവിധിയാം'ആധിക്യംവരമായി ഒരു വലിയ വിക്കു കഴിച്ചു. അതിമിക്കളു വിശേഷത്താട്ടാണും തിരഞ്ഞെടുത്തതിരുന്നതും. ഡോ'വേക്ടംഗ്രാവും അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. സമ്ഭാധത്തിൽ റൈവയും വിലയും കുറത്തെങ്കിനെയും ഗ്രൂപ്പിംഗ് കാർ പാഠ്പീക്കുപ്പോൾ ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

അറുവത്തിരണ്ട് വർഷത്തിനാറും, ഒരു പ്രശ്നവും പാഠ്പീക്കുമ്പൂളിൽവെച്ചു പഠിച്ചു അലക്കാരപരമായ ശമ-

നമരകരിച്ച മിസ്സ് ഗാരോഡ് സഖ്താരമുറിയിൽ പ്രദേശിച്ച. തന്റെ മിന്നൻ കൂത്ത വെൽവെറ്റുംഗുപ്പിൽ, കട്ടംവണ്ണങ്ങളും ചിലന്തിവല തുല്യമായ പഴയ രേത അവർ അഭ്യന്തരിക്കുന്നു. ഗാരോഡ്‌കട്ടംവണ്ണവകയായ ആരംഭം മിതമായും, എന്നാൽ മലപ്രദമായ രീതിയിലും ധരിച്ചിരുന്ന അവർ. തന്റെ അഭിമാനം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന, സൃതിക്കപ്പെടാൻ താൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന, കേശം അതിസമുദ്ദേശം ഭംഗിയേറിയതും ഹീമത്രപ്പും നന്ദിയുള്ളതും അവക്കുടെ സംസ്കരിപ്പും, തൊല്പിനു തുല്യമായ മുഖത്തിനും അതു മക്കടംചാത്തുകരണ ചെയ്തു.

മധ്യകാലങ്ങളിലെ ഒരു പ്രഭേദത്തുല്യമാണ്, ഈ പതാംഗ്രഹാബ്ദത്തിലെ അതിമിക്രമികൾക്കിട്ടും അവർ നടന്നതും. മറാതിമിക്രമം ഗ്രാമീണരാജാന്മാരും തൊന്ത്രിപ്പോകം, അവക്കായി താരതമ്യപ്പെട്ടത്തിനോക്കിയാൽ. ദേവാദിവേ കട്ടംവക്കാരിൽപ്പോലും തന്റെ ശ്രദ്ധയെല്ലാം റിയൈഴ്സ് ഒരു ബോധം അവക്കും ജനിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചു.

സദ്യ വിജയത്തിൽ കലാശിച്ചു—വരിപ്പുംന്നമായ വിജയത്തിൽ. അതു കഴിതെന്തും, സഖ്താരമുറിയിൽ സുരിക്കിക്കുന്ന അടഞ്ഞു പുരുഷന്മാർ വന്ന ചേന്ന. അഭ്യന്തരം, താൻ ഇപ്പോൾ കഴിച്ച ക്ഷേണം അച്ചിച്ചതുവോലെ, രാത്രിയും അച്ചിക്കുന്ന രീതിയിൽ കഴിച്ചുള്ളട്ടവാൻ നിന്മയിച്ചും, മിസ്സ് ഗാരോഡ് ഒരു ചാരക്ക്രമം അനുസരിച്ച ചാരിക്കിക്കുകയായിരുന്നു. അവരെ ചുററി സേവകന്മാരും നിന്നും അണ്ണ.

എത്രയെല്ലാം സംസ്കരിപ്പും, മനോഹരവുമായ ഒരു രംഗം! ഇതിൽനിന്നും; ഒരു പട്ടിവളർത്തുസ്ഥാപനത്തി

കന്റെ ഗ്രാമ്യതയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുന്നതു് — ഒരു നീമിഷനേര തേതയ്ക്കേപ്പോലും തിരിച്ചുന്നതു് — ഓഗറിയപ്പേന്നു് അവൻ അറിയാതിങ്ങനീല്ല. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാം? അതപ്പോതെ ശത്രുവരമില്ലായിരുന്നു.

* * * *

അതു വേന്തതിൽനിന്നു രണ്ടു മെത്ത അക്കലവയുള്ള പട്ടിവളർത്തുസ്ഥാപനത്തിനോടു ഒരു മുലയിൽ ചില്ലു് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു കിടക്കുകയാണു്. ഭിമമിനോടുള്ളടി പതി വായി നടത്തിയിരുന്ന സാധാരണക്കാളികളിൽക്കൊരുപ്പുള്ള ചിന്തയിൽ മുഴക്കി, അഞ്ചുനേര രസാധിക്കയാണു്. ദിവസം രണ്ടായി അവൻ അതു നാന്ദ്രമായ സമലത്തു വന്നിട്ടു്: രണ്ടു മുഖപ്പുറമ്പിച്ചുനേരും രണ്ടാഴ്ച അവിടെ താമസിക്കുന്നീ വരുമ്പെന്നു് അവരുടീൽക്കാണു് അവൻ അതു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

അവൻ ഒരു നെടുവിട്ടിട്ടു്. കന്ന മയ്യാൻ സന്ന ബലനാക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അതു മറിച്ചുടെ വാതിൽ തുറക്കുന്നു. വേലക്കാരൻ, രാത്രിക്കേൾ, കൊണ്ടുവരകയാണു്. വീടിലേയ്ക്കു ചോക്കാനുള്ള അതിമോധം തത്സമയം അവനെ ശക്തിപ്പെട്ടും പിടിച്ചുള്ളടി. അഞ്ചുനേര അതു സമലമാക്കാൻ അവൻ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തു.

കുറച്ചുടും! അല്ലെന്നുന്ന കവച്ചുവെച്ചിരുന്ന വേല കാരൻറു കാലുകൾക്കിടയില്ലെന്ന വാത്തു്, അവൻ സപ്പും തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന വാതിലിനു വെളിയിൽ ചൂടി.

മൺതുകട്ട നിഃബന്ധ രോധിപ്പുടെ അവൻ കാട്ടിത്തുട സ്ത്രീ, ക്ലാറ്റ് പിടിച്ചുപ്പോലെ. അഞ്ചുനേര രണ്ടു ചെഡൽ കു

ചത്തുള്ള തന്റെ വീടിലേയ്ക്ക് പാശകയായി. ഭട്ടവിൽ, അസാധാരണമായ വേഗത്തിൽ അവിടെ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു.

അക്കത്തു കടക്കാൻമുള്ള മാർമ്മാരാത്രെകാണ്ട് വീടിൽ നെ കൊ വടക്കാൻമുള്ള. നിലയറയുടെ ഒരു ജിനല്ലൂളി തള്ളി തന്ത്രം, അതിനേരു കീഴിൽ തുടക്കിയിരുന്ന കല്ലരിയിലേയ്ക്കും ഒരു ചാട്ടം! ഇതിൽനിന്നും ഉരുണ്ട നിലത്തു വീണിക്കും, നിലയറയുടെ പട്ടികപ്പു കോറി മേലോട്ടു കത്തിക്കുകയായി. മുകളിൽ എത്തിയ ക്ഷിണം, അരുള്ളാദിസ്ത്രിയാൽ ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അക്കലെയുള്ള സല്ലാരമ്പരിയിലേയ്ക്കും ദിച്ചേന.

മനഷ്യസ്ത്രിയത്തെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ജീവിയായിരുന്ന ചീലിനും.

അവൻ ആരക്കെടുയും കണ്ണിൽ പെട്ടില്ല. സല്ലാരമ്പരി ക്ഷം ലൈബ്രറിമുരിക്കമെടുയ്ക്കുള്ള വാതില്ലെങ്കിൽ അവൻ എത്തി. തനിക്ക് പരാഞ്ഞുവുമായി കിടന്നിരുന്ന ഒരു ചായ കസേരയുടെ ചാരിനു മീതെ, ഹിമത്രല്ലും വെള്ളത്തെ ഫർരോമം ഉണ്ടായിരുന്നതും അവനേരു ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷിച്ചിട്ടും നിശ്ചയമായും, അതു തന്റെ പ്രിയക്കരമായ വെള്ളത്തെ ഫർരോമക്കൊടുത്തെന്നു! കുറക്കത്തിക്കും അതിനെ പിടിച്ചടി, മനഷ്യരാഥം വിലക്കുന്നതിനുമുമ്പും അതുംകൊണ്ട് ഒരുപാലത്തു പോകണും!

ഇസ്തുവിൽ സബ്രിസ്ക്രൈഡെ ക്ഷേമാനേപ്പണ്ണേച്ചാട്ടു, തത്തിനെത്തരമായി അപ്പേരും മിസ്സും ഗാരോഡും പറയ്ക്കുന്നു:—“അരതേ, എനിക്കു കരെ ക്ഷീണിമണ്ട്. എന്നാൻ

വിശ്വരീകരിക്കുന്ന എന്നാലും റീഞ്ചർ പരിഞ്ഞതിന്റെ അത്മം?"

അതിയായ ഗൗരവംകലൻ ഉപചാരഭാവപുറ്റം സബ്രിസ്റ്റി പറയുന്നു: "അതല്ല, കങ്ങന്മ്പാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹ താൻ വിച്ചാരിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളും കണ്ണാൽ മുടക്കമാത്തിനാടയിലൂടെ തിളങ്ങുന്ന ഒരു നക്ഷത്രംപോലെ തോന്നും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് കൂടിനുജോധിയിരിക്കാമെന്നുണ്ട്" താൻ പറയാൻ ഭാവിച്ചുതും. താൻ....."

കൈ നിലവിലും! സബ്രിസ്റ്റിജുടെ സംഭാഷണം തടസ്സപ്പെട്ടു. ചാക്കണ്ണേരയുടെ പിന്നിൽനിന്നും എത്രൊക്കെതരം ഇതു, അവയുടെ നേരും പാതയുചെന്നിരിക്കുന്നു. വെളിച്ചത്തിന്റെ വട്ടത്തിനാകത്തെത്തിയപ്പോൾ, അതും അതിവേഗം കാട്ടുന്ന കൈചുപറ്റപ്പട്ടിയാണെന്നും അവക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു.

കൈ നിമിഷത്തിന്റെ ഇരുപതിലോരംഡം സമയം പോലും, ചില്ലും ചാക്കണ്ണേരയും പിന്നിൽ നിന്നും. മിസ്സും ഇബ്രാഹിം ശാരോധിന്റെ, പൊകിബിടത്തിയിട്ടിരുന്ന റാച്ച തലമട്ടി, വായിൽ കൊള്ളിപ്പിടുത്തിയിട്ടിരുന്ന വേണ്ട സമയംമാത്രമേ നിന്നും. ശക്തി ഫേറിയ കൈ വലി വലിച്ചിട്ടും അവൻ മാളിക്കുണ്ടാരോടും. അപ്പോൾ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വെള്ള എർമ്മെൻ രോമക്കോട്ട് വഹിച്ചുകൊണ്ട് പോകയാണെന്നും അവൻ അഭിമാനപുറ്റം വിച്ചാരിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അതും ആ കോട്ടായിരുന്നോ? അද്ദും, അതുള്ളതുകരമായ കലാക്കുശല്യമുഖക്കും

ണ്ടിങ്ങൻ, മരംപ്പുട്ടിയാണെന്ന വിശ്വസിപ്പിക്കുന്ന, ഒരു കൂത്രിമക്കുണ്ടോ!

നിലവിൽപ്പിച്ചതും, മിസ്സ് ജിനൈവ് ഗാഡോഡായിരുന്നു. മിക്കവാറും കഷണിയായിക്കഴിഞ്ഞതിങ്ങൻ തന്റെ ശീരസ്സിൽ കൈ വെച്ചുകൊണ്ടും അവർ ആതു മറിയിൽക്കൊണ്ടു ചുറ്റേണ്ടോടും ചുറ്റാടി.

III

ആ കാളിരാത്രിയുടെ അന്തിമധാഹനത്തിൽ തന്ത്രജ്ഞനും ശയനമുറിയിൽവെച്ചും എത്തുങ്കു, അത്രുള്ളവരത്തുനാഡായ ഭർത്താവിശ്വനാട് പാഠത്തു: “അതു പട്ടിയാണതു്”—കുശിന്ത രണ്ടു വംശമായി നിംബൻ മംഗളത്തു കൊണ്ടുകൂട്ടായാണെന്ന പാഠത്തുകൊണ്ടിങ്ങനു പട്ടി!

ഈ കമയുടെ അഭിയിൽ സൃച്ചിപ്പിച്ചിരുന്നതുവോ ബേബി, ഇതിനു മുമ്പടിയോന്നും അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയില്ല. കൂടുതൽ വല്ലതും പാഠാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞത്തുമില്ല. ആ സംഭവത്തിന്റെ ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നു് ആ ദിവതിക്കും നല്ലവള്ളം അരിയുകയും ചെയ്യാമായി അനുഭവിക്കുന്നു.

അതേ, കാഞ്ഞംപെഡ്ലൂം വശമായി—അല്ലെങ്കിലും അതിവശമായി. ഇന്ത്രാട്ടത്തിനു മുമ്പിൽവെച്ചു മാനുഡായ മിസ്സ് ഗാഡോഡായിന്റെ കഷണിമണ്ഡ പ്രത്യേകപ്പെട്ടതി. അതു ചെയ്യേതോ, ഒരു പട്ടിയും. അവർ മരാല്ലൂ ജീവിക്കേണ്ടാളുമായികും ദയപ്പെട്ടുകയും ചെറുക്കു

കയും ചെജ്ഞനാ പട്ടി! ‘മഹാ ഉപദേശി’ എന്ന ഇരട്ടപ്പോൾ
ന ചില്ലു് അമാത്യ്ത്വത്തിൽ അധിനായിങ്ങനൊന്നാണ്.

* * * *

ജനവരിമാസത്തിലെ അ പ്രഭാതം, ഉന്നേഷണിയക
മാംവണ്ണം അവിഭിംഗിച്ച. എന്നാൽ, പ്രഭാതഭക്ഷണത്തി
ന ക്രൂരിയിങ്ങനു ശ്രൂക്കടംവക്കാക്കം അബനാവോലും ഉന്നേ
ഷം കണ്ണില്ലു. അവൻ മുകരായിരുന്നു.

ലഘുചായി കന്നറങ്ങാൻ ചില്ലു് തുള്ളിച്ചാടിക്കുള്ളി
ചു ശയനസ്ഥലങ്ങളും പോക്കിയായിരുന്നു, ക്കുണ്ണമുറി
യും തോട്ടത്തിലുള്ള റംങ്ങാൻമുള്ള അതിന്റെ വിന്നവാ
തിൽപ്പുടികളിലും കടന്നു.

ഈ കാഴ്ച എത്തെലിനെ കോപാസ്യയാക്കി. കട്ടിക
ഞാട്ടം അവിടെനിന്നു പോകാൻ അവസ്ഥ കുക്കശമായി
അതുംതാചാച്ച. അനന്തരം തെന്താവിന്റെ നേരെ തിരി
തന്ത്രു് അവസ്ഥ പറഞ്ഞു:

“പാർശ്വേ! ഒരു കാഞ്ചം നിങ്ങൾ ചെയ്യണം. ഈ
പ്രോപ്പാർശവാനു ചെയ്യണം. നിങ്ങളിടെ നായാട്ടോക്കെ
ടുത്തുകൊണ്ടു വരു. ദയകരനായ അ മഹാ ഉപദേശിയെ
വെടിവെച്ച കൊല്ലു. ഉടൻ വേണം.

“ഒരുഡു് വെക്കടംവക്കാരെ തുട്ടാക്കേണ്ണെ. അവരെപ്പു
റാറി ചിന്തിക്കാനുള്ള കാലം കഴിഞ്ഞുവോയി. ജിനിവു
അമ്മായിച്ചുടെ മനസ്സലിയിക്കാൻ നാമിതു നടത്തിയെ
കൂട്ടു. അവരെ അത്രയധികം അക്കുവവച്ചാരുമാക്കിയ
അ നണ്ണിച്ച ഇന്തുവിനെക്കാനു് അ അവപമാനം കഴിഞ്ഞ
നാട്ടേണ്ണും പരിമരിക്കാൻ നാം ശ്രമിച്ചേനു് അവരും

റയക്കേ! ഈ കരാ മാർഗ്ഗമെ ശൈഖിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഇതും ഫലിക്കുമോ എന്ന വണ്ണിച്ചുപറയാൻ വയ്ക്കാം. തൊൻ പരഞ്ഞത്തുപോലെ ചെങ്ങു!”

ഇഴയുന്ന പാദങ്ങളോടെ, വിചിത്രമായ കൈ അരം പ്ലോട, പാർശ നടന്ന, തന്റെ നായാട്ടസാധനങ്ങളുള്ള പെട്ടി ചെച്ചിക്കുന്ന മച്ചിന്തപുരമുറിയിലേയ്ക്ക്. വളരെ സാ വധാനമാണ് അദ്ദേഹം അരങ്ങാട്ട പോയതും.

പുതെൽ, ജാലകത്തിലുടെ വെള്ളിക്ക ഭോക്കി. തോ ട്രത്തിൽ കണ്ണ എന്തോ കൈ ചെള്ളിത്ത സാധനം, അവളും ടെ ശ്രദ്ധായ ആക്കിച്ചു. അവിടെ മത്തുവീണകിട നീങ്ങന്ന ഉദ്ഘാനപാതകച്ചിലുടെ മിസ്സ് ജിനേവ ശാരോ ഡം നടക്കാം. അവർ പഴയപടി കുറുമകേണ്ണം ധരിച്ചി കുണ്ട്. കൈ കാരണവശാലും ഉപേക്ഷിക്കാത്ത, പ്രഭാതജ ക്ഷണാനന്തരമുള്ള ലാത്തൽ, പടിയുള്ളനീ അവർ നട ത്രകയായിരുന്നു.

ആ കാഴ്ച എത്തെലിനു ഉണ്ടാവതിയാക്കിച്ചുമാച്ചു. കൈ വേലക്കാരിയെ വിച്ചിച്ചു്, കൊച്ചുജിനേവയുടെ എൻ മെൻ രോമക്കാട്ട മുകളിൽനിന്നു് എടുത്തുകൊണ്ടുവരാൻ അവർമാ ആജത്തൊപിച്ചു. തൃടന്നു്, കൊച്ചുജിനേവ യെ വിളിക്കുകയും.

എത്തൽ പെട്ടെന്നു് കൈ ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചു. മററബ്ദാവരേയുംകാളികം മിസ്സ് ശാരോഡു് കൊച്ചുജി നെവ്യെ സ്നേഹിച്ചിക്കുന്നല്ലോ. സമ്മാനക്കാട്ട ധരിപ്പിച്ചു് ആ കണ്ണതിനെ അവക്കു സമീപം പരഞ്ഞയച്ചാൽ, അപമാനിതയായ അതിമീയമായി തന്നിക്ക നടത്തേണ്ട

തായുള്ള അലിനുവസംഭാഷണത്തിന്റെ അസുവം അതു കരു ശമിപ്പിക്കാൻ സഹായിച്ചേണ്ടും.

സംഘര്ഷവും അതു കണ്ണും അവിടെ വന്നു. എത്തെങ്കിൽ ചാരണ്ണു:—“ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കും, കാമനേ! കഴി വരും വേഗം തോട്ടത്തിലേജ്ഞാട്ടിപ്പോണും. ജിനെറവ് അമ്മായി ഉണ്ടവിടെ. കാടി അവക്കട അടക്കയ്ക്കുചേരുന്നും ഉമ്മവെജ്ഞാൻ മുവം കാണിച്ചുകൊട്ടണും. എന്നിട്ടും, ‘മൂസ’മോർണ്ണിങ്ങും, പ്രിയപ്പെട്ട മത്തൃക്കും! എന്ന പറയുന്നും. പിന്നിട്ടും, ‘മത്തൃക്കും തന്മ ഭംഗിയുള്ള പുത്രൻ കോട്ട നോക്കുന്നും’ എന്ന പറയുന്നും. പിന്നിട്ടും.....”

ജിനെറവ് ഇടങ്ങു കേരി ചാരണ്ണു:—“എനിക്കവരെ ഉമ്മവെജ്ഞാനിച്ചുമില്ല. അവക്കട പണ്ടും എത്ര വലുതും! എല്ലപ്പോലും പണ്ടുകർണ്ണ!”

ഒന്തുമായ അധികാരാസ്ഥാനത്തിൽ എത്തെങ്കിൽ അവ കൂടുതൽ വാക്കകൾ തട്ടെന്നു:—“ഞാൻ പറയുംപോലെ ചൊളും! പോ, ഇപ്പോൾ തന്നെന്ന വേഗം!”

എത്തെങ്കിൽ സാധാരണയായി തന്റെ സന്താനങ്ങൾ ഒളാട്ടും ഇന്ത്യൻ സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടും അവർ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞു: പോയാൽ അതിനു ലംബിക്കാതിരിക്കുന്നതാണും നല്പുതെന്നും അവക്കല്പാവേക്ഷമരിയാമായിരുന്നു.

മാതാവു കേൾക്കാത്ത രീതിയിൽ കിണ്ണണ്ണിക്കൊണ്ടും, തന്റെ വലിയ നീലലോഹിതനയങ്ങളിൽ കണ്ണിക്കുന്നും, കൊച്ചുജിനെറവ് നടന്നു; ഉയൻ പുരം തിന്നുന്നയിലേജ്ഞു നടന്നു. അതിന്റെ വക്കിനെ സമീചിച്ചുപുയ്യുള്ളു, അവർ കിണ്ണക്കത്താട പറഞ്ഞു:—

“ഹ്യുമോർണിങ്, പ്രീയപ്പെട്ട മത്തള്ളീ! നോക്കുണം, എൻ്റെ കോട്ട നോക്കുണം—മത്തള്ളീ!”

ആ നിമിഷം എന്റെ കനാം, എത്തെലിൻ്റെ ഓരോ യത്തെ പിടിച്ചടി. അതിനെ അവർ വലിച്ച പറിച്ച ടത്തുകളെത്തു. ഇന്നത്കട്ടെൻ്റെ പിന്നിൽനിന്നാം, മനസ്സിലും ധ്യാമനണ്ണുംടെ ആ കണ്ണതു മന്ദോട്ട പോകുന്നതു് അവർ നോക്കിനില്ലെങ്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവർ, പുരാതിന്നുയുടെ വകിലേണ്ണുണ്ടാം, അതിന്റെ ഒരു വരുത്തുള്ള ഇട്ടണിയ പട്ടികളുടെ നേക്സ്ട്, നടക്കുന്നതെന്നു് എത്തെങ്കിലും.

ആ വകിൽ ചേത്തുപിടിപ്പിച്ചിരുന്ന പോക്കംകര തു കമ്പിവേലി അവിടെയില്ലായിരുന്നു. മിസ്സ് ശാരോധി എൻ്റെ വരവിനെന്നുംബുദ്ധിച്ചു് അതു നന്നാക്കി ചായ മിടാൻ കൊടുത്തയച്ചു് ഇന്നിട്ടു് ഇതുവരെ തീരിച്ചകിട്ടിയിരുന്നില്ല. അസ്യായായി മനോട്ട് പോകുന്ന ആ കണ്ണത്തിനാം, മണ്ണതുകട്ടയും പുള്ളികളും നിറഞ്ഞതിനു തോട്ടത്തിലെ ഏഴടി താഴുള്ള ഉറച്ച തരജ്ജമിടയിൽ, ധാതോനാം തന്നെ മായിട്ടില്ലായിരുന്നു.

എത്തെങ്കിൽ, പിന്നവാതില്ലോളജീ കതിച്ചു. പാർ, നായാട്ടോക്കമായി മുകളിലെ കോൺഗ്രസ്റ്റി പത്രക്കായിരുന്നുവെന്ന ശ്രദ്ധം, ഉപദേശാധികാരിമനസ്സിലുംടെ അവർക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. അവർ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടികീഴിൽ, തോട്ടത്തിൽ നിന്നിരുന്ന മിസ്സ് ശാരോധി, ജീനനർവ്വയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട മേലോട്ട് നോക്കി.

ആ കണ്ണത്തിനോട് പിന്നോട്ട് പോകാൻ പിളിച്ചുവ രഞ്ഞുകൊണ്ടു് മിസ്സ് ശാരോധി, തന്റെ പുലശരീരത്തി

നു കഴിയുന്നിടത്തോളം വേഗം മുന്നോട്ട് ചെന്ന. കല്പവോലെ ഉച്ച തരയിൽ വീണാം അതു കണ്ണു് അവചുത്യു മുച്ചിക്കുന്നതിന്മുമ്പു് അവബൈളു പിടിക്കുന്നും. ഇതുദേശിച്ചും സാം പുലി മുന്നോട്ടോടിയതും.

മുറുക്കിപ്പോയിരുന്ന പീഠവാതിലിനെന്റെ കൊച്ചുത്തെടുക്കാൻ സംഭവമുണ്ടും എത്തെങ്കിൽ ശ്രമിച്ചു. അതു അവകടത്തെ തട്ടയുണ്ടാം. സമയത്തിനു് അവകടസ്ഥലത്തു് എത്തിച്ചേരുവാൻ എത്തെല്ലിനും, മീസ്സു് ഗാരോധിനും കൂപ്പോലെ മുരംകൊണ്ടും തടസ്സംബന്ധിക്കാണ്ടും സാധ്യിക്കുമായിരുന്നീല്ല.

അപ്പോൾ ഒരു ജന്മ, അതു കീടനിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വായുവേഗം പാതയു്, അതു തിണ്ണുജുടെ പടികൾകുടുംബം കേരിപ്പോയി. ചിപ്പായിരുന്ന അതും. കൊച്ചുജിനെന്റെ മാരകമായ അവകടത്തിൽ പെടാൻപോക്കുന്നതും അവന്നിനേതില്ല. അരിഞ്ഞതിക്കെന്നകിൽത്തെന്നും, അവബൈളു രക്ഷിക്കുവാൻ ക്രമവൃച്ഛകയുമില്ലായിരുന്നു.

ഇനെനർവ്വയെ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നീല്ല. അവനെ പിടിച്ചും അവപം തെക്കും; അവൻ ചെവിക്കു പിടിച്ചു വലിക്കിം; വായിൽ ചരലുകൾ എടുത്തുവെള്ളും—ഈങ്ങനെ ചലപ്പോഴം ചെള്ളിച്ചുണ്ടു്. വിവേകമില്ലാത്ത കാഞ്ഞാണാണ്ടു എന്ന കരതി, ഇതെല്ലാം അവൻ സഹിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നിടത്തോളം അവബൈളു ഒഴിത്താണും അവൻ പോയിരുന്നതും!

താൻ അരാധിച്ചിരുന്നു, തനിക്കു വലപ്പോഴം നഷ്ടമായിപ്പോയിരുന്നു, തനെന്റെ വക എൻ്റെമെൻ രോഹക്കോട്ടു

യറിക്കവാൻ ആ ക്രത്തു ദെയൽപ്പേട്ടതു കണ്ണയുടനെ, അവൻറെ കണ്ണ് കന്ന് ഇടങ്ങി. തലേകിവസം രാത്രി, കണ്ണമന്തളിപ്പിക്കുന്ന വിളക്കകളിടെ പ്രകാശനിമിത്തം പറംപ്പോയ തെററിലുണ്ടായപ്പുണ്ടോ എന്ന പ്രാപ്തുകളുണ്ടോ എന്നിരിക്കുന്നതും. തന്റെ കോട്ടത്തെന്ന; സംഗ്രഹമില്ല. അതാകട്ടെ, താൻ വളരെ വെറുക്കുന്ന ആ കൊച്ചുപെണ്ണ യറിക്കകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു!

അവൻ പടികളിൽ പാതെത്തുകയറി; ജിനെർവയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കും കാട്ടി.

ആ ക്രത്തിനെന്നും, തടിച്ച അടിവശമുള്ള ചെങ്കുളിലെബാനും അപ്പോൾ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ പതിച്ചിരുന്നു.

വെട്ടുനും, ഏറ്റവെളുത്തു രോമക്കോട്ടെനെന്ന പിൻഡാ ഗത്തു പിടിച്ചും ആരോ അവളെ ഉഞ്ഞക്കോട്ടെ വലിച്ചു. ഏ നീബും ബാലൻസും തെററിപ്പോയിരുന്നതിനാൽ അവൻ കു തോട്ടത്തിൽ ചെന്നവീഴാതെ ഗത്യൂതരമില്ലെന്ന വാനിയുണ്ടു്.

ചീലും, ഉസാധിച്ചും ബലവാനമായിരുന്നുകും, കനം കരണ്ടു കു ചെറുജിത്തുവല്ലോ? എത്ര ക്ഷേരിച്ചു പ്രയതിച്ചു വലിച്ചിട്ടും, അവൻം ആ ക്രത്തിനെന്നും മുന്നോട്ടു ഇള്ള പോക്കു തടയാൻ കഴിത്തില്ലു. അവനെന്നു നവദേശം കു കാലുക്കിലും, പുറംതിന്നുണ്ടായിൽ പാകിയിരുന്ന വലകകളിൽ എങ്ങിനെ ഉംച്ച പിടിക്കിട്ടും! അവനും അവളുമാനിച്ചും, മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും ചാഞ്ചാടകയായിരുന്നു.

കു ശതാബ്ദീത്തോളം കാലം അവരിക്കുവരും അരുദു ചാഞ്ചാടിക്കോണ്ടിരുന്നതായി, താഴേ നിന്നായുണ്ടും ശാരാധിനു തോന്നാി.

അരപ്പോഴേങ്കും, എത്തെൽ അവളുടെ സമീപമെന്തും കഴിഞ്ഞേ.

ചില്ലിൻ്റെ നബം തിന്റെയുടെ വക്ഷവരെ എത്താൻ വോക്കനും. ജിനെർവയാക്കട്ടെ, കഴിയിലേണ്ണു വളരെയധികം ചായുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എത്തെൽ മുന്നോട്ട് ചാട്ടി. അതു വെള്ളക്കൊട്ടിനും കോളറിൽ അവപാക്കി പിടിക്കിട്ടി. അവപാ ബലത്തിൽ അതിന്തു പിറക്കോട്ട് വലിച്ചു.

അതു ഇട്ടുണ്ടിയ പടവുകളിലുടെ മിസ്സ് ശാരോധ് ബബ്ലുപ്പുട്ട് മേലോട്ട് കേരുകയായിരുന്നു. സാധാരണയിൽ നിന്നു വാടേ ഭിന്നമായ സ്വന്തത്തിൽ അവപാ അപ്പോൾ ഉരക്കെ പിറുവിറ്റതുകൊണ്ടിരുന്നു.

“അവപാ മരിച്ചില്ലപ്പോ, മരിച്ചില്ലപ്പോ! ഇവൻ രക്ഷപ്പെട്ടത്തി അവക്കു—യീരുന്നു വീരുന്നമായ ഇവൻ! ഈ വനഭാഗങ്ങളില്ലെങ്കിൽ”

അവപാ കന്ന വിരച്ചു.

പിന്നോയും അതേ സ്വന്തത്തിൽ അതു പുലു തുടന്നു: “ഈ ഞാൻ, പട്ടികക്കു ചെറുത്തിരുന്നു. ദിശയും കയടിയുമാണു” ഞാൻ! ഈ മുഗ്ഗങ്ങളുടെ വീരകൃത്യങ്ങളുംപുറി ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ള കമകക്കുപ്പും വാസ്തവംതന്നെയെന്നും, ഇപ്പോൾ ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതു കമകക്കു അതു ക്ഷേപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മഹാ! ഇവൻ ഒരു അത്ഭുതജാഗ്രത തന്നു! ഞാൻ.....”

അതു സമയം പാർശ്വ അവിടെ തോകമേന്തി പ്രജവാനിച്ചു. എത്തെൽ, ജിനെർവയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു

കൊണ്ടു നിലത്തിരിക്കുന്നു. അമ്മായി, പതിവില്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു കയറിവയൻ. ചീല്ലു്, ആ കണ്ണത്തിന്റെ കോട്ടിൽ കടിച്ചപിടിച്ചു കോപത്തോ എ വലിക്കുന്നു.

മില്ലു് ശാരോധി കോപാസയയിഡ്യുവിച്ചുകിടന്നു എന്നതു പ്രത്യുക്കം. അവരുടെ ഭർഗ്ഗമായ പ്രസംഗ ത്തിൽ, ‘പട്ടി’ എന്നായ വാക്കു മുഴങ്ങിയതു്, വാൻ അ ലബിച്ചു. അതിനാൽ, ആ കോപത്തിനു കാരണക്കാരൻ ചില്ലാബന്നു് അദ്ദേഹം ഉണ്മിക്കുകയും ചെയ്തു.

തലേന്ന രാത്രി അവരു അപമാനിച്ചതു വോരാ ഞതിട്ടു്, ഇപ്പോൾ അവരുടെ സമ്മാനമായ കോട്ടു് കടിച്ചവലിച്ചു കുറുന്നോ? ഇതു കണ്ടു് ആ മുലു കലികൊണ്ടു തിൽ അത്രയുള്ളടാനെന്നതിരിക്കുന്നു.

കൈ കായ്ക്കുന്ന ചെയ്താൽമാറുമേ അവരുടെ കോപാണി ശമിക്കുകയുള്ളൂ. അതിന്റെ കാരണക്കാരനെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുക! പണ്ടുകടിച്ചു ദീംഗ്രപാസംവിട്ടുകൊണ്ടു വാൻ ചില്ലിന്റെ തലയെ ലക്ഷ്യമാക്കി തോക്കുന്നീടി.

അത്രയുള്ളടക്കരം!

വാൻ തോക്കിന്റെ കാണ്ണി പിടിച്ചു വലിച്ചോ? ഇല്ലു്, മില്ലു് ശാരോധി തന്റെ വടികൊണ്ടു് കടി. തോക്കിന്റെ കഴൽ മേലോടു വോദാജി.

അവർ വടി നിലത്തിട്ടിട്ടു് ചില്ലിന്റെ മുവിൽ മുക്കുത്തി. അസ്ഥിമാറുമായ തന്റെ കരങ്ങപികൊണ്ടു് അവനെ പോകിയെട്ടത്തു മാറ്റുകമത്തുകയായി.

അവർ പിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “എന്ന ആദ്യം വെടിവെച്ചു കൊന്നാണിട്ടു് ഇവനെ കൊല്ലുക! കൈ മഹാവീരനാ

ണിവൻ. ഇവർക്കുവേണ്ടി ഇവൻ സ്വന്തം ജീവൻപോൾ പും പണ്ണയപ്പെട്ടത്തു! ഇതു ധീരമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ഇതുവരെ തൊൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇവൻ.....”

“ഹാ!” മഞ്ചയിലേപ്പാട്ടുട്ടി പാർശ ശ്വേച്ഛ.

പ്രോക്ഷര വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് മിസ്റ്റ് ഗാരോധി വീണ്ടും വിളിച്ചുവരാതെ: “ഇവൻ എൻ്റെ പട്ടിയാണോ! എൻ്റെ വകയാണോ! തൊൻ ഇവനെ എൻ്റെ ത്രിട കൊണ്ടപോകം. എൻ്റെ വരവുഴുവൻ ചെലവാക്കി വരുത്തും.”

“പ്രകേഷ, അമ്മായി, തൊന്നനാരികലും.....”

കൊണ്ടും യേജുക്കിക്കുന്ന സ്വന്തത്തിൽ അവർ പാളിനെ അറിയിക്കുകയായി: “പാർശ, ഇവനെ എന്നിക്കുന്നീ—നീ—നീയും എത്തലും — തന്നെ തീരു. നീങ്ങൾക്കിവണ്ണാട് എത്രയാികും ഇഷ്ടമണായിക്കുന്നാലും ശരി, ഇവനെ എന്നിക്കു തന്നെ മതിയാണു. ഇങ്ങനെ ചെള്ളാൽ നീ നൈപ്പാക്ക ഭാവിയിൽ മുണ്ടു കിട്ടുമെന്ന തൊന്നാണോ പറയുന്നതു. എത്ര മുണ്മാണ്ണനു ദാഖലപാട പിന്നീടേ അററിയാൻ കഴിയു. കരിക്കലും നീങ്ങളുടെ അടുല്പന്മായ തൃശുഗം മരക്കുന്നതല്ലെന്ന തൊൻ വാദ്യാനംചെയ്യുന്നു. എൻ്റെ മരണശേഷവും ഇവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുയാണെന്നുണ്ടിൽ, എൻ്റെ മരിയും സാധ്യനുണ്ടിൽ പലതിനോട്ടംത്തുട്ടി നീങ്ങൾക്കിവനെ തിരിച്ചുകിട്ടും. ഇതും ഒരു വാദ്യാനമായി കരതിക്കൊള്ളി, പാർശ. ഇവനെ എന്നിക്കു തരുമെന്നു പറയു, പാർശ, പറയു; നീങ്ങൾക്കുവേണ്ട പറയു! ഉം, പറയു!!”

അവരുടെ വിറയ്ക്കുന്നതും, എന്നാൽ മുക്കുളിയും ഒരു പാടിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടാൻ ചീസ്റ്റ് അനുഗ്രഹിക്കു

നാണായിരുന്നു. എന്നാലും, അവന്തു സഹിച്ച്. കാരണം, താൻബാക്കിക്കാണ്ടിരുന്ന ചലനങ്ങളിൽ കന്ന കൊണ്ട് തനിക്ക് ആ മനോധരമായ കുറുമകേശത്തിൽ പല്ലുത്തിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നായും ഉറച്ച ദെയ്തും. ആ എർമ്മെൻ രോമക്കാട്ട് കഴിഞ്ഞാൽ, ചില്ല് എറംവുമ ധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു മിസ്സ് ഗാരോധിൻ്റെ സ്ഥലം മായ കേശമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പല കളികളിലും കളിക്കാൻ അവൻ വല്ലുതെ കൊതിച്ചു.

അവൻ ഇതു പില്ലാലത്തു നടപ്പിൽവരുത്തുകതെന്ന ചെയ്തു.

(4)

നേരനോക്ക

ക്ഷുണ്ണ ബഹസം

[എന്നും വെൻസൻ, ഇത്യതാന്തരാജ്ഞക്കു
രിയാണോ; ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ചെറുകമാകാരീ. ഈ
വരുടെ ഒരു പ്രസിദ്ധിയാജ്ഞിച്ച ചെറുകമയാ
ക്കനോ, ‘ബുള്ളു തെററിയ പുത്രൻ?’ സൈക
ഡിം ഹാസ്യരസവും, പ്രക്രൃത്യാ വലുവിരോധി
യാണെന്നൊരു ചീലക്കും ധാരണയുണ്ട്. ‘നേര
നോക്കു’ ഇതിനെ വെള്ളവിളിക്കുന്നു. ‘ഹൻഡ്’
ആണോ ഇതിൽ കടക്കൊള്ളുന്നതു്.]

പുലർക്കാലത്തെ അനുനദിക്കമായ കൂളിമ്മ ഇഷ്ട് പ്രേട്ടിക്കന കൈ മരംചുന്നാണ് മിസ്സർ ഡാക്ടർ. തന്റെ ദാഹം, നേരം പുലരാൻ്റുടങ്ങേംപോൾ എഴുന്നേറ്റു പിജമാസ് മാറ്റാതെയും, ഷുശ്ര ധരിക്കാതെയും, കഴകിയിട്ടിന്നേങ്ങാ തെ കപ്പൽധക്കിൽ ലാത്തുന്നതു ഡാക്ടർക്കു കൈ വരി വായിബ്രഹ്മവിച്ചിക്കനു.

അന്നാക്കട്ട ഡക്ടർ കപ്പൽ ജോലിക്കാർ വ തന്നതിനുമുമ്പൊണ്ട് അരദ്ദേഹം അവിടെ ചെന്നതു്. അ പ്രോഫീ, തന്നെക്കാളിയികും നേരത്തെ എഴുന്നേള്ളുന്ന ക രാം അ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം കണ്ണപീ ടിച്ച്. കൈ യുവതി! രേഖാക്രിതമായ ഉച്ചസ്സിനെ, മുഖ്യാ പുൽം നോക്കിക്കൊണ്ടു ഡക്ടറിലെ ഇരുന്നുചീകിളിക്കിൽ ചാരി, അവയും ദീനയായി നില്ക്കുന്നു.

അട്ടത്തു ചെന്നപ്പോൾ ആ യുവതി മിസ്സ് ഹാസ്സ് അനുഭവനു് അദ്ദേഹമരിഞ്ഞു. കണ്ണാൽക്കാളിയുന്ന ചെമനു തട്ടിച്ച കൈ യുവതി! നോരേംപുക്കക്കാരിയാണു നു പായാറുള്ള കൈ യുവതി! നോരേംപുക്കക്കാരായ കപ്പലിലെ മുന്നാംതരം ഉദ്ദോഗസ്ഥമാരാട്ട് കരാഞ്ഞാറു പരിയുന്നതരത്തിലുള്ള കൈത്തിച്ചു. സംഭരപ്പോലുള്ള മിമ്പാലുള്ളിതരം ശേഖരവക്കായമായ പുത്രപ്പാശര ദേ പ്രേട്ടത്തുകയും നീനിക്കുകയും അക്കന്നപോക്കകയും ചെയ്യാ ദുള്ളതരം യുവതിയുമാണ് മിസ്സ് ഹാസ്സ് എന്ന തോന്തി പ്രോഫീ; പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള കൈ തോന്തമാറ്റും; അമാ പ്രോഫീ;

തമ്മായുള്ളതല്ല. ഏറ്റുകൊണ്ടിരാൻ, ഡാനിൽ അഥവാ വശി കണ്ടപ്പോൾ അകന്നപോയതു്.

കയ വല്ലാത്ത പിക്കു്, ലോകരിൽനിന്നു് അവശ്യ അകററിയിരുന്നു. അവഴിടെ നമ്മൾ ലഭ്യതയിൽ പോം വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉത്തരവസ്ഥനാത്തുവെച്ചുതന്നു അതിനെ ചേരുകിഴുക്കുള്ളതു എന്ന പറയാം. അവർക്ക് പറ ഞേതയ്യോവുന്ന നേരനേപാക്ക കേട്ട പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ, ഒരു മുന്നാറ്റരം ഉദ്ഘോഷമന്നപോലും അവസരമില്ല.

തിച്ചുവൊള്ളുന്നതും, അടക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ദൈ രനേപാക്കകൾ തമ്മിലടക്കിക്കൊ കയ പോക്കുമായിരുന്നി രിക്കനം അവഴിടെ ശരീരം. സ്നോട്ടനംചെയ്യുന്ന ചീരാലു കളായിട്ടാണു് അവർക്ക് സംഭാഷണം ചെയ്തിരുന്നതു്. അവളോട് സംസാരിക്കാൻ മുതിന്നവക്കു്, മന്ത്രാദ കാണിക്കു ണ കയനിമിഷത്തെ മുക്കതയ്യുണ്ടോ, തങ്ങളിടെ ചോദ്യ ഔദിക്കളുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ അവർക്കുവേണ്ടി പറയേണ്ടതായിവരുകയും, നേരനേപാക്കം മറുന്നേരനേപാക്കം, തന്നത്താനെ പൊട്ടിക്കേണ്ടതായിവരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇം ഇട്ട ജോലി, മരംചൂര മുഷിപ്പിക്കുമെന്ന പ്രത്യേകം പറയേണ്ടപ്പോ.

ആ ക്രമപ്പെട്ടിലൂള്ള ധാതോക യുവതിയെംടം സംസാരിക്കുന്നതിനു ഡാനിൽ ദെയൽ പ്രേപ്പിക്കിരുന്നില്ല. നാലുതുവയല്ല മൂന്നുയുള്ള കയ ലജ്ജാശ്രീലവൻ; ഷാർട്ടു് സെസാറോട്ടു ടിയവൻ; കുശഗാത്രൻ. ദീപ്തകാലം മലയായിൽ പാത്രം, മാസ്തുംഗം സീഡു് ലൈബ്രേറിയന്നു പൊതുനാമത്തിന്നു കൂടിച്ചിൽ, ജനകീയത്രവത്തിൽ കയ ഷിപ്പീംബു് വിലയ്യു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിരുന്ന ലഭ്യമുത്തിജ്ജരായ സാഹിത്യ.

കാരകട തുതികപ്പ വായിക്കുന്ന വിനോദമൊഴിച്ച മരൊ നീലും പക്കെകാളളാതിരുന്നതിനാൽ, മരടിച്ചപ്പോയിക്കു അഭ്യേഘം.

മിസ്സ് ഫാസ്സ്^o, തന്റെ നീറോലുക്കളായ ചുണ്ണക്കു തുണ്ടുള്ള രോമാൻസ്^o നീറിത്ത ആ പ്രഭാതത്തിലെ കളിർക്കാറു കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് നീല്ലുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, അഭ്യേഘം വിചാരിച്ചു: — ‘മരൊയ പെണ്ണായിരുന്നുകും അല്ല, ഇവർമ്മക്കുന്ന വികിപ്പായിരുന്നുകും — ഇതു രോമാൻസ് നീറിഞ്ഞുന്ന നീമിഷമായെന്നു?’

നീംഗ്യവശാൽ, അവർ ടിസ്സ് ഫാസ്സ് ആയി പ്പോയി.

ധക്ക കഴുകുന്നവർ, തിങ്കിക്കൂട്ടി പെട്ടുന്ന ധക്കും വന്നു. അവരുടെ റബ്ബർക്കാഫലുകളിൽനിന്നു നുരുളിയുള്ള ജല പ്രവാഹം പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ പിജമാസ്^oശരായികപ്പ മേഖലാട്ടു മടക്കിവെച്ചു^o, ജലപ്രവാഹം ജനിപ്പിച്ച കൂമ്മ ആസപദിച്ചുകൊണ്ട് ധക്കു സംഭവിച്ചു സംശയമുണ്ടായും കൈ വാതിൽപ്പു ചെയ്തിൽ കയറിനിന്നു. തന്റെ ധക്ക്^o—കാബിനെന്ന ഉയർന്ന വാതിൽപ്പുടിയിൽ നീനുകൊണ്ടു, മിസ്സ് ഫാസ്സ് സ്പയം വ്യാവ്യാനിക്കാൻ ശേഷിയിപ്പാത്ത മുണ്ടുനിന്നു മുട്ടമുന്നമാസത്തോടുള്ള നോക്കുന്നണായിരുന്നു.

ധക്ക കഴുകുന്ന വേലക്കാർ മറി, മാ, മേരാ, എന്നീ നീരത്മശബ്ദങ്ങൾമാത്രം പ്രയോഗിച്ച പരസ്യരം സംസാരിച്ചിരുന്നതുവോലെ തോന്നി. ഇന്ത്യീഷ്കാരായിരുന്നുകും ഷുഡ്വല്ലക്കാരെപ്പോലെ, ധക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ഷുഡ്വല്ലക്കാരും, സുജീവ്യന്ത്രക്കാരെപ്പോലെ, ധക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഭാഷയിലാണ് അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്.

എനാലും, അതിൽ സൗഖ്യവും ചിലപ്പോൾ ഫലിത വും കടിക്കാണിങ്ങനെ എന്നതു പ്രത്യക്ഷം.

“മാ, മാ, മോ, മോ” അവരിലോങ്ങൽ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു.

മറുള്ളവക്കെട വിളി, “മാ, മാ, മാ, മാ” എന്നായിരുന്നു. ഡക്കിൻറു അദ്ദേഹത്തുള്ള വേലക്കാരിൽ നിന്നും, “മീ, മീ” എന്നാം, “മോ, മോ” എന്നമുള്ള ശ്വേതങ്ങൾ അപ്പോൾ വെച്ചുനു പുറപ്പെട്ടു.

നിജീപടരയ അവരിൽ, എത്രൊ ചിലതു” – ഒരു പാറയോ, ചുരുളിട്ടിപ്പോയ ഒരു തിമിംഗലമോ, മെഹീനിൽ വന്ന വലു ചില്ലു തകരാറുകളോ— ഉന്നേഷം ജനിപ്പിച്ചിരുന്നിരിക്കുന്നും. ഡക്കിൻറു അറാറത്തു” അക്കലെ കപ്പൽവേലക്കാരല്ലാവരംഞ്ചടി നിന്നിരുന്നു.

ഈവരെ ഭക്ഷിണ്യപും മിസ്സ് ഹാസ്സ് നോക്കുയായിരുന്നു.

എറാവും സമീപമുള്ള റബ്ബർ കഴലിൻറു വായിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട ദ്രുജലപ്രധാനത്തിനടക്കത്ത്, നൃഥാദ നായിനിന്നിരുന്ന ഡണ്ഡർ, തീരെ വിവേകത്തുന്നുമായ ഒരു പ്രേരണങ്ങൾ വെച്ചുനു വരംവരുന്നായി. അതിനുശേഷം റിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നതിനമുമ്പും, ഡണ്ഡർ കഴലിൻറു വാസ്തവിച്ചിപ്പ്, അതിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ശക്തിയേറിയ ജലപ്രധാനത്തെ എറാവും സമീപത്തുള്ള ഡക്കോക്കാബിൻറു ജനല്ലാലെങ്കു തിരിച്ചവിട്ടു.

കുന്നിമിഷനേരതേങ്കും ആ കാബിനിൽ ഭയക്കരമായ മുക്കു കളിയാടി. അനന്തരം, റിലവിച്ചി – റിലച്ചി ഉണ്ടേക്കു നിലവിളി!

അതു കഴക്കു താഴെയിട്ടും, വാതില്ലെട പിറകോട്ടു ചാടിയപ്പോൾ, ഡണ്ഡക്കു ശരീരമാസകലം മഞ്ഞക്കട്ടി പോലെ തണ്ണത്രുപ്പോയി. അതിയെന്നിമിത്തം അദ്ദേഹം, മുഖ്യം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വന്തം കാബിനി ലേജ്ജുടി. വിശ്വാസാനംവും പരിമാരളുന്നവുമായ ഈ പ്രവർത്തി ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും, എത്ര ചെയ്തിരുന്നാണോ? തന്റെ പ്രക്രിയയിൽ ഇത്തരം ഒരു മുഖ്യമായ നേരനോക്കിനു സ്ഥാനമില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനുംഡാമായിരുന്നു. എഴു വയസ്സായിരുന്നപ്പോൾ പോലും, അദ്ദേഹം ഇത്തരം ഒരു തൃത്യം ചെയ്തിട്ടില്ല.

അതു ഒലപ്പുവാഹസപ്പുത്തിനെന്നു ഉണ്ടോ! അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനെന്നു കരഞ്ഞംതന്നെ — ഉന്നതമായ അദ്ദേഹത്തിനെന്നു കരഞ്ഞംതന്നെ — അതു ചെയ്തു!

ബബ്പുവിലിരുന്നുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം കരഞ്ഞിൽ നോക്കി. അവയ്ക്കുന്നിശ്ചയമായും ഭാഗമുണ്ടോ. എന്നാലും അവ തന്റെത്തെല്ലാം പരയാൻ സാധ്യിക്കുമോ? അതുരകിലും തന്റെ പ്രവർത്തി കണ്ടിരുന്നുകും — അതു മീസും ഹാസ്സും കണ്ടുകും.....

അപ്പോഴാം അതു നിലവിലുണ്ടാക്കാമായിരുന്നു. സൂര്യി വാവുകൾ ഓട്ടന്നു ശബ്ദവും കേട്ടിരുന്നു.

വിംധലോടെ തന്റെ ശയ്യയിൽ ചാടിക്കൊടിക്കുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം മനിയടിച്ചു, സൂര്യിവാവും വരാന്നായി.

“എന്താ, അതു നിലവിലുണ്ടോ?”

“പ്രത്യാംനവർ മറിയിച്ചേ സൂര്യിയാണോ”, സാറേ. എന്തോ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെന്നു നേരനോക്കും! അവക്കണ്ണ ഒരു

ദ്രോഗമുണ്ട്. അവർ വിരച്ചകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൃപ"ററ ഫോട്ട് പരതി പഠാൻ പോണ്ടുണ്ട്."

ഡാക്റ്ററുടെ പള്ളക്കൾ തമ്മിൽ താഴ്ന്നു പിടിച്ചു.

തന്നെ മീസ്സു് ഹാസ്സു് കണക്കിയന്നിരിക്കുന്നും. അത് വർഷ തന്റെ വളരെ സമീപത്തു നില്ക്കുന്നോഴാണെന്നു സംശയിച്ചതു്.

അദ്ദേഹം വസ്തും മാറി ധരിച്ചു. മുഖക്ക്ഷേരവേള യിൽ മുഖത്തു നല്ല മറിയു പറാറി. അതുകൊണ്ട് അഭ്യർത്ഥിക്കം അഭ്യർത്ഥിക്കിന്റെ കരം വിരച്ചിക്കുന്നു. അതേ, അതിനു ഭൗതിക പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. താടിയിൽനിന്നുണ്ടുകൊണ്ട് ചോരപ്പും മിത്തം, അതിന്റെ പ്രധാനം നിലച്ചിട്ടു്, വളരെ താമസിച്ച പ്രഭാതക്ഷേമത്തിനു പോയാൽ മതിയെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

ക്ഷേമമുറിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, കൃപ"ററന്റെ തീർമ്മേശയിലായിരുന്നു. അതു സമയംകൊണ്ടു കൃപ"ററൻ ക്ഷേമനുകൾ ചോദിരിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. പത്താംനുവർ മറിയുടെ നേക്ക് നടത്തിയ അക്കുമം, അപ്പോൾത്തുനേരു കൃപ"ററൻ അരിഞ്ഞതിരുത്തുകിലോ? പത്താംനുവർ മറിയിലെ അതു സ്വീകരിക്കുന്ന ബഹുമാനിക്കാൻ, മാനുരായ സിവിൽസ് സ്റ്റീസുകാരെ അപകടത്തിലാക്കുന്നതു വിശ്വിതമാണു്.

വിയത്താലിച്ചുകൊണ്ടു പത്രക്കു, വളരെ ചെവകി ഡാക്റ്റർ ക്ഷേമമുറിയിലേണ്ണു പോയി. കൃപ"ററനും താമസിച്ചാണു് ക്ഷേമത്തിനു വന്നതു്. അദ്ദേഹം അസ്ത്രാസ്ഥാനം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃഷ്ണൻ പറയുന്നു: “കമ്പങ്ങൾ, നിങ്ങൾക്കാണിയാമായിരിക്കും, മിസ്സർ ഡാനിൽ. നിങ്ങൾ നേരത്തെ ഡക്ടർ ചെന്നിക്കുന്നതായി ഞാനറിഞ്ഞു. അതോടു കൂടി ഒരു ദിവസം ഒരു വൈദിക്കുളിൽ പിടിച്ചു, കപ്പലിലെജോലിക്കാർ മുഖം തിരിച്ചു നില്ക്കുകയായിക്കുപ്പാം, ഡക്ടർക്കാബിനിലെ ജലലിൽക്കൂടി അതിൽ കമ്പടിവൈള്ളം വീഴ്തി. അപകട മുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും ഡക്ടർ പറയുന്നു. അതു ശ്രീക്കു എന്നോഗമന്നുപോലും! നിങ്ങൾ കണ്ണാ, ഡക്ടർ വല്ല നേരനോക്കക്കാരായ ചെറുപ്പുക്കായം നില്ക്കുന്നതും?”

അൻ റാവിലെ തന്റെ കരം അകാരണമായി മുഖത്തിലുത്തുപോലെ, അരപ്പും ഡാനിൽ പ്രധാന ത്തിച്ചു: “കണ്ട്, കൃഷ്ണൻ, മിസ്സ് ഹാസ്സ്” അപിടെ നിന്നിരുന്നു.

കൈ യുവതിയെ അപകടത്തിലാക്കാൻ മടക്കന്ന ഭാക്ഷിണ്യമുള്ള കൈ പുതശ്ശൻ സമജമായിണ്ടാക്കാനു വെവ്വേം മനസ്സുശ്രദ്ധമായ സ്വന്തതിലാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതും. ഈ പരമാത്മപ്പേരുടീന്ത്രണം, അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാക്ഷിണ്യത്തിനുചീതമായ മേഘം അപലംബിച്ചു.

“നിങ്ങൾ കണ്ട് എന്നാണോ പറയുന്നതും? അതു പെണ്ണിനേരും! കണ്ണാൽ കൊള്ളാവുന്നവഴിം, എന്തു നേരനോക്കിരാം തയ്യാറുള്ളവഴിമാണും അതു പെണ്ണും, എന്ന തോന്നാമെന്നോ, ഞാൻ എന്നാം പറയാറുള്ളൂ. പക്ഷേ, അവഴിടെ ചെയ്യാറാം എപ്പോഴും, പച്ചവൈള്ളം ചവച്ചുക്കടിക്കന്ന പുച്ചക്കട്ടിയുടേതുപോലെയാണും. മിസ്സ് ഹാസ്സും ഫോറും? ഫോറും!”

“എനിക്കെന്താണ് പട്ടിപെട്ടിട്ടുള്ളതു്?” അതു തഘവും ഡണ്ഡർ അതുമഗതംചെയ്തു. പക്ഷേ, ഉടനൊത്ത നെ ആ നബന്ധയെ അദ്ദേഹം നൃായീകരിക്കയാണോ ചെയ്യും.

തന്റെ പ്രമാണപ്പുത്തിയെ നൃായീകരിക്കാനോ, അദ്ദേഹ ഒന്നാണോക്കമെന്ന ഭാവനയിൽ കാണാനോ, അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരിക്കുമ്പു; അതോടു ഭസ്പഭൂമാനാണമാത്രം ചിന്തിക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ കൂദാ പറ്റാനോടു പരിധാൻ — കൊള്ളാം! ഇങ്ങനെന്നുള്ള ഒന്നും കൈ കമയിലാണോ വായിച്ചുകൊതക്കിൽ, അതോടു നീചപ്പുത്തിയാണെന്നു തോന്നമായിരുന്നു. പക്ഷേ, സ്വന്തം നാശു ഇങ്ങനെ പരിഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ള ഇതിനെ നൃായീകരിക്കാവുന്നതാണോ. മാനൃനാജന്നനു നിലവെ ചുവരിപാലിച്ചുകൊണ്ടവോക്കേഡവനായ കൈ മധുവയ സ്കൂൾ, സിവിൽസർവീസുകാരൻ വരുന്ന അപമാനംപാലെ കൊടീയ അപഖാനം, വികിം സെണ്ടാൻഡ് ചുമുള്ള കൈ യുവതിക്കും ഇതുനിമിത്തം സംഭവിക്കുന്നതല്ല. തുടാതെ, ധാർമ്മികമായി അദ്ദേഹത്തിനും അതിനും ഉത്തരവാദിത്പരവുമില്ലാണു.

പ്രഭാതഭക്ഷണാനന്തരം, പതിവുവോലെ യാത്രക്കാരോടു നേരനോക്കു പരിഞ്ഞുകൊണ്ടു കൂദാപരം ഡാക്കിൽ. നടക്കകയായിരുന്നപൂർണ്ണം, പത്രാനന്തരം മുറിയിലെ സകടക്കാരി പരാതിപഠാൻ തുടങ്ങി.

മിസ്സിസ് മാബ്ലീറും എന്നായിരുന്ന ആ യുവതിയും ഒരു ചെതും. ചിരിപ്പിക്കുവിധിയം തടിച്ചവീതിം, പോട്ടു

മെന്ന തോന്തരിക്കുന്നമാതിരി മുടക്കി വസ്തും ധരിച്ചിരുന്ന ഒരു രൂപി! പ്രത്യുഥാ മരഞ്ഞയരുടെ പരിഹാസപാത്രമാക്കുന്ന കൈത്തിയായിരുന്ന അർച്ചപാ. ഇത്തരം വിച്ചിത്രസത്പാദങ്ങളെ കുപ്പൽ, ഫോട്ടൽ, ലൈപ്രൂവറായി ചീതു ചിത്രപാദപാ പ്രിൻ്റിപ്പുക്കുകൾ എന്നീ പദ്ധതികൾ സ്ഥലത്തെഴുിൽ കാണാം.

ധക്കിലെ കണ്ണേരയിൽ ചാരിക്കിടന്നിരുന്ന അവളുടെ പബ്ലിക്കേഷൻ സ്കൂളാദ്ദേശപാക്കു ചിന്നിത്തിനാണ് ഒരു കക്കണ്ണസ.പഠം ചുറപ്പുട്ടു: “ശാരതാര വലിയ അക്കുമമാണ്”, കൃഷ്ണപാഠം. തൊൻ മരിച്ചുപോയെന്നു. ഒരു കിഞ്ചിത്തിരാപ്പോലെ ശാരതാരയി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നോപ്പാം, ഈ വിധമുന്നത്തുന്നതു.....ഈതു ചെയ്യുവനു ഉടൻ കണ്ണ പിടിച്ചു വിലമുഖവെയ്യുന്നാം, കൃഷ്ണപാഠം. തൊൻ മരിച്ചുപോക്കാക്കിൽ, ഈതു കൊലപ്പാതകമായെന്നു. മരിച്ചുപോക്കാമന്ന തോന്തരി. ചുഞ്ഞു മടങ്ങി, തൊൻ സ്ത്രീ വാസ്ത്വികൻറെ കൈകക്കപ്പെട്ടു വീണുപായി. ‘മീസ്റ്റിസ് മാല്ലററിന്നെന്നു കമ കഴിഞ്ഞു, എൻ്നെന്നു ദൈവമേം! എന്ന താൻ കരഞ്ഞുപോയെന്നു’ അയാൾ എന്നൊട്ട് പറഞ്ഞു. ഒരു കാഞ്ഞം തൊൻ പറയുന്നു, കൃഷ്ണപാഠം; നീ ഒരുപ്പുണ്ണം ചെയ്തില്ലെങ്കാക്കിൽ, എൻ്നെന്നു ഭർത്താവു കുപനിയുടെ പേരിൽ കുസുര കാട്ടകൾ—മാനനാഡ്സും!?’

ഈ വാക്കകൾ കേട്ടപ്പോൾ, ധക്കിലെ ദാക്ഷിണ്യശീലരായ സകലപുഞ്ഞാരുടെയും ഏതെങ്കിലും കല്പിച്ചുപോയി. കൃഷ്ണപാഠിന്നെന്നു മനസ്സിനം ഇതുതനു സംഭവിച്ചു. സകടക്കാക്കപ്പോലും രസ്ത വെണ്ടതാണ്. ഇതിപ്പുാത്രവു

രെ, ഒരു അത്രക്കിൻകട്ടി കൊടിയെ അരകുളിയായ കശാപ്പുകാരനെ വെറുക്കേന്നതിനെക്കാളും മറ്റൊരു വെറുക്കം.

വേണ്ടതു ചെയ്യാമെന്ന സാമാന്യമായി കൃംഗംഗൾ അവരുടോട് പരഞ്ഞു, ഒരു പരിഷസ്പരശത്തിൽ. അദ്ദേഹം അവിടെനീനു നടന്നു. ആ മുഖം ചെമന്നിരുന്നു. അ വർഷ പരാതിപരച്ചിൽ ഉറക്കെ തുടന്നിരുന്നതു കേട്ടു്, നിജപടനായ ഒരു നാവികന്റെ ആൺയിട്ടുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം ഡക്കിന്റെ മുലയിലെത്താി.

നാലു ദിവസങ്ങൾക്കാർ തുടിയിരുന്ന ചീട്ടു് കളിക്കുന്നതു് അതിന്തിയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് മിസ്സു് ഹാസ്സു് അവിടെ എക്കയായി നില്ക്കുന്നു. അവർം ഉത്തരം പരയാൻ ശുമിച്ചേണ്ടുമെന്ന ദേന്നു്, ആ കളിക്കാരിൽ അതുംതന്നെ അവരുടോടു് കൂടം ഉരിയാടിയിരുന്നില്ല.

അവളുടെ കയ്യിൽ കൃംഗംഗൾ കരം വെച്ചു. സങ്കുലരിയുടെ പരാതിക്കൊണ്ടു് കോപിച്ചും തീനാൽ, അദ്ദേഹത്തിനു സങ്കടമുണ്ടാക്കിയവരുടോട് വിചിത്രമായ ഒരു അരംകുന്ന തോന്താി. അദ്ദേഹം മുഖത്തിനുനേരേ, കുപടമായ ഗൗരവപൂർജ്ജം ഒരു പിരതു അനുകൂലക്കൊണ്ടു്, കൃംഗംഗൾ ഉറക്കെ പരഞ്ഞു: “ഹാ, കളിസ്തുരക്കാരീ! കളിസ്തുരക്കാരീ! കളിസ്തുരക്കാരീ!”

“ഒ.....ഒ.....ഒ.....ഒ.....ഒ.....”

ഭാക്ഷിണ്യശൈലമുള്ള ഒരു ചീട്ടുകളിക്കാൻ, കൃംഗംഗൾ വാക്കുകൾ കേട്ട ചോദിച്ചു: “എന്തിനു് ഈ സാധുയുവതിയെ കളിയാക്കുന്നു, കൃംഗംഗൾ?”

“ചൊദ്യം ചോദിക്കാതിരണ്ടാൽ, കള്ളമറുപടിയും കിട്ടണമല്ല. ഒരു കള്ളസ്വന്തരക്കാരിയാണോ ഈ യുവതി.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കണ്ണ ചീമും, അവിടെനിന്ന പോയി കുറാവ് റാൻ.

* * * *

‘ചെമന ബല്ലൻ’ എന്ന ധാരുകാർ കള്ളിപ്പുരിട്ടിരുന്ന പത്താംനൂറ് കാബ്യിനിലെ സ്കീഡുടെ നേക്ക് വെള്ളം പായിച്ചതും, മീസും ഹാസ്സും അതണ്ണനാളും വാത്ത്, അരമണിക്കൂറിനകം കപ്പലിലുള്ളവരല്ലോമരിഞ്ഞതു.

ഹാ! ഹാ! ഹാ! ഇതു മിച്ചകവപംക്കണ്ണനു തന്ത്രം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലോ എല്ലാവരും പറഞ്ഞു.

ഡണ്ടങ്ങം ഈ വാത്ത കേട്ട്. അദ്ദേഹം പുകവലിമുടി അഡിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉടനെ, അദ്ദേഹത്തിനു കരുനീരസചും അസ്പൃയയുമാണോ അവശ്രൂഷ തോന്ത്രിയതും. തന്നീക്കു കീടുണ്ട് കീത്തി, അവർ അവഹരിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ!

‘ചെറുപ്പുകാക്ക്’ എല്ലാം അവഹരിച്ചുകൊണ്ടപോകാൻ എഴുപ്പും സാധിക്കും. നാല്പത്തിഒരു കഴിഞ്ഞതായ തന്നെ ചുണ്ണയോ, നേരനോക്കിൽ സാമത്യമോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലെന്നാണോ മറഞ്ഞുകുടുക്കുന്നതും വിചാരം? അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചതാണോ.

അന്നത്തെ രാത്രി, ഒരു ഗുത്തസമേളനം നടക്കുന്നു. തന്നെ ചാരണാതിയാക്കുന്നതിനു പതിവുപോലെ ഒരു സ്കീ യൈ ക്ഷണിക്കാൻ ദയവും വരായ്ക്കാതെ, ഡണ്ടൻ ഗുത്തം കണ്ട് രസിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മുലയിൽ കത്തുന്തി നില്പുകയാ

യിരുന്നു. തന്നിക്കു ലഭിക്കേണ്ടിയിരുന്ന പ്രസിദ്ധി, സസ്യങ്ങളാശം അറബിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെന്ന് മന്ദിരങ്ങളിൽ റൂത്തംവെച്ചുപോയ മിസ്റ്റ് ഹാസ്സിനു അദ്ദേഹം കോപിച്ച ചും വീക്ഷിച്ചു.

അൻ പല പുതാഷ്മാദം, തദ്ദേജാട്ടക്കൂട്ടി റൂത്തം ചെയ്യാൻ അവക്കു ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. അവക്കുട മുഖ സൗതികമാണ് കേട്ട്, പലപ്പോഴും അവളുടെ മുഖം തുടർത്തിരുന്നു. ഒരു പുതുജുവതിയായിശ്വാവിച്ചിരുന്ന അവർ. അവളുടെ വികല്പിനും, സന്തോഷസ്ഥിചക്കാഡായ പിളിക്കും കപടപ്രതിശ്വേച്യശാഖയ്ക്കും വിരാമമിട്ടിരുന്നു. നൈസ് ദ്രീകമായ നേരനോക്കരിലും മരജ്ഞാനാശം ഒരു വിദ്യുത്താം ആ വിക്കനാം അതുകൂടം അപ്പോൾ വിചാരിക്കുകയായി. അവർ പഠിച്ച കള്ളിയാണെന്നും, എന്നാലും ചീതയല്ലെന്നും അവർ അഭിപ്രായല്ലെന്നു. കാരോ യുദ്ധം ചും അവക്കു റൂത്തത്തിനു ക്ഷണിക്കുകയും, അവർക്കുവേണ്ടി തന്നെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു സ്വയം ഉത്തരം പറയുന്നതിനു സന്തോഷം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങപതാമത്തെ തവണ അവർ ഡാങ്കുട സമീചത്തുക്കൂട്ടി റൂത്തംവെച്ചുപോയി. അപ്പോൾ, തന്നെന്ന് അതിന്തുടർന്നു കയില്ലെട, അവർ അദ്ദേഹത്തെ സുക്ഷിച്ചും ക്ഷേരുക്കുമ്പോതി ഏറാവും അതുകൊത്തം കൂതശ്ശെത്തവും, ധിനായവും തീരുമ്പും അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയ ഫാട്ടത്തിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

